

Občasník Blatničky

2020

Foto: Hana Lapšanská

2 Vítání občanů
3 Slovo starosty
5 Společenský život
17 Volby
18 Jak to vidí radní

24 Ze života spolků
32 Myslivecká mapa
35 Ty už si chlapečku...
36 Naši sportovci
42 Zprávy z farnosti

44 Školáci si malovali
46 Příroda kolem nás
50 Pohledy do minulosti
55 Společenská kronika
60 Svatby a naši jubilanti

Vítání občánků – 15. srpna

*Žádné dítě není tak roztomilé,
aby matka nebyla šťastná,
když konečně usne.
R. W. Emerson*

Každá společnost je ráda, že se jí rodí více dětí, než co těch starých umírá. Narození nových potomků se slavilo skoro vždycky, tak jako se smutně loučilo s těmi, kteří již odešli do míst, ze kterých již není návratu. Aby obyvatelstvo vesnice mělo před sebou budoucnost, mělo by se za rok narodit více dětí, než kolik za tuto dobu zemře, což je u Blatničky značně diskutabilní. V roce 2020 se u nás narodily 2 děti a zemřelo 8 rodáků, bohužel tento trend již v naší dědině trvá několik let.

Na cestu do důchodu dostal každý občanek knížku říkadel, dále 3.000,- Kč na plenky v raném i pozdějším období a poukázku na 2.000,- Kč na zakoupení vhodného sortimentu z dílny Tradic Slovácka. Pak se jedlo, pilo a hodovalo až do doby, než se muselo jít domů.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

V sobotu 15. 8. 2020 se v budově Tradic Slovácka konalo slavnostní vítání občánků.

Foto upravil Antonín Kubica, Kozojídky

Adina
Marková

Viktorie
Němečková

Linda
Bártková

Erik
Zadžora

Michal
Švábík

Zuzana
Němečková

Robin
Stodolák

Rozálie
Polehňová

K titulní straně:

Václav Hučík vede za ruku paní Ludmilu Kuřinovou, aby jí pomohl přijít k autu bez hole. Nevedou se tak poprvé. Je to maminka Jaroslava Kuřiny, Vaškova kamaráda od útlého dětství. Když bylo paní Kuřinové 30 let a klukům 5 let, tak je zrovna takto vodila za ruce ze školky. Václav na to nezapomněl a dobře věděl, že nyní přišla řada na něho. Přejeme si, aby bylo ještě více takových příležitostí, aby Václav Hučík mohl paní Kuřinové její péči z dětství oplatit.

Slovo starosty

Jak zhodnotil uplynulý rok 2020? Tento rok se velmi těžce hodnotí. Do našeho poklidného života vstoupil virus – Covid 19. Virus, který nikdo nevidí, všichni o něm víme, ze všech stran se o něm mluví, píše a člověk se v tom toku informací začíná ztrácet. Není to dnes snadné, ale musíme se navzájem chránit. Zdraví je to nejcennější, co máme. Hodnocení minulého roku se neobejde bez vnímání aktuální tíživé situace ve společnosti, která provází život každého z nás a každého se nějak dotkla.

Covid 19 nám vstoupil do života a musíme se s ním naučit žít. V březnu nás do slova uzavřeli. Nebylo to lehké. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Naše republika se uzavřela v pátek 13. 3. 2020 od půlnoci. V ORP Veselí nad Moravou se vyskytly první dva případy nakažení Covidem 19 dne 27. 3. 2020, pak 20. 4. přibyl jeden, ale pak již až do 15. 7. nebyl nakažen nikdo. U nás v Blatničce se v první vlně nenakazil nikdo. Musím Vás pochválit za dodržování vládních nařízení, i když si o nich myslím své, ale nikdo z nás nemá patent na rozum a musíme se chovat zodpovědně, hlavně vůči starším, ale ne se izolovat. Na naléhání starostů na poradách ORP Veselí nad Moravou nám byly od 21. 10. 2020 zasílány přehledy nakažených virem Covidem 19 po jednotlivých dnech a v jednotlivých obcích, abychom měli přehled. U nás v Blatničce byl nejvyšší nárůst od 16. 10., kdy bylo nakaženo 5 občanů, do 28. 10., kdy jsme měli 16 nakažených. Již 7. 11. to byly pouze dva, a pak až do Vánoc nikdo. V letošním roce jsme měli maximálně dva občany nakažené virem Covid 19 a věřím, že již bude líp a budeme se více potkávat. Upřímně lituji těch, kteří od nás odešli v roce 2020, budeme na ně vzpomínat.

Každoročně v tuto dobu vydáváme Občasník Blatničky, ve kterém bilancujeme úspěchy a události předešlého roku. Nejinak je tomu i letos. Náš kronikář Miroslav Hudeček pečlivě zapisuje, co se v obci během roku událo, na obecních webových stránkách je ke každé akci uloženo nemálo fotek, ale přesto Vám předkládáme tento Občasník Blatničky v trochu nové podobě. V obci se utvořila skupina občanů, která chce v této činnosti pomáhat a doplnit práci kronikáře o nové postřehy z dění v obci Blatnička. Sám se z této iniciativy občanů těším a věřím že se jim tento počín zdaří a budeme všichni spokojeni. Preji Vám všem hodně zdraví a příjemné počtení.

Váš starosta.

Kulturní akce roku 2020

Plesová sezóna na kulturním domě začala farním plesem, následoval košť o nejlepší kysané zelé na Slovácku za účasti 1. náměstka hejtmana JMK Mgr. Marka Šlapala a za účasti přátel z družební obce Trstín, kterým se u nás moc líbilo. Tradiční myslivecký ples v půli února byl opět vynikající. Fašanková obchůzka mládeže nejen od nás s dechovou hudbou Blatnička se vydala. Začátkem března rybářský ples se skupinou Jagr Band ukončil taneční sezonu. Pak nás v kultuře zabrzdl Covid 19 a byli jsme všichni doma i na Velikonoce. Koncem května se nám ulevilo, že již je první vlna za námi a v červenci jsme podpořili Peloton Josefa Zimovčáka – Na kole dětem. Koncem července rybářský spolek za podpory obce pořádal tradiční rybářské závody pro děti na rybníku Kačák. V srpnu jsme připravili naše tradiční srpnové hody. V pátek večer rocková zábava na tanečním kole se skupinou Lord. V sobotu odpoledne vítání nových občánků do života ve výstavním sále Tradic Slovácka o.p.s. V podvečer slavnostní otevření výstavy DRUŽIČKY 2021. Večer pak pokračoval taneční zábavou s DH Blatnička v zahradě Tradic Slovácka o.p.s. do pozdní noci. Pro děti byl celé odpoledne volný skákačí hrad a malování na obličej. Využili jsme při nepřízní počasí i zastřešení, které nám zajistila firma Chabičovský. V neděli byla mše v místním kostele, dopolední pivo a odpoledne bylo zajištěno v hospůdce Ve dvorku grilování a míchané nápoje.

Pak se v září uskutečnilo dostaveníčko u Sv. Ludmily. Účast byla velká, jen jsem litoval, že jsem tam nebyl osobně, byl jsem v karanténě, ale zastoupil mne spolužák a organizátor celé akce Václav Hučík a za obec Štěpán Maňák, kteří popřáli všem Ludmilám s kytičkou pevné zdraví. To již byla druhá vlna Covid 19, která nás provázela až do konce roku, a všechny plánované kulturní akce jsme museli zrušit – besedu s důchodci, vánoční turnaje a silvestrovský pochod. Sami víte, jaká je situace nyní – stále houpačka. Snad se vše vrátí do normálních kolejí a budeme se vídat společně častěji.

Budovatelské akce roku 2020

Z těch budovatelských akcí jsme v lednu s elánem dokončili zastřešení vstupu do KD, bylo hotovo do začátku plesové sezony v Blatničce. Dopltek v roce 2020 byl 133.126 Kč. Koncem ledna jsme podali pět žádostí o dotace z rozpočtu JMK – údržba cyklostezky, podpora prodejny potravin, oprava chodníků na horním konci, oprava levého břehu rybníku Kačák, oprava propadlé dešťové kanalizace odvádějící extravilánové vody z Borků do potoka na horním konci v celkové výši 1.207.000 Kč. Bohužel během Covidové pandemie se některé dotační tituly JMK rušily nebo krátily a uspěli jsme jen u dvou žádostí. Obec Blatnička přijala v roce 2020 do svého rozpočtu dotaci 50.000 Kč na podporu prodejny potravin, dotaci 100.000 Kč na rekonstrukci kanalizace dešťových vod na horním konci, dotaci 52.640 na lesy a 24.627 na zmírnění kůrovcové kalamity v lesích ve vlastnictví obce.

Začátkem jara nám opravu havarijního stavu dešťové kanalizace na horním konci provedla Firma Bachan – Ing. Hanáková za 229.107 Kč.

V první polovině roku jsme úspěšně zvládali strasti první vlny coronavirové pandemie, kdy jsme využili volných živnostníků a začali jsme s rekonstrukcí oplocení sběrného místa, s výstavbou kóji pro nadměrné odpady, železný odpad, elektroodpad, pneumatiky. Provedli jsme zpevnění příjezdové komunikace ke kóji, včetně zastřešení kóji, kde budeme v budoucnu moci skladovat i nebezpečný odpad. Dnes již máme sběrné místo otevřeno každou středu odpoledne, nebo po domluvě se Štěpánem Maňákem, nebo starostou. Loni se na tyto práce proinvestovalo celkem 471.038 Kč. Dále se opravila fasáda márnice – 11.500 Kč, za obecním úřadem se opravila dešťová kanalizace včetně odvodňovacího kanálku – 15.250 Kč. Všechny zednické práce prováděl Luděk Chovanec a pomáhal mu Štěpán Maňák, Kamil Marek a Martin Knápek.

Myslivci provedli na své náklady dřevěnou podpurnou konstrukci a obec zaplatila zastřešení výklenku za obecním úřadem firmě Střechy Janás 29.609 Kč. U kapličky Sv. Ludmily jsme provedli základ a instalovali jsme zde stůl a dvě lavice za 17.306 Kč. Provedla se výměna krytiny nad obecním bytem, včetně paropropustné folie, nového laťování okapů, svodů a oprav poškozených krovů, práce prováděla firma Střechy Janás – 326.278 Kč. Na tanečním kole se zbudoval nový zastřešený přístřešek pro prodej občerstvení – dřevěná konstrukce – 29.805 Kč a zastřešení 9.245 Kč. Po hodech se provedla oprava vnitřních omítek v bufetu pod podiem na tanečním kole – 10.250 Kč. Ve sklepech pod obecním úřadem se provedla sanace vlhkých a plísni napadených omítek, které byly osekány na zdivo, několikrát postříkány savem a pak vše znovu omítnuto a vymalováno – za 17.875 Kč. Ještě koncem roku jsme ve spolupráci se členy rybářského spolku vykopali a zabetovali základy pod novou pergolu, kterou jsme již zrealizovali, včetně přípojky elektrické energie.

Na jaro jsme řešili těžbu napadených borovic v lese na Kobylí hlavě – napadené kůrovcem a prováděla se samovýroba v obecních borcích – suché borovice, jasany. Zisk z těžby dřeva na Kobylí hlavě, ze samovýroby byl 70.070 Kč a náklady na těžbu borovic byly 40.950 Kč. Zhotovení oplocenky a výsadba lesa na Kobylí hlavě 47.400 Kč. Sazenice tří tisíc dubů letních stály 16.560 Kč a pletivo na oplocenku 12.868 Kč. Starost o les a těžbu měl i letos ve své kompetenci místostarosta Bc. Rostislav Němeček, za což mu patří velký dík.

Sečení trávy na cyklostezce a mimo intravilán obce jsme si prováděli sami víceúčelovým traktorem DAKR, včetně údržby a sečení ploch kolem potoka u silnice a na horním konci.

Sečení vysoké trávy v příkopu na Žlabské cestě – HC4 nám provedl opět těžký traktor SÚS JMK provoz Veselí nad Moravou za 13.128 Kč, včetně následného zametení celé cesty HC4 k Hluku. V létě nám firma z Veselí nad Moravou FRANVER s.r.o. opravila polní cestu na Bernátky a na Velicko. Zhutnění vyspravených cest jsme provedli následně dvacetitunovým vibračním válcem – za 9.256 Kč.

Máme stavební povolení stavby „Rekonstrukce chodníků na horním konci“, kterou chceme letos zahájit v druhé polovině roku. Do 16. 4. 2021 je třeba podat žádost o dotaci přes MAS Hornácko – Ostrožsko z programu IROP.

V roce 2020 jsme vyřídili pravomocné vodoprávní povolení na stavbu vodního díla: Zbudováním ZTI v lokalitě za kostelem – SO.01 Kanalizace a SO.02 Vodovod. Ve výběrovém řízení na dodavatele stavby uspěla firma Bachan – Ing. Hanáková Marie – Veselí nad Moravou. EG.D. a.s. distribuce má již hotovou dokumentaci na rozšíření NN, 6 RD za kostelem a rozšíření NN k márnici, kde je již vydán územní souhlas.

Za rok 2020 se proinvestovalo na opravách a nových investicích cca **1.471.551 Kč** z rozpočtu obce na tyto vyjmenované větší práce, včetně těch menších a přípravy projektů na příští rok. Děkuji Všem občanům, kteří se do těchto projektů aktivně zapojovali. Peníze, které nám zůstaly ze sdílených daní za rok 2020, využijeme pro investice v roce 2021.

Tříkrálová sbírka – 4. ledna

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Mt. 2, 1–2

V roce 2020 oslavila Tříkrálová sbírka v ČR 20. výročí svého trvání. Pořadatelem akce je Charita České republiky a postupně se stala největší charitativní sbírkou ČR. Celkem se v ČR ve dnech 1. 1. 2020 až 14. 1. 2020 vybralo 1.837.439 Kč, z toho bylo z naší obce 23.800 Kč.

Také v Blatničce chodily 4. 1. 2020 od 10:00 hod. po obci 3 skupiny ve složení:

Mgr. Chovancová Julie 24

Chovanec Maxim 24

Chovanec Damián 24

Hluší Karolína 176

Sečkařová Ilona 196

Sečkařová Amálie 196

Sečkařová Natálie 196

Marková Kamila 134

Chovancová Stanislava 50

Weissová Nikola 180

Chovancová Kristýna 50

Chovancová Dominika 50

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Turnaj v mariáši – 4. ledna

*Kdo si hraje, nezlobí,
aneb o jednu prohrál cigán koňa.*

Doba, kdy děti hrály venku pod stromem na trávníku kvarteto, čas, kdy dělníci jedoucí do práce nebo ze zaměstnání „mastili“ ve vlaku na obrácené kabele karty, tak jako v neděli odpoledne u kamen naši staří rodáci v hospodě „U Maňáka“ při tarokách vykřikovali škýz, mond, betl, pagát, komando, a sedma, je nakonec nenávratně pryč. Tak jako dříve děvčata pásala venku husy, ženy ve vlaku „hakilily“ hladce i obrace a hospodyňky na dědině šly k večeru na záhumenku „nalúpat“ řepného listu drůbeží, již patří také minulosti. Děti nyní mačkají mobily, dospělí serfují na internetu a staří se marně snaží pilotem najít na mnoha kanálech jeden dobrý program, co ještě neviděli.

Zašlou éru starých dob si připomněli karbaníci 4. 1. 2020 v Hospůdce Ve dvorku na XII. novoročním turnaji v mariáši. U 9 stolů se sešlo 27 vyznavačů.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Vánoční koncert – 5. ledna

V neděli 5. 1. 2020 zavítal do Blatničky Svatováclavský sbor a orchestr z Dolních Bojanovic. Hudební těleso čítající více jak padesát členů vystoupilo s vánoční mší od Jakuba Jana Ryby „Hej, mistře!“ Chrámový sbor a orchestr v Dolních Bojanovicích má dlouholetou tradici sahající do počátku 19. století. Ne nadarmo se o obci říká, že je „muzikantská“. Najdeme zde dvacet hudebních těles různých žánrů. Naším kostelem se v tento den nesla radostná hudba o příchodu pastýřů k jesličkám. Sbor se svými sólisty pod taktovkou BcA. Lucie Škrhákové snad všem přítomným připravil krásný umělecký zážitek v době vánoční.

Mgr. Ondřej Maňák

Košť zelá – 25. ledna

*Ital nezná ten zázrak,
a tak mu chátřá tělo,
pivo, vepřo, knedlo, zélo.*

Foto: A. Vrba

Veronika Jemelíková,
Tereza Jemelíková

Před 100 lety se svatební oběd na svatbě v Blatničce skládal ze slepičí polévky se širokýma lokšama. Hlavní chod byla křenová omáčka s presným šiškami a uzeným masem. Než pak přišla do módy svíčková a vídeňský řízek, kralovalo zde vepřo–knedlo–zeló. Zelí muselo být domácí – poctivě šlapané holýma nohama s kmínem a naspodu zabalenou patkou chleba i panenským jablkem. Tak jako je každý z nás jiný, tak i každé doma dělané kysané zelé je nefalšovaný originál s vlastním buketem a chutí. Kdo se chtěl o této skutečnosti přesvědčit, měl možnost přijít v sobotu 25. 1. 2020 do kulturního domu v Blatničce. Obec Blatnička a agentura AV zde pořádala 10. ročník košty kysaného zelí. Návštěvník, který na akci přišel, zaplatil 100,- Kč a dostal tužku, hlasovací degustační lístek a vidličku z umělé hmoty. Ze 129 vzorků zelí bylo 8 vzorků z družební slovenské obce Trstín, který na košť vyslal i početnou delegaci. Dodané originály zelí degustovalo 140 lidí a dodané vzorky měly různou kvalitu. Zatímco z některých sklenic se nesnědla ani polovina, tak u jiných už po hodině nebylo co hodnotit. Také na tomto 10. košťu zelí byla účast domácích výrobců kysané pochoutky minimální – jen 14 vzorků. Na košťu zelí bylo možno k degustaci zakoupit mimo klobásek, sýru a moučnicku také porci poctivého vepřového ovaru. Víno zde prodávalo Vinařství Janásovi 115. Pořad moderoval regionální novinář Antonín Vrba za doprovodu Dechové hudby Blatnička. Na první 3 místa čekala odměna 3 kameninových hrnců. Vítězem se stal Oto Joska z Uh. Brodu se 192 body. Na 2. místě se umístili Iveta a Petr Vaňkovi z Březolup se ziskem 127 bodů. 3. místo získal Marek Šlapal z Brna, náměstek hejtmána JMK, jenž byl na košťu osobně přítomen a kterého degustátoři ocenili 76 body.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Farní ples – 11. ledna

Na světě se tančí všude a tancem se baví děti, dospělí, kani-balové, eskymáci, národy primitivní i ty, které si říkají civilizované. Často tanečníci hopsají ve skupinách, pod vlivem omamných látek, od západu slunce až do ranního kuropění v rytmu uměleckého hudebního tělesa nebo místní kutálky. V 19. stol. si muziku v hospodě organizovala mladá chasa, za 2. sv. války, kdy byly zábavy zakázány, si místní obyvatelé pořádali tajně taneční zábavy v lesích, ve stodolách nebo v humnech. Většina lidí tančí ráda, část obyvatel skotačí nerada, ale obě skupiny spojuje kladný vztah k alkoholu. V sobotu 11. 1. uspořádala farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem v kulturním domě v Blatničce 17. farní ples. V 17 hod. byl „Čaj o páté“ s programem pro děti i seniory. Ples byl zahájen v 19:00 hod., kdy k tanci i poslechu hrála Dechová hudba Blatnička a DJ Chosé. V tombole bylo 144 cen, kde hlavní cenou byl televizor, který na ples darovaly firmy Simpelkamp CZ s.r.o. + Víno Hruška s.r.o. Hladové tanečníky potěšil guláš za 80,- Kč nebo párek v rohlíku za 20 Kč.

RNDr. Ing. M. Hudeček

*Tanečníci jsou atleti boží.
Albert Einstein*

Foto: Bc. Kateřina Hanáková

Myslivecký ples – 15. února

Celý uplynulý myslivecký rok 2020 byl poznamenán situací kolem covidu, nicméně se povedlo ještě začátkem roku uskutečnit myslivecký ples, který měl tradiční mysliveckou výzdobu, zvěřinové speciality, bohatou tombolu a naštětí i hojnou účast. K tanci a poslechu hrála dechová hudba Blatnička. V sobotní dopoledne před plesem jsme jako každoročně prodávali zvěřinový guláš. Zájem byl tak obrovský, že se z kapacitních důvodů nedostalo na všechny zájemce.

Marek Maša, Petr Moštěk a Bc. Rostislav Němeček

Foto: Ing. Josef Šurýn

Rybářský ples – 7. března

Místní skupina rybářů pořádala Rybářský ples, již třetí v pořadí, ale dneska už to není o tom, že natisknete plakáty a lidi přijdou, je to hlavně o pozvání kamarádů a osobním jednání. Naštěstí jsme sehnali lidí dost, i když úplně plno, jako v roce 2018, nebylo. Hrála skupina Jagr Band z Velké nad Veličkou. Podařilo se nám nachystat skvělou a hodnotnou tombolu, která čítala 206 cen, z toho 22 se losovalo a zbytek byl v přímých výhrách. Samozřejmě prvních 5 cen musí být trofejní ryby, jsme přece na rybářském plese. Víno jsme měli od Marcely Minaříkové a od Víno Hruška. Na jídlo byly tři rybí speciality, plněná vepřová kapsa, kalamáry v křupavém těstíčku a dezert malinová panna cotta. Atmosféra byla vynikající, po tombole se ztlumilo světlo, aby bylo méně vidět a kapela hrála skoro do rána, tančilo se, zpívalo, paráda. Doufám, že v této tradici budeme pokračovat i nadále.

Stanislav Rumíšek ml.

Foto: Ing. Josef Šurýn

Obchůzka blažejáků – 2. února

Svatý Blažej byl biskupem v římské provincii Arménie (nyní Turecko), kde zemřel roku 316 mučednickou smrtí. Je ochráncem proti onemocnění krku, uší a zubů. Je patronem lékařů, zedníků, ševců i pekařů.

*Na svatého Blažeje kamínek se ohřeje.
Slunce ještě nehřeje, ale skřivan
pije už z koleje. A je-li obloha
jasná, je úroda sedláka jistá.*

V neděli 2. 2. 2020 se v 10:00 hod. vydali od kostela s šavlí v ruce po vsi blažejáci. S písní „Na Blažeja svatého, učitele velkého...“ se Maxim Chovanec 24, Damián Chovanec 24 a Kristián Hluší 175 jako 3 mušketýři vydali z Paříže k La Manche pro královnin náhrdelník. V Hrubé uličce se k nim přidal Dartaňan Karolína Hluší 175 ve funkci pokladníka. Pod vedením Julie Chovancové 24 a Šárky Hudečkové 181 se vydal průvod na Horní konec a pak zpět na konec Dolní. Za krásného slunečního počasí při 10°C dokončili stoupenci sv. Blažeje ve 13:30 hod. obchůzku. Kdysi dříve, a není to zas tak dávno, chodívalo po Blatničce přes 30 blažejáků, ale časy i zvyky se mění a lidé s nimi.

Zleva horní řada: Karolína Hluší, Maxim Chovanec, Mgr. Julie Chovancová.
Dolní: Kristián Hluší, Damián Chovanec

Text a foto: RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Koronavirus Covid 19 – 1. března

Díky hladu poznáváme blaženost sytosti, díky únavě si vychutnáváme slast odpočinku, díky zlu oceňujeme, co je to dobrota, a díky nemoci si vážíme zdraví, o kterém jsme před nemocí neměli ani potuchu. A jediný způsob, jak si uchovat toto ztracené zdraví, je jíst, co nechceme, pít, co nemáme rádi, a dělat, co se nám nelíbí.

Jeden strýček, který bydlel v Blatničce „Pod břehem“, si při práci vymknul kotník, a protože ležel, vyslal svou manželku za MUDr. Františkem Sečkářem do Blatnice s žádostí o pomoc. Doktor předepsal strýčkovi na poraněný kotník obklad octanu hlinitého a popřál strýčkovi na dálku brzké uzdravení. Když ale přišla tetička domů, roztokem octanu neobalila zraněný kotník, ale poručila strýčkovi tento roztok vypít. Strýček sice octan statečně vypil, ale postěžovali si, že není vůbec dobrý, protože si vzpomněli, že voda, kterou pili v Dukomanském pralese při stavbě silnice v Argentíně, byla lepší kvality. Na to jim tetička odsekla „Ja ťanu mariána, šucky léky sú zlé“.

Přestože první 3 případy onemocnění koronavirem byly v Praze v nemocnici Na Bulovce zjištěny teprve 1. března 2020, tak už od 25. 2. 2020 začali také obyvatelé Blatničky nakupovat do zásoby mouku, rýži, těstoviny, cukr, balenou vodu, konzervy ap., jako kdysi v říjnu 1962 za doby tzv. „Karibské krize“, kdy se nakupovaly hlavně konzervy, protože mouku, brambory, maso (drůbež, králíky, prasata) měli tak jako každý rok už doma na celý rok dopředu. Ve Veselí n. Mor. v obchodech Kauflandu, Bille, Lídlu, Penny... nebyla 28. 2. 2020 už mouka, rýže, těstoviny a další potraviny. Letáky o koronaviru jsme dostali již 10. 3., další den 11. 3. byla zakázána školní docházka, rozšířili jsme si obzor o distanční učení, home office a od 18. 3. jsme se učili, jak správně nosit roušky. Pak se v průběhu roku postupně opakovaly zákazy a různá nařízení, jako bylo např. zavření hospody či kostela. Do listopadu byla v obci karanténa v 13 domech pro podezření na Covid 19. V polovině října bylo vládou vyhlášeno celostátní heslo: „Do práce, na nákup a domů“ (starým pamětníkům to připomnělo heslo – „Všechny stroje do polí, to Adenaura zabolí“). Zatímco k 26. 10. bylo v Blatničce 15 občanů pozitivních na Covid 19, tak k 12. 12. nebyl v obci nakažen koronavirem nikdo, ale k 29. 12. byl v Blatničce 1 pozitivní na Covid 19 a k 31. 12. 2020 byli pozitivní 2 místní občané.

Chytrých a dobře placených lidí má tento svět velice moc, ale na tu mršku malou peníze neplatí a rozum je na ni zatím krátký.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Fašanková obchůzka – 22. únor

Masopust je období mezi 6. 1. (Tři krále) a Popelčínou středou (může trvat 29–64 dnů). Jeho původ sahá do předkřesťanských dob, kdy se konávaly slovanské oslavy konce zimy a vítání naděje jara, kdy by měl už konečně skončit mráz a hlad. Církev se tento svátek snažila celá staletí úporně vymýtit, žel její snaha byla marná, ač ostatní předkřesťanské zvyky se jí dařilo transformovat nebo zakazovat celkem úspěšně. Lidé se často těšili na poslední čtvrtek masopustu, který se nazýval tučný. Na tučný čtvrtek se konala často zabijačka a někdy i svatba. Posledním třem dnům masopustu – neděli, pondělí a úterý se říkalo ostatky.

*Pod šable, pod šable aj pod obušky, my všecko bereme aj plané hrušky.
Pod šable, pod šable můj milý pane, dajte nám kus slaniny jako dvě dlaně.
Tady nám nedali, tady nám dajů, komára zabili slaninu mají.*

Také v Blatničce se masopust oslavoval v sobotu 22. 2. 2020 na den Nastolení sv. Petra. Bylo pěkně slunečno a podle pranostiky, když jsou koblihy masopustní na slunku, tak by měly být velikonoční vejce za kamny. Také len by měl být tento rok tak vysoký, jak vysoko holka o masopustě skáče, žel neviděl jsem skákat holku ani len. Fašanková obchůzka za doprovodu Dechové hudby Blatnička začala v 10,00 hod. srazem fašankářů v Hospůdce Ve dvorku. Sestava maškar byla bohatá. Československý Protichemický prapor v Perském zálivu v roce 1991 při operaci Pouští bouře zastupovalo v Blatničce na fašanku dívčí družstvo chemiků v boji proti koronaviru – žel marně. Pohoštění fašankové obchůzky při cestě po vsi od občanů bohaté, fašankáři šikovní a radost z oslavy na obou stranách veliká. Jen houšť a větší kapky.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Fašanková obchůzka Očima a srdcem Mgr. Daniely Kneblové

Letos v únoru jsem poprvé chodila po fašanku. Protože dokončuji poslední ročník učitelského studia chemie a biologie, oblékla jsem spolu s kamarádkami masku pracovnice chemické laboratoře. Tedy, chemické laboratoře PO VÝ-
BUCHU. Žel, k našemu výbuchu se připlétl také jeden koronavirus s pozounem. Roztroubil to široko daleko, proto dnes sedíte v pohodlí Vašich domovů a bedlivě čtete tento článek.

Protože se blíží moje statní závěrečná zkouška z chemie a biologie, pozvání své kamarádky z Blatničky jsem přijala jako možnost oddechnout si od učení a zažít něco nového. Moje čekávání bylo více než naplněno příjemnou atmosférou i osobitou hudbou maloblatnických muzikantů. Poznala jsem srdečné lidi a doslovně okusila místní pohostinnost s množstvím jídla a pochutin. Kromě spousty zážitků a vzpomínek jsem si odnesla také recept na úžasné mrváně, kobližky, tyčinky i koláčky, které měly úspěch u všech, co je okusili.

O Fašanku všechno dobře dopadlo. Výbuch jsme uhasili nejrůznějšími tekutinami, podávanými v patřičných dávkách podmíněných objemem laboratorních ampulí. Téměř všichni se dostavili k vynikajícím rozlučkovým kobližkům paní starostové a ti, kteří letošní obchůzku nedokončili, nebo se jí raději vůbec nezúčastnili, dají si to za domácí úkol na příští rok.

Srdečné pozdravy maloblatnickým kuchačkám posílá Danča a její chemický tým.

Mgr. Daniela Kneblová

Foto: Oldřich Mičulka

Zleva: Daniela Kneblová, Ludmila Janásová, Pavel Marek, Lucie Ččetková, Alenka Karmazínová

Na kole dětem – 1. června

S dětmi, s nimiž si rodiče nedělají starosti, často mívají starosti dějiny. W. Brudziński

Mistr světa na velopedu Josef Zimovčák, starosta Ing. Antonín Minařík

Některé akce pořádané v obci jsou pravidelné a občané se na ně dlouho s radostí připravují. Jiná setkání obyvatel dědiny se vyskytnou jednou za život a nakonec se jich z různých důvodů ani většina obyvatel vesnice nezúčastní. Zatím co na ta první se vzpomíná, nad těmi druhými se dávno zavřela voda jako nad dceruškou, která sotva šáteček na lávce namočila a už se s ní lávka probořila.

Mezi ty zapomenuté okamžiky patřila neděle 14. 6. 2020 před KD v Blatničce. Ve dnech 10. 6.–20. 6. 2020 se jel v ČR už 11. ročník cyklotour s Josefem Zimovčákem napříč Českou republikou na podporu onkologicky nemocných dětí pod názvem „Na kole dětem“. V Blatničce byla ve II. etapě dlouhé 112 km z Luhačovic do Bzence zastávka. Před KD byla uspořádána oddychová přestávka a sbírka pro postižené děti. Na závěr tohoto setkání byl starostovi obce ing. Antonínu Minaříkovi od nadačního fondu Josefa Zimovčáka udělen certifikát, po kterém se cyklisté vydali na cestu do cílového města II. etapy.

RNDr. Ing. M. Hudeček

Křest kalendáře DRUŽIČKY 2021

Foto: Mgr. Marek Šlapal

V podvečer slavnostní otevření výstavy DRUŽIČKY 2021 za účasti pozvaných hostů, za vedení kraje 1. náměstek hejtmana JMK Mgr. Marek Šlapal, starosta Starého Města a kandidát na nového senátora za Slovácko pan Josef Bazala, starostka Tvarožné Lhoty paní Martina Bílová za sponzory, starosta Města Hluk Ing. Martin Křižan za MOV a MAS Hornácko-Veselsko a místostarosta obce Blatnice Pod Svatým Antonínkem Ing. Antonín Hanák za sousední obce. Večer byl moderován sta-

rostou obce, který hovořil s iniciátorkou této myšlenky vytvořit kalendář se slavnostním čepením svobodných dívek na Slovácku – paní Hanou Hrbáčkovou, ředitelkou Tradic Slovácka o.p.s., fotografkou tohoto krásného kalendáře Františkou Uříčářovou z Tvarožné Lhoty a MgA. Kristýnou Petříčkovou za partnerskou Univerzitu Tomáše Baťi ve Zlíně. Slavnostní otevření výstavy Družičky 2021 nám svým vystoupením zpestřil dívčí pěvecký sbor FS Svodnice z Blatnice pod Sv. Antonínkem a mužský pěvecký sbor Krasavci z Ostrožské Nové Vsi.

Ing. Antonín Minařík

Léto na starém vodojemu

Když jsem obdržel pozvánku na ochutnávku vín na starém vodojemu, ponejprv jsem malinko zaváhal, zda účast neodmítnout (z Brna je to přeci jen trochu dál), ale zpětně musím říci, že bych se připravil o jeden velký zážitek. Jako člověk, který již zvládl trochu proniknout do kultury vína a rovněž jako člověk milující slovácký folklór jsem se naštěstí rozhodl, že to „prubnu“ a ve stanovený den dorazím do Blatničky. A už ani nevím, na co jsem se těšil víc. Jestli na košť vzorků od Janásů, nebo na improvizovaný hudební večer s cimbálem (tahle kombinace většinou nezklame). A ani v Blatničce jsem ostatně nebyl poprvé. Již před časem jsem u Janásů sadil mladý vinohrad, nejel jsem proto do neznámého prostředí. Cestu z Brna mi navíc nečekaně zpříjemnila další návštěvnice celé akce, které ujel vlak, takže jsme se operativně domluvili na společné cestě autem a cesta i díky tomu uběhla velmi příjemně.

Nicméně starý vodojem jsem ještě neznal, takže po příjezdu do Blatničky jsem se šel seznámit s místem konání akce.

I zde musím přiznat, že pohled na improvizované posezení postavené ve svahu z palet ve mně moc důvěry nevzbudil. Ale přichystaný gril, mrazák nachlazeného vína a dobrá nálada dalších hostů napovídaly, že tuhle starost můžu hodit za hlavu. Nezbyvalo tedy než si postavit svůj malý stan a vyčkat na začátek degustace. Samotný košť vína proběhl velmi příjemně. Nad rámec ochutnávky skvělých vín, do kterých byla otisknuta tvrdá práce celé rodiny Janásovy a místní jílovitá půda dávající místním vínům příjemnou minerálnost, jsem se dozvěděl i něco o zajímavé historii vodojemu. Atmosféru zde navíc příjemně doplňovaly veselé historky pronášené některými ze zúčastněných. V tomto ohledu jsem tedy byl zcela spojený a moje chuťové pohárky se jen tetelily blahem.

Po degustaci bylo vhodné se malinko projít, proto následovala malá procházka. S ostatními návštěvníky jsme vyšli nad vinohrady a z rozlehlé

louky na Jasenové jsme si užili výhled na místní krajinu a zapadající slunce. Když jsme se po setmění vrátili na místo konání akce, zábava se již začala pomalu rozjíždět. Zpočátku se omezovala „pouze“ na povídání si u dobrého jídla a pití, ale brzy přišlo i na druhé lákadlo – hudební doprovod. Očekávání jsem, přiznám se, neměl příliš velká. Podle předběžných zpráv se mělo dostavit „pár muzikantů, kteří zrovna budou mít ten večer čas“. Žádné pevné obsazení se tedy nečekalo, a to bývá výsledek někdy nejistý. To, co následovalo, mi ale vyrazilo dech.

V průběhu večera se opravdu začali „trousit“ různí muzikanti, z nichž většinu jsem neznal, takže jsem stále nevěděl, co mohu očekávat. Postupně se na paletovém pódiu objevil i cimbál s basou a počet muzikantů se stále zvyšoval. Situace ale brzy nabrala rychlý spád. Po prvních tónech se ukázalo, že muzikanti opravdu umí hrát. Velkou zásluhu na tom měli hned dva přítomní muzikanti – Radim Vojtek a Petr Kubík, kteří na střídačku primovali jako ďáblové. Ale nebyla to jen jejich zásluha, i zbytek muzikantů předvedl úžasný výkon.

Zcela upřímně mohu říci, že jsem si při jejich hře připadal jako na profesionálním koncertu VUS Ondráš nebo BROLNu. Zde se ale nejednalo o secvičené vystoupení, nýbrž o zcela improvizovanou hudební sestavu skvělých muzikantů hrajících pro Janásovy od srdce. Výsledkem byla hudba, která nenechala nikoho chladným a dočkali se i potlesku ve stoje. A nezáleželo na tom, zda se hrály obyčejné „lidovky“, hornácké, myjavské nebo jiné písně. Vždy se jednalo o bravurní výkon.

LÉTO NA VODOJEMU

Ing. Štěpán Foral, Ph.D.

Letní tábor na Winery Ranch

V létě 2020 se konal druhý ročník příměstského tábora ve Winery Ranch VÍNO HRUŠKA v Blatničce, určený pro všechny malé milovníky koní. Děti bylo ve skupince 16 a většině se tábor tak líbil, že byly na obou ročnících. Děti se během týdne učily veškeré péči okolo koní, čištění, vodění, práci ze země, slalom, stejně tak i nahlédly do denního chodu stáje a krmení. Každému dítěti se dostalo individuálního výcviku na lonži, kde se učily správnému sedu, použití pomůcek a trénovaly i voltižní cviky. Další dny se mohly svážet kočárem nebo jsme podnikly vyjížďku s koňmi.

Velmi oblíbenými aktivitami byly hry „živé pexeso“, „Kuba řekl“, „Vybiša“, na které perfektně sloužila kruhová jízďárna, kde jsme byli schovaní před sluníčkem. Je tam příjemný bílý písek, že si člověk připadal jak na pláži. Jedinou nevýhodou bylo, že jsme pak písek vymetali a vytřepávali ještě hodně dlouho. Na programu bylo také tradiční hledání pokladu, kde musely děti hledat stanoviště s indiciemi, které jim vždy napověděly další dílek, a na posledním stanovišti z toho vznikl plánec, který ukázal místo, kde byl poklad schovaný.

Učili jsme se i teoretické znalosti – například popsání a poskládání výstroje – sedla a uzdečky, nejšikovnější děti uzdečku pak skládaly na čas. Ani jsme se nenadáli a byl najednou pátek, čas rozloučení. Děti dostaly na památku diplom a krásně duhově barevnou stužku za účast a snahu splnit všechny úkoly. Doufáme, že nám letos situace umožní tábor zopakovat, protože u dětí se těší velké oblibě. Vidíme jako velké plus, že i malé děti mohou přijít do kontaktu se zvířaty, pečovat o ně a učit se tak zodpovědnosti a péči o živého tvora.

Karolína Sůkupová, aktivní člen Winery Ranche

Anketa z facebookové skupiny Blatnička

Jak vám změnil život koronavirus, co vám vzal, co vám dal, ať dobrého či zlého?

Především dal spoustu času na přemýšlení. Prověřil odolnost základů, na kterých stojí náš život. Na jedné straně člověk dobývá vesmír, na druhé straně neviditelný virus ohrozil celý svět.

Jarmila Hrušková

Hody milé hody – 14. až 16. srpna

Ty doby, kdy se před hospodou Josefa Maňáka, nebo dokonce i v místním JZD stavil máj, jsou nenávratně pryč. To tehdy máj ještě nadstavoval pomocí železných spojek místní kovář Antonín Hnátek 111 a kluci měli v noci službu, aby máju do rána někdo cizí neukradl. Letos sice májka před obecním úřadem stála, ale už jen taková menší cudná puberťačka, ale budme vděční i za ni.

*Hody milé hody, už sem dohodováł,
už sem čtyry noci doma nenocováł.
Doma nenocováł, koně nepucováł,
hody, milé hody, už sem dohodováł.*

Hody začal v pátek 14. 8. „Hodový bigbít“. Ve 20:00 hod. za vstupné 100,- Kč rocková skupina „Lord“ zahájila „palby“ na tanečním kole u sklepa na Horním konci. Program především pro později narozené se líbil a skončil po půlnoci. Děti z leva: Kristýna Chovancová, Mikuláš Chmelař, Dominika Chovancová, Mariána Chmelařová (od Vítka)

V sobotu, po vítání dětí, se v 16:30 hod. konala mše svatá. V 18:00 hod. začal v prostorách staré školy křest kalendáře Družičky 2021, na kterém vystoupil Dívčí pěvecký soubor Svodnica z Blatnice pod Sv. Ant. a Mužský pěvecký soubor Krasavci z Ostrožské Nové Vsi. Po křtu mělo pokračovat hodové setkání s Dechovou hudbou Blatnička na dvoře, ale „nahore přijeli s vodou“ a všechno bylo úplně jinak.

V neděli 16. 8. po dopolední mši Svaté se šlo na dopolední pivko do Hospůdky Ve dvorku a po nedělní hodové šišech-kové polévce se v Hospůdce sedělo u míchaných nápojů a odpoledním grilování.

RNDr. Ing Miroslav Hudeček

Jen stěží odhadnout, jak budou probíhat Hody 2021 s ohledem na koronavir. Věřme, že se už brzy situace zlepší natolik, že se některé akce uskuteční. Každopádně některé akce a termíny zde uvedeme. Hody proběhnou o víkend 13. – 15. srpna. Vyhodnocení turistické fotografické soutěže „O dary Sv. Ludmily“ proběhne určitě 17. září v 16⁰⁰ h. u kapličky Sv. Ludmily. Termín výlovu přehrady je směřován na 23. – 24. října, anebo následující víkend.

První školní den – 1. září

Letní prázdniny jsou u konce a po delší pauze, způsobené koronavirovými prázdninami, na chvíli znovu nastala školní docházka. První den měsíce září 2020 bylo zamračené, ale teplé počasí, které do řad blatnického žactva doprovázelo naše dva gentlemany – Kristiána Hluší a Radka Sečkaře.

Zahájení školního roku 2020–2021 proběhlo za přítomnosti, ředitele školy, pedagogického sboru, starostů obcí, místního kněze i rodičů. Prvňáčci byli tentokrát rozděleni do dvou tříd. Poté si společně s rodiči a novou paní učitelkou prohlédli prostory, ve kterých budou společně trávit několik dalších let poznáváním doposud nepoznaného.

Rok 2021 bude stejně jako ten předchozí velmi náročný. Držme proto všem žákům palce, aby se podařilo společně namíchat tu správnou kombinaci úsilí, vzájemné tolerance a nadhledu, aby byla škola místem, kam se budou žáci těšit.

První školní den mají tedy letošní prvňáčci za sebou. Přejeme jim, aby je i všechny následující dny, měsíce a roky provázela dobrá nálada, spousta kamarádů, radost z objevování nových vědomostí, dobré výsledky ve vzdělávání a v neposlední řadě – ať jim chutná ve školní jídelně.

Hodně štěstí prvňáčci.

Naši prvňáčci: (zleva)
Hluší Kristián
Sečkař Radek

Žáci posledního 9. ročníku:
Vaňková Vendula
Hrušková Nikola
Jemelíková Adéla
Jemelíková Tereza
Minaříková Zuzana
Müllner Lukáš

A kdo nám „vylétl z hnízda“ z devítky do středních škol a učení?

Již dva roky za sebou vůbec nikdo. V roce 2004 se nikdo nenarodil a v roce 2005 se narodila pouze dvě děvčata, ale až poslední dva měsíce v roce, takže do školy chodí s ročníkem 2006.

Václav Hučík

Není třeba představovat jmenovitě všechny ty, kteří pro vás připravili tento nově stylizovaný Občasník, Všichni, kdož se na něm jakkoliv podíleli, jsou uvedeni u jejich jednotlivých příspěvků. Odměnou jim bude vaše spokojenost.

Dostaveníčko u Svaté Ludmily – 17. září

Rok 2020 byl poslední, kdy jsem naplánoval „Dostaveníčko u Sv. Ludmily“. Kaplička měla být hotová a pokřtěná 16. 9. 2018, právě v den svátku svaté Ludmily. Bohužel, ani dva další termíny, na svátek Sv. Václava a na 100. výročí založení republiky se nepodařilo kapličku dokončit. Teprve až 19. 12. 2018 byla vysvěcena. Už tenkrát jsem si udělil pokání, že to kvůli zpoždění Ludmilám trojnásobně vynahradím. To byl důvod, proč se setkání u Sv. Ludmily konalo třikrát.

Letošní dostaveníčko 17. 9. 2020 bylo oproti předešlým ročníkům obohaceno o milé překvapení. Ludmily totiž kromě červené růžičky a řízku se salátem, dostaly ode mne, Václava Hučíka, ještě na závěr dárek. Speciálně pro tento jejich slavnostní den jsem jim složil písničku. Velmi pěkně jim ji zazpívali Ludmila Janásová a Šumová (Hučíková) spolu s Amálkou a Natálkou Sečkařovými a Pavlem Markem. Celé to s nimi secvičil a na harmoniku je doprovodil Radim Vojtek z Boršic. Interpreti za svůj výkon sklidili zasloužený potlesk. Byla to velmi povedená zlatá tečka za všemi třemi dostaveníčky. Pro mne samotného bylo velkou odměnou, že tentokrát přišla i Ludmila Kuřinová, Polášková, a dokonce i dvě Ludmily přespolní.

Foto: Oldřich Mičulka

Na fotografii zleva: Pavel Marek, Radim Vojtek z Boršic, Amálka Sečkařová, Ludmila Janásová, Natálka Sečkařová.

Přestože nám Covid uvěznil doma starostu, náhrada za něj byla více než adekvátní. Blahopřání a předání růžiček se chopil nejmladší zástupce obecního zastupitelstva Štěpán Maňák. Pro nemoc se omluvil i náš kněz Zdeněk Stodůlka. Na dálku všechny pozdravoval a povíňoval Ludmilám. Poděkování patří Oldřichu Mičulkovi za fotodokumentaci a okamžitý tisk brožurky s textovým doprovodem. Děkuji také kamarádce Ivetě Zalubilové z Uh. Ostrohu a mojí ženě Janě Hučíkové za obsluhu.

V roce 2019 jsem dokončil kamenný chodník od cesty ke kapličce, vysadil růže, vyčistil a srovnal terén od pařezů směrem od kapličky ke kostelu. Letošní rok 2020 jsme vysadili dvě lípy a spolu s Ludkem Chovancem, Kamilem Markem a Štěpánem Maňákem zbudovali posezení. Je na náměstě říci, že všechno to, co se zde zbudovalo, je ve finanční režii obce. Plán na rok 2021? Dnes už zbývá jen vysazení sedmi durancí, instalace informační tabulky a odpadkového koše. Na podzim 17. září v době od 16:00 do 17:00 hodin proběhne u kapličky veřejné vyhodnocení fotografické turistické hry „O dary Sv. Ludmily“. Veškeré podrobné informace o této akci najdete na webu vaclavhucik.cz a na sloupu u kapličky.

Václav Hučík

Výlov závlahové nádrže – 24. – 25. října

*Proč si děda říci nedá, tluče o stůl v předsíni
a pak běda, marně hledá kapra pod skříní.
... Tyhle ryby neměly by maso mít samou kost,
říká táta vždy, když chvátá na pohotovost.*

Začátky umělých nádrží na chov ryb najdeme ve starověkém Římě. Na našem území se začaly budovat rybníky ve středověku zásluhou církve a později se o jejich rozšíření zasloužila šlechta. V Blatničce se žádný Štěpánek Netolický nebo Mikuláš Ruthard z Malešova či dokonce Jakub Krčín z Jelčan a Sedlčan nenarodil. Na místě starého rybníka ze 16.

stol. vybudovalo JZD Blatnička v roce 1956 půlhektarový rybníček pro chov kačen, který dostal název Kačák. Na závlahu 450 ha pole si nechalo v roce 1984 vybudovat JZD Budoucnost Blat-

nice závlahovou nádrž o výměře 18 ha. Chov kachen se nezdařil a závlaha rostlin na výměře 450 ha se nikdy nekonala. Krásné socialistické ideály byly zapomenuty a ztratily se nenávratně v temné minulosti zapomnění dějin. Voda a ryby tu však zůstaly, aby těšily naši churavou mysl a zemdlené hladové tělo.

Ve dnech 24. a 25. října 2020 byla závlahová nádrž vypuštěna a konal se zde výlov ryb. Tento rok však tato událost byla bez atrakcí, chyběly zde stánky a nebyly tady jak rybí speciality, tak ani davy návštěvníků jako v letech minulých. Ryby se však prodávaly jako v minulosti v následujících cenách za 1 kilogram: candát 360 Kč, sumec 250 Kč, lín 120 Kč, kapr 85,- Kč, amur 85,- Kč a tolstolobik 60 Kč.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Foto: František Gajovský

Marcela Minaříková a vzadu Anna Sovišová

Návštěva svatého Mikuláše v Blatničce

Koronavirus řádí po celém světě, ale na nebesích je klid. Proto se v předvečer svého svátku spustil svatý Mikuláš po zlaté pentli nad Jasenovou, aby i letos mohl navštívit děti z Blatničky. Doprovázela jej celá jeho nebeská družina. A když šli od kostela hrubou uličkou dolů, doběhli je také rohatí. Čerti měli zpoždění, protože si cestou do Blatničky museli vy-

stát frontu na antigenní testy. Chytá se na ně totiž kdejaká špína.

Kniha hříchů tentokrát nebyla tak těžká jako vloni. Šikovné děti z Blatničky svým rodičům pomáhají v domácnosti a pilně se věnují online výuce. Pouze jedno dítě trávilo dlouhou chvíli v smradlavém čertím pytli. Nakonec se ale do pekla přeci jenom nepropadlo. Po třech otčenáších čerti rezignovali a pustili neposedu nazpět k rodičům. Kéž by se takto dokázali poučit i dospělí.

V prosinci se na vás opět těší,
Mikuláš, andělé a čerti

Volby do Zastupitelstva JmK – 2. až 3. října

Kdysi dávno říkal prezident Václav Klaus, že strany jsou pro straníky, kdežto OF je tady pro všechny. Zatímco OF (pro později narozené se jedná o zkratku Občanské fórum) zaniklo, tak postupně jako houby po dešti vznikají v naší republice nové strany i hnutí. Zatímco v Blatničce od konce 90. let 20. stol. není žádná politická strana, tak na volební kandidátní listině bylo spolků až prostému občanu zůstal rozum stát.

*Chceš-li poznat vlastní minulost, tak se podívej, jak žiješ.
Chceš-li poznat svou budoucnost, tak se zamysli, co děláš.
Čínské přísloví*

Na obecním úřadě bylo zapsáno 351 voličů, ale k volbám přišlo 135 občanů (38,46%).

Výsledky voleb:

Místo	strana	hlasy
1.	KDU – ČSL	44
2.	ANO – 2011	19
3.	Starostové pro jižní Moravu	18
4.	ODS + Svobodní + Starostové	17
5.	Piráti	14
6.	SPD – T. Okamura	13
7.– 8.	Trikolora	3
7.– 8.	KSČM	3
9.	ČSSD	2
10.– 11.	Spolu pro Moravu	1
10.– 11.	Moravané pro Moravu	1

Foto: Hana Lapšanská

Vyfocen: Štěpán Maňák

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Volby do Senátu PSČR – 2. a 10. října

K tomu, aby se volič mohl rozhodnout k volbě nějakého kandidáta, je nejlepší, pokud jej zná osobně, nebo se s jeho skutky nějak seznámí. Z kandidátů do Jihomoravského zastupitelstva však v Blatničce většina místních voličů nikdy žádného voleného činovníka do Brna neviděla. O jejich aktivitách pro blaho naší obce historie zarytě mlčí a budoucnost jejich snažení na lépe namazaný krajíc v obci září jako slunce na sv. Lucii kolem půlnoci. Tomu také odpovídala účast na volbách a jejich výsledky.

I. kolo voleb do senátu se konalo 2.–3. 10. 2020 a v Blatničce do něj bylo zapsáno 351 voličů. K volbám přišlo 118 zdejších občanů (33,61%), kteří odevzdali 117 platných volebních lístků s následujícím výsledkem: 1. místo MUDr. Petr Sládek 43 hlasů, 2. Josef Bazala 37, 3. Ivo Valenta 21, 4. až 5. Jarmila Blažková a Ing. Antonín Sedá.

II. kolo voleb do senátu se konalo 9.–10. 10. 2020 a v Blatničce bylo do něj zapsáno 349 voličů. K volbám přišlo 76 zdejších občanů (21,76%), kteří odevzdali 75 platných volebních lístků s následujícím výsledkem:

1. Místo Josef Bazala 55 hlasů
2. místo Ivo Valenta 20 hlasů.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Na fotce je Jiří Dula

*Kdysi jsem si stěžoval, že nemám dobré boty,
když jsem ale uviděl člověka bez nohou,
tak jsem změnil názor. Perské přísloví*

Foto: Hana Lapšanská

Pergola u KD – 10. ledna

*Když je už dům postavený, na zedníka už si nikdo nevzpomene.
Srbské přísloví*

stolica“ a u výčepu obsadili 2 stoly štamgasti, zatímco všichni ostatní museli postávat nebo jít před hospodu. V roce 1972 se dva nejvýše postavení muži v obci dohodli, že tento problém vyřeší postavením nového kulturního domu v místě požární nádrže mezi potokem a domovním č.p. 38. Předseda MNV Jaroslav Hudeček 13 se zavázal, že obstará finance a předseda JZD Antonín Minařík slíbil, že KD postaví místní JZD. ONV (Okresní národní výbor) Hodonín povolil stavbu jednoduchého sálu s pódiem na pořádání schůzí, kina a divadla do finanční částky 1,000.000 Kčs. A. Minařík si však v novém KD vymínil přistavení kuchyně a J. Hudeček prosadil v projektu rozšíření KD o přísálí před vchodem do sálu a vestavbu 1. patra–galerky, takže když se KD 11. 9. 1976 slavnostně otvíral, vyšplhaly se náklady této budovy na více jak 1,5 mil. Kčs. K dalšímu rozšíření využití této pěkné stavby došlo 11. 1. 2020, kdy byla Tesařství Chabiča Michal 110, spolu s Kamilem Markem 136 a Štěpánem Maňákem 125 přistavena před vchod nová pergola za 278.325 Kč.

Další pergola byla postavena v srpnu na tanečním kole v Novosádech a v listopadu pak uvnitř sběrného místa na odpad na Kamenci, kde se dříve říkalo „U svatého Františka“.

RNDr. Ing. Miroslav Hudeček

Plán investic na 2021

V roce 2021 jsme se pustili do oprav na rybníku Kačák, zatím se zde zbourala stará a postavila nová pergola, včetně obložení palubkami a osvětlení. Budeme zpevňovat levou stranu hráze, včetně provedení přípojky elektrické energie a vody k buňce, aby se zde mohli realizovat akce pro děti i dospělé. Na opravu a zpevnění levé strany hráze jsme podali žádost o podporu z programu boje proti suchu z dotací Jihomoravského kraje. V kulturním domě jsme již zrealizovali nové ozvučení sálu, videoprojekci a nové osvětlení podia za 772.530 Kč. Na tyto investice je podaná žádost z programu PRV přes MAS Hornácko – Ostrožsku. Nyní se na KD ještě vymaluje nově sál, podium, místnost za pódiem, sociální zařízení a bude se provádět repase parket. Je na to podána žádost o dotaci z programu Jihomoravského kraje. Pokud nám dotace letos vyjde, budeme zde pokračovat rekonstrukcí vstupních prostor a bufetu.

Máme již vysoutěženého dodavatele stavby ZTI za kostelem, SO 01 Kanalizace a SO 02 Vodovod za 1.357.235 Kč a dodavatele na rekonstrukci chodníků na horní konec za 1.642.255 Kč, na obě akce je podána žádost o dotaci. Na ZTI za kostelem z programu rozvoje venkova z Ministerstva pro místní rozvoj a na rekonstrukci chodníků máme termín pro podání žádosti 16. 4. 2021 přes MAS Hornácko – Ostrožsku z programu IROP. S realizací počítáme v roce 2021.

Minulý týden jsme koupili nový zahradní traktorek STIGA za 151.994,- Kč, který nahradí starý traktorek, jehož zno-
vuzprovoznění by vyžadovalo rozsáhlejší opravu. Do půlky května nás čeká vysoutěžení dodavatele služeb na Zbu-
dování prvků ÚSES za 2.395.800,- Kč, na kterou je taktéž podána žádost o dotaci přes MAS Hornácko – Ostrožsku
z programu SZIF. Programový výbor MAS Hornácko – Ostrožsku nám tuto dotaci již schválil. Zrealizovat tento projekt
musíme do konce roku 2023. Ještě do konce dubna je možno podat žádost o dotaci na výsadbu stromků v obci, kterou
chceme využít a zapojit občany obce do výsadby nových stromků v intravilánu naší obce. Máme vytipována místa, kde
by se mohlo sázet a uvítáme i zájem občanů pro výsadbu stromů i před rodinnými domy. Zde je to ale trochu složitější
s dodržením ochranných pásem od uložených sítí v zemi. Již zde byla pracovnice firmy Florstyl s.r.o. z Kunovic, která
nám zpracuje posudek k dotaci. Letos jsme již nakoupili 125 ks stromků ořešáku černého, které nám naše místní mysliv-
vecké sdružení Jasenová již vysázela podél Žlabské cesty. Máme přislíbeno zajištění ještě jedné výsadby od rybářského
spolku.

Firma Cigánek nám provádí výchovnou prořezávku mladých stromů na sedmi hektarech v dříve vysazených lesích
v lokalitě Borky, Háj a Velička. Je zde možnost po domluvě s místostarostou Bc. Rostislavem Němečkem les vyčistit od
pořezaných stromků za odvezené dřevo.

Letos jsme již koupili sto stromků, které za pomoci spolků nyní vysazujeme podél cest. Jistě jste si všimli, že nám začíná
pomalu fungovat sběrné místo, kde se shromažďuje odpad, a pak se předává odpovědné firmě, která jej likviduje.

Je zde potřeba ještě nachystat vizuální označení, co kde dávat, a dovybavit zastřešené kóje nádobami a kontejnery. Chystáme ve spolupráci s firmou Rumpold Uherský Brod provést osvětlu v systému třídění odpadů. A co nás čeká v budoucnu? Samozřejmě se bude během roku provádět pravidelné sečení trávy v obci i kolem cyklostezky a významných polních cest tak jako v minulosti. Děkuji předem všem občanům, kteří si sami vysazují květiny, okrasné keře a udržují i obecní pozemky u svých rodinných domů a zkrášlují tak nejen své okolí, ale i celou obec, za což jim moc děkuji.

Váš starosta.

Zeptali jsme se zastupitelů

Bc. Rostislav Němeček

S jakým posláním, nebo cílem jste vstupoval do komunální politiky?

Mým prvotním impulzem bylo řešení nedostatku stavebních míst v obci pro mladé rodiny. Dále bylo mým přáním zlepšení vzájemné komunikace, spolupráce a podpory místních spolků, které se z velké míry podílejí na kulturním životě v obci.

Jak jste spokojen se svým dosavadním působením v zastupitelstvu?

Jsem spokojen z mnoha důvodů. Jmenovitě mě především těší výstavba sběrného dvoru, výstavba pergoly u KD, výsadba nového lesa na Kobylci a aktivita místních spolků. Dále také velmi oceňuji práci všech zaměstnanců, kteří se podílejí na chodu naší obce.

Za zmínku stojí i další projekty, které má obec v plánu tento rok realizovat. Jedná se o vybudování prvků územního systému ekologické stability a protierozních opatření na cca 10 ha obecních pozemků, dále výstavba nových chodníků na horním konci a v neposlední řadě také vznik 6 stavebních míst v lokalitě Za kostelem.

Co by mělo být výsledkem vaší práce na konci volebního období?

Výsledkem by měla být úspěšná realizace všech plánovaných projektů, které povedou ke spokojenosti občanů a celkovému zvelebování naší obce.

Co byste chtěl ještě více zlepšit ve zbývajících druhé polovině vašeho volebního mandátu?

Pokud to stávající situace týkající se onemocnění Covid 19 dovolí, určitě bych rád podpořil oživení kulturního života v obci, který je bohužel již rok téměř nulový.

Jarmila Hrušková

S jakým posláním nebo cílem jste vstupovala do komunální politiky?

Tak to je už pěkná řádka let, ale dodnes si pamatuji, že s velkým respektem.

Psal se rok 1990, když v obcích zanikly místní národní výbory a byly nahrazeny obecními úřady. V listopadu téhož roku se konaly volby a v Blatničce bylo zvoleno tehdy patnáctičlenné zastupitelstvo, ve kterém jsem byla jediná žena. Všichni jsme byli nadšení, že po 10 letech, kdy byla Blatnička připojena k Blatnici jako střediskové obci, můžeme začít sami rozhodovat o rozvoji naší obce. Jako členka rady si vzpomínám, že mezi první naše aktivity patřila výstavba infrastruktury pro nové rodinné domy na horním konci od Lekešového po sklep. Začalo se také s výstavbou nových chodníků z malých žulových kostek na hřbitově a budováním zpevněných cest Za humny od č. 8 po starou školu aj. Poté jsem působila ve funkci místostarostky 4 roky a za nejdůležitější počín zastupitelstva v této době považuji plynofikaci celé obce.

Jak jste spokojena se svým dosavadním působením v zastupitelstvu?

První dvě volební období jsem se snažila být oporou starostovi Ing. Antonínu Minaříkovi č. 1, který tuto funkci vykonával, jako neuvolněný. V roce 1998 se však rozhodl, že už nebude kandidovat. Já jsem v té době již 5 let podnikala jako OSVČ a neměla jsem žádné ambice stát se starostkou, navíc tato funkce byla tehdy ještě doménou mužů. Ale stalo se, že od roku 1998 jsem zastávala funkci starostky celých 20 let. Nebudu tady popisovat, co se za ta léta v obci vybu- dovalo, protože to byly investice za desítky milionů. Mnozí si to pamatují, z těch mladších, kdo má zájem, si to může vyhledat v kronice, tak jak jsem to udělala já po nástupu do funkce. Když jsem zjistila, že jsem první ženou starostkou

v dějinách Blatničky, bylo to pro mě hodně zavazující, ale byla jsem také vděčná, že máme na co po našich předcích, navazovat. Hodnocení mé třicetileté práce pro obec nechám na jiných, ale věřím, že příští generaci jsme zanechali patřičný odkaz.

Co by mělo být výsledkem vaší práce na konci volebního období?

Úspěšné dokončení rozpracovaných projektů na infrastrukturu a výsadba prvků do krajiny dle platného ÚSES je společný úkol pro celé zastupitelstvo.

Co byste chtěla ještě více zlepšit ve zbývajícím druhé polovině vašeho volebního mandátu?

Je třeba zareagovat na vývoj koronavirové epidemie a s tím související vývoj sdílených daní. Schválit nový Strategický plán a stanovit priority v Místním programu rozvoje venkova.

Štěpán Maňák

Pergola u KD byla jednou z prvních akcí, kterou jsem úspěšně prosadil a následně pomohl zrealizovat. O přístřešku u KD se diskutovalo na obci už pár let, a tak to chtělo jen dotáhnout do konce. Na zastupitelstvu neměl žádný ze zastupitelů námitek, a tak na konci roku 2019 stavba začala, aby do prvních akcí roku 2020 bylo hotovo, což se také stalo. Práce prováděla firma Tesařství Chabiča spolu s Kamilem Markem. Doufám, že pergola bude všem lidem patřičně sloužit.

Foto: Václav Hučák

Sběrné místo aneb kam s odpadem?!

Koncem ledna roku 2020 jsem byl starostou vyslán na konferenci o odpadech, kterou vedla společnost Rumpold UHB, s.r.o. Přednáška se mi velice líbila jen do doby, než přednášející ukázala fotografie, jak by se odpad rozhodně třídit neměl! Bohužel z těch 4 fotografií byly tři z Blatničky. Naštěstí nejmenovala, o kterou obec jde. Fotografie byly zlom, protože od té doby se mně pomalu začal rodit v hlavě plán, jak sjednat do příštího roku nápravu. Výhodou obce bylo, že pozemek na sběrné místo měla již několik let a tak nebyl problém začít se stavbou. Nejprve bylo osloveno několik stavebních společností, ale po prozkoumání cenových nabídek starosta tvrdě řekl: Nic takového! Postavíme si to sami! Se stavbou se začalo začátkem dubna, aby po 3 měsících bylo takřka hotovo. S většinou prací se poprali Marek Kamil, Chovanec Luděk a Knápek Martin. Tímto jim chci velice poděkovat. Zdůraznit ještě musím fakt, že většina prací se dělala ručně a svépomocí a i díky tomu obec ušetřila řádově statisíce! Fotografie ze stavby najdete na obecních stránkách. Koncem roku 2020 ještě Tesařství Michal Chabiča provedl nadstřešení 3 kójí z důvodu ukládání nebezpečného odpadu a Klempířství František Janás provedl klempířské práce. Ještě jednou díky všem zúčastněným a doufám, že všem lidem v obci bude sběrné místo patřičně sloužit.

Na tomto místě můžou občané, kteří mají trvalé bydliště v obci Blatnička, bezplatně legálně odložit prakticky veškerý vytríděný odpad z domácností každou středu od 14 – 18hod.

Příklady odpadů, které lze na sběrném místě odložit:

- pneumatiky, okna,
- vyřazený nábytek a další velkoobjemový odpad,
- stavební suť, cihly, beton, střešní tašky,
- veškerý organický odpad, listí, větve, rostlinné zbytky,
- veškerá vyřazená kompletní elektro zařízení televizory, pračky, ledničky,
- nebezpečný odpad jako např. zbytky barev, postřiků, baterie, oleje.

Děkujeme Vám všem, kteří odpovědně třídíte odpad. Svědčí to o Vašem ekologicky odpovědném, ale i ekonomickém chování. Sběrné místo se uzamyká. V případě potřeby vám poskytneme informace na obecním úřadě. Tel: 773 503 303

Štěpán Maňák

Foto: Štěpán Maňák

Třídím? Třídíš! Třídíme!

KONTEJNER OZNAČENÝ ORANŽOVOU NÁLEPKOU NA NÁPOJOVÝ KARTON

Kontejner na nápojové kartony v obci nenajdeme, nicméně veškeré krabice od džusů, mléka vypláchneme, sešlápneme a dáváme do žlutých pytlů.

ANO Kontejner na nápojové kartony nemusí být nutně celý oranžový, důležité je opět označení sbírané komodity oranžovou nálepkou na kontejneru. Pokud najdete oranžovou nálepku, pak sem patří krabice od džusů, vína, mléka a mléčných výrobků, které je potřeba před vhozením řádně sešlápnout.

NE Nepatří sem „měkké“ sáčky, například od kávy a různých potravin v prášku. Neodhazujte sem ani nápojové kartony silně znečištěné zbytky potravin

ŽLUTÝ KONTEJNER NA PLASTY

Plasty v naší obci vyvážíme v pravidelných intervalech ve žlutých pytlích (k dostání zdarma v kanceláři OÚ). Žluté kontejnery na plasty se nachází uprostřed obce za hospodou a na dolním konci u bývalé kotelny. Do těchto kontejnerů patří především objemově větší plastový odpad.

ANO Do kontejnerů/pytlů na plasty patří fólie, sáčky, plastové tašky, sešlápnuté PET láhve, obaly od pracích, čistících a kosmetických přípravků, kelímky od jogurtů, mléčných výrobků, balící fólie od spotřebního zboží, obaly od CD disků a další výrobky z plastů.

Pěnový polystyren sem vhazujeme v menších kusech.

NE Naopak sem nepatří masné obaly se zbytky potravin nebo čistících přípravků, obaly od žiravin, barev a jiných nebezpečných látek, podlahové krytiny či novodurové trubky

PLASTY

Sáčky, tašky, fólie

PET láhve a plastové nádoby
PŘED VHOZENÍM SEŠLÁPNĚTE

Kelímky od jogurtů, krabičky od potravinových tuků

Výrobky z plastů

Nevhazujte obaly se zbytky potravin, od chemikálií a nebezpečných látek; novodurové trubky, podlahové krytiny!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

EKO KOM
www.jaktridit.cz www.ekokom.cz

MODRÝ KONTEJNER NA PAPÍR

Kontejner na papír najdeme také na již zmíněných místech. Svoz papíru probíhá taktéž v určitých intervalech, takže stačí papír v modrém pytlíku dát před dům. A co patří do modrého pytlíku/kontejneru?

ANO Hodit sem můžeme například časopisy, noviny, sešity, krabice, papírové obaly, cokoliv z lepenky, nebo knihy. Obálky s fóliovými okýnky sem můžete také vhazovat, zpracovatelé si s tím umí poradit. Bublinkové obálky vhazujeme pouze bez plastového vnitřku! Nevadí ani papír s kancelářskými sponkami. Ty se během zpracování samy oddělí.

NE Do modrého kontejneru nepatří uhlový, mastný, promáčený nebo jakkoliv znečištěný papír. Tyto materiály nelze už nadále recyklovat. Pozor, použité dětské pleny opravdu nepatří do kontejneru na papír, ale do popelnice

papír

Noviny, časopisy, reklamní letáky

Krabice, lepenka, karton

Kancelářský papír, sešity

Obaly z papíru jsou obvykle označeny:

PAP 20 21 22

NEVHAZUJTE MOKRÝ, MASTNÝ, NEBO JINAK ZNEČIŠTĚNÝ PAPIR!

Děkujeme Vám za spolupráci při recyklaci odpadů
OBEC JE ČLEMEM SYSTÉMU **EKO KOM**
www.ekokom.cz

ZELENÝ KONTEJNER NA SKLO

Kontejnery na bílé a barevné sklo najdeme v naší obci pod obecním úřadem.

ANO Do zeleného kontejneru můžeme vhazovat jakékoliv sklo, například lahve od vína, alkoholických i nealkoholických nápojů, sklenice od kečupů, marmelád či zavařenin. Patří sem také tabulové sklo z oken a ze dveří. Vytříděné sklo není nutné rozbíjet, bude se dále třídit!

Pokud jsou vedle sebe zelený a bílý kontejner, vhazujeme do bílého čiré sklo a do zeleného sklo barevné.

NE Do těchto nádob nepatří keramika a porcelán. Nepatří sem ani autosklo, zrcadla nebo třeba drátované sklo, zlacená a pokovovaná skla. Vratné zálohované sklo patří zpět do obchodu

SKLO směs

Skleněné nádoby

Láhve od nápojů

Tabulové sklo

Nevhazujte porcelán, keramiku, autosklo, drátované sklo a zrcadla!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

EKO KOM
www.jaktridit.cz www.ekokom.cz

Další nedílnou součástí k třídění patří kompostéry, které obecní úřad pořídil v minulých letech. Patří sem veškerý biologicky rozložitelný odpad z domácností a zahrady. O správném a účinném kompostování třeba přistě. Využijte, prosím, maximálně všechny možnosti třídění odpadu, které obec nabízí.

Při dokonalém třídění odpadu zjistíme, že věcí, které dáváme do komunálního odpadu, není mnoho. Svoz komunálního odpadu v popelnicích je nejdražší a cena každým rokem značně narůstá! Proto některé obce redukují svoz komunálního odpadu a snaží se motivovat občany k co nejdokonalejšímu třídění. Zvládli bychom svoz komunálního odpadu např. v třítydenních intervalech? Co myslíte? Jak moc máme plné/prázdné popelnice?

Třídění odpadu v ČR

Foto: Štěpán Maňák

Lidé, kteří odpady třídí, nepatří mezi menšinu. Naopak. Již 73 % obyvatel České republiky aktivně třídí odpad. Od roku 2000 se tak řady aktivních třídičů rozšířily o 35 %. Podle údajů evropského statistického úřadu Eurostat se Česká republika v míře recyklace obalových odpadů drží v rámci Evropy na špici. V průměru vytřídila v loňském roce každá česká domácnost bezmála 55 kilogramů papíru, 38 kilogramů plastů a 35 kilogramů skla. Dohromady se pak podařilo recyklovat 73 % celkové produkce obalových materiálů. A díky tomu necháváme většinu evropských zemí za sebou! V lese nebylo zbytečně pokáceno 2 315 386 stromů právě díky tomu, že se vytřídilo zhruba 577 000 tun papíru! 1 tuna vytříděného papíru dokáže uspořit až 2 tuny dřeva. Česká domácnost v minulém roce vytřídila skoro 55 kilogramů papíru a celková míra recyklace papírových obalů dosáhla 88 %. Díky tomu se třeba noviny tisknou na papír, který je až z 98 % recyklovaný. A to má smysl!

29 km² přírody bylo v loňském roce zachráněno právě díky třídění odpadu. Dosáhlo se toho tím, že se zrecyklovalo a znovu využilo 73 % celkové produkce obalových materiálů! Recyklát pak při výrobě nových výrobků nahradil přírodní zdroje, které se tak nemusely vytěžit. Tím se také podařilo snížit zátěž životního prostředí, protože díky třídění odpadu je v atmosféře o zhruba 922 544 tun CO₂ ekv. méně. Má to smysl, tříděte odpad!

Zdroje: <https://www.ekokom.cz/>

Štěpán Maňák

Jasenka a Jasani

Rok 2020 je spojen s počátkem pandemie Covid 19. Také činnost Jasenky a Jasanů byla tímto nepříjemným jevem postížena. Na jaře 2020 jsme se sešli možná tak 4x a na podzim asi jen 2x. Přesto se nám podařilo párkrát se setkat alespoň při jiných příležitostech a byli jsme vděční i za to.

V řadách Jasanů bylo několik jubilantů. Již předešlé roky jsme se potkali při oslavách „kulatin“ našich spolutanečníků a jelikož jsme opravdu skvělá parta, vždy jsme se snažili připravit pro oslavence překvapení nejen v podobě originálního dárku, ale také zpestřením oslavy buď vtipným příchodem, nebo nějakou vsuvkou v průběhu akce. Samozřejmě to musí být tematicky laděné nejen folklorně, ale ideálně i k zájmům oslavence. 12. 7. 2020 oslavila v Hospůdce ve dvorku narozeniny Ilona Sečkařová. Asi všichni víme, že se Sečkařovi kromě zpěvu a tance věnují i vinohradu. Jasani toho využili a přišli na oslavu jakoby přímo z vinohradu, připravili pro Ilonku test vinohradních prací, ve kterém samozřejmě obstála na výbornou. Poté následovala degustace a samozřejmě tanec i zpěv za doprovodu VojoDeyl. Dalším oslavencem byl Luděk Halík, který strašně rád tancuje a zpívá, a také jezdí na kole a nějaký ten čas tráví i v rodinné stolařské firmě. Přijeli jsme proto na oslavu, která byla v památkovém domku v Boršicích u Blatnice na nejrůznějších přiblížovadlech od trojkolek, přes odrážedla až po kola, samozřejmě patřičně sportovně ustrojení a přibalili jsme pro test Ludčkovy zručnosti díly pro seskládání dřevěné stoličky. Potřeboval sice pár rad od zkušenějších kamarádů, ale nakonec to společně zvládli a my jsme si mohli zatančit, zazpívat, něco vypít i zajíst.

Horní řada zleva: Kamila Marková, Daniel Marek, Natálka a Amálka Sečkařovi, Tobiáš Kučera, David Mikéska, Adam Halík,
Spodní řada: sedící Julie Pančíková, Radek Sečkař, Magdaléna Mirošová, Kristína Kučerová.

No a mimo narozeninových oslav jsme se mohli v srpnu pobavit na hodové zábavě v Blatničce, kterou uspořádala i přes nepříznivé „covidové okolnosti“ obec Blatnička. Zahrála DH Blatnička a ti kdo přišli, tak si to určitě skvěle užili tak jako Jasani, kteří si vzali na starost bufet. Na poslední prázdninový víkend jsme naplánovali soustředění v areálu Amfiteátru Bukovina v Popovicích. Původní plán akce byl od čtvrtka do neděle, nakonec jsme to zredukovali na pátek a sobotu. V pátek odpoledne jsme potrénovali něco málo z tanců a následovala zábava. Rodiče připravili pro děti soutěže, následovala tombola, večer při kytaře a zpěvu. Nesměl chybět táborák a také stezka odvahy. Nálada byla parádní, počasí úžasné, prostě Jasenková akce jak se patří.

Chceme tímto poděkovat obci Blatnička za podporu a za to, že všechny členy Jasenky i Jasanů obdarovala multifunkčními šátky s folklorním motivem. Přesto, že jsme se toho v roce 2020 v rámci folkloru moc nenaučili, tak jsme si ho snad užili v rámci možností.

Markéta Pančíková

Dechová hudba Blatnička

„Kdyby sa ztratili piesničky, čo by sme robili? Smutní by sme enorm po svete chodili...“ Tak sa zpívá v jednej piesni nášeho súčasného repertoáru. Kedyž tento text pred pár lety autor napsal, nikdo z nás, ani on sám netušil, že vlastne čiastočne predpovedal to, čo sa deje v súčasnej dobe. Písničky sa síce neztratili, ale utichli. Nikdo nedokáže v súčasnej dobe odhadnúť na akú dlhú dobu, a tak všetci spoločne veríme, že sa opäť brzo rozezná nejaký kultúrny dych.

V září loňského roku sme odohrali naše posledné vystúpenie a od tej doby len organizátori rôznych kultúrnych akcií hlásia: „Zrušené!“ alebo „Přeložené!“. I přesto, že tá loňská sezóna predčasne skončila, stihli sme odohrať spoustu úspešných vystúpení, a dokonca sme získali i jednu cennú skúsenosť. Zistili sme totiž, že muzikanti nejenom vyhrávajú, ale i prehrávajú. Obdržali sme pozvánky na Fotbalový turnaj dechových hudieb do Mistřína. O tom ale o pár strán ďalej.

Letošný rok sme zahájili Fašankovou obchůzkou po obci a ďakujeme všetkým, ktorí nás podporili. Nebylo naším cieľom úmyselne porušiť vládne nariadenie, ale chceli sme dodržať tradíciu, potešiť miestnych obyvateľov v tejto nepriaznivej dobe a ako sa po muzikantsky hovorí, potrebovali sme „nakut huby“ a niektorí „vyhnat pavouky“ z nástrojov. V nasledujúcom týždni sme mali pred sebou už dlhú dobu dohodnutý termín na nahrávanie v nahrávacom štúdiu a ten sa ťažko mení. Ako už teda naznačujeme, pripravujeme nové CD, ktoré by malo vyjsť budúci rok k 50. výročiu založenia DH Blatnička.

Za DH Blatnička Miroslav Zalubil a Pavel Marek

„ZROZENÍ“ ANDĚLA

Slovo anděl pochází z řeckého slova angelos, což znamená „posel“, a je po staletí symbolem lásky a bezpečí. Lidé se rádi obklopují jejich obrázky a soškami.

Andílek, vlastnoručně vyrobený, přinese do našeho domova nejen klid, ale i radost ze svého vlastního výrobku. Cesta „zrození“ keramického anděla začíná rozválením hlíny na plát o tloušťce cca 1 centimetr. V našem keramickém kroužku pracujeme s točírskou hlínou, která je krásně měkká a dětem se s ní dobře pracuje. Plát přeneseme na polystyrenovou formu a zpracujeme do požadovaného tvaru. Z hlíny vytvarujeme křidélka a hlavičku, které k tělíčku přilepíme tzv. šlikem, neboli blátíčkem vyrobeným rozmícháním hlíny s vodou. Andělíčka dozdobíme dle vlastní fantazie a necháme 1–2 dny odpočívat přikrytého mokřými haděrkami. Poté opatrně vyjmeme formu a můžeme pomocí vrtáčku ručně vyvrtat ozdobné dírký, kterými potom bude probíkávat světýlko zapálené svíčky. Andělíčka necháme přikrytého schnout 2–3 týdny a poté ho vložíme do pece na přezah při teplotě 900 °C. Takto vypálený střep vytřeme burelem, což je oxid manganu a dle libosti glazujeme. Andílka teď čeká poslední ostrý výpal při teplotě 1100 °C. A je hotovo, proces „zrození“, anděla je sice trošičku zdoluhavý, ale výsledek pak stojí za to. Váš andílek vám přinese světlo a teplo do vašeho domova.

Sušení výrobku

Vytírání burelem

Ze začátku si děti z našeho kroužku chtěly vzít výrobky domů hned v den, kdy si je vyrobily, moc se jim nelíbilo, že si musí počkat. Brzy ale pochopily, že kdo si počká, ten se dočká, a těšily se na chvíli, kdy si své výrobky pyšně ponесou domů a pochlubí se s nimi mamince a tatínkovi. Dnešní doba fungování keramického kroužku bohužel nepřeje, již skoro rok je keramická pec vychladlá. Věřím, že se současná situace co nejdříve zlepší a já budu moct v kroužku opět přivítat usměvavé a tvoření chtivé děti.

Foto a text: Veronika Jemelíková

Glazování

Hotový výrobek

Včely a včelaři

Včelařím od roku 2015, v současné době mám asi 10 rojů. Píšu „asi,“ poněvadž každou zimu několik rojů zimu nepřežije a já nejsem výjimkou. Těch nástrah v životě včel je hodně. Některé lze předvídat a předcházet jim, ale některé přijdou a zdecimují značnou část včelstva k lítosti včelaře. Největším nepřítelem včel je brouček varoa. Je drobný jako špendlíková hlavička a on se přisaje na hlavu včelky a saje jí lymfatické tekutiny. Jsou vypracované metody, jak se tohoto broučka zbavit. Dělá se to hlavně za pomoci kyseliny mravenčí.

Co ale nelze u včel léčit, je absorbování jedovatých postřiků rostlin. Pokud se roj zaměří na oblast sběru medu v místech postřiku insekticidů, umírají celá rojová společenství. Některá umírají za letu, některá přiletí na česno úlu a tam umírají. Pro včelaře je to velmi smutné zjištění. Včela nosí do úlu nektar až z 10 km vzdálenosti. Agronomové velkých zemědělských celků mají povinnost oznamovat včelařům, kdy budou postřiky provádět, a oni to dělají. Bohužel ty postřiky se prolínají v několika týdnech a zavřít včely v úlech na několik dnů není možné. Ostatní pěstitelé stříkají rostliny, kdy je to napadne. Tu povinnost to hlásit mají taky, ale v praxi to nikdo nedělá. Takže včelař nemá jinou možnost, než toto snášet a se ztrátami počítat.

Včelaření je krásný koníček, a když se daří, je z něj radost. Ale je to koníček dost pracný a v počátcích včelaření dost drahý, a úspěch v rozvoji včelstev není zaručený. Na vesnicích bývalo dřív hodně včelařů, dneska se dají spočítat na jedné ruce. V Blatničce jsou pouze čtyři úspěšní včelaři, kteří včelám rozumí, ale v žádném roce nemají úspěch jistý. Já mám celkem 30 úlů. Rojů jsem měl nejvíc 20. A ten počet každým rokem kolísá v závislosti na těch skutečnostech, které jsem uvedl.

Foto: Václav Hučík

V loňském roce jsem vytočil 250 kg medu při dvou stáčeních. Na jaře většinou řepkový a v létě květový a lipový. O med je velký zájem a už mám jen několik sklenic. Prodávám ho za 150 Kč. V obchodech med zdražuje a v letošním roce myslím, že se bude prodávat po 200 Kč.

Dostávám často otázku, který med je nejlepší. Mnozí se domnívají, že nejlepší je med lesní. Když je z lesa, musí být nejlepší. Bohužel to pravda není. Lesní med není květový, ale pochází od mšic, které žijí v lesním porostu a vylučují sladké exkrementy, které včelky sbírají a dělají z něj med. Ani tekutý med není nejlepší. Tekuté medy jsou většinou staré nepravidelně zkrystalované, a proto se rozehrívají a prodávají jako tekuté. Navíc je zde ještě riziko, že může být tekutý med pančovaný cukrem. Cukr stojí kolem 10 Kč, a když se prodá jako med, ta cena skočí na 150 Kč. Dále se při nešetřném rozehrívání ničí část užitečných látek. Nej kvalitnější med bývá koupený přímo od včelaře, a to pastovaný. Žádný včelař se neuchýlí k tomu, aby pančoval med. Každý včelař je citlivý k přírodě a k životu včel. Včely nejen že tvoří med, ale jsou i výborní opylovači veškeré vegetace. Proto je ochraňujme a mějme je rádi.

Včelaři z Blatničky, Suchova a Blatnice jsou společně organizováni pod názvem Český svaz včelařů z.s. základní organizace Blatnice pod sv. Ant. Předsedou organizace je Josef Hána z Blatnice.

Oldřich Mičulka

Sjíždění řeky Moravy – 2. srpna 2020

První srpnovou neděli vyrazili místní sportovci a další posily z blízka i dálky sjíždět řeku Moravu. Jednodenní plavba krásami přírodního parku Strážnické Pomoraví začínala jako každoročně v Bzenci – přivoze. Za lodí se nám vlnily petky vína, ale i bez tohoto paliva na nás čekala spousta překrásných míst a nezapomenutelných zážitků. V poledne jsme zastavili před dominantou přírodní památky Osypané břehy. Naproti pláži se zde tyčí dvanáctimetrová písečná stěna – středobod všech radovánek. Děti i ztřeštění dospělí přeplavali Moravu a nespočetněkrát šplhali nahoru, aby hned nato po písku skákali dolů do vody. Uvědomělí dospělí zatím na pláži rozdělali oheň a opekli klobásky. Po obědové pauze všichni s namaštěnými bříšky spokojeně pokračovali v romantické plavbě až do Rohatce – kolonie. Zde jsme vyždímali své svršky, vylili načvachtanou vodu a na čtyřech kolech auta pluli nazpět do Blatničky.

Morava byla v letošním roce poklidná a díky přiměřenému létu plnému srážek dostatečně zavodněná. V hospůdce

Soulodění na řece Moravě – disciplína přeskok z lodi na loď

Ve dvorku jsme závěrem dne zapili všechnu tu moravskou vodu dobře chlazeným pivem a zajedli grilovanou rybou. Děkujeme Markovým, Sečkačovým a Sovišovým za každoroční organizaci tohoto báječného výletu a těšíme se opět v srpnu, ahoouooj!

Janásovi

Naše knihovna

Místní knihovna obce Blatnička je svou velikostí přiměřená počtu obyvatel. Je rozdělena do dvou místností, z nichž jedna je vyčleněna pro nejmladší čtenáře. V ní je vytvořeno zázemí pro děti, aby si mohly prohlížet knížky, časopisy a také si kreslit, což je trendem dnešní doby ve všech knihovnách. Dříve byla využívána jako internetový koutek, ale přešlo pár let a v dnešní době je počítač a internet téměř v každém domě. Knihovní fond obsahuje ke konci předchozího roku 3327 knížek, což je téměř o 2 tisíce více na počet obyvatel než je stanovená norma. Od podzimu probíhá odpis zastaralých a poškozených knih, aby se mohl knihovní fond stále obnovovat. Městská knihovna v Hodoníně nám zapůjčuje výměnný fond několikrát ročně, pomáhá při práci s programem Clavius, s knihovnickými službami, s doporučením a informacemi při nákupu nových knížek.

Bohužel, loňský rok a zatím i letošní, vinou Covidu, není pro čtenáře přínosný, protože jsou knihovny z nařízení vlády zavřeny. S nárůstem počítačové techniky a internetové dostupnosti, klesá počet aktivních čtenářů nejen v naší obci, ale celorepublikově. Jak jde život, mladí čtenáři odchází na střední a vysoké školy a nastupují nové generace čtenářů. V naší obci klesá počet nově narozených dětí, tudíž klesá i počet malých čtenářů, ale přibývají čtenáři z řad dospělých a důchodců. Zaslouhují pochvalu, neboť jsou to čtenáři pilní a zodpovědní. Moc bych nám všem přála, aby lásku ke knihám děti získávaly už v útlém věku v rodinách.

Moc se na Vás těším v normální době.

Knihovnice Helena Pospíšková

Kaplička v Blatničce

Vzpomínka na prázdniny u babičky Věry a Antonína Hánových.

Napsala Michaela Kučerová z Hrubé Vrbky, žákyně 9. třídy v roce 2019.

Je velmi stará, starší než si kdokoli myslel... Příběh bude o tom, proč a kdy kapličku stavěli.

Jednou takhle když bylo horké letní odpoledne, sešlo se jako vždy zastupitelstvo obce. Dohodli se, že by mohli postavit kapličku: „Co říkáte Blatničané, postavíme kapličku!“ A tak se vydali po kamenité hlavní cestě, která vede do vedlejší Blatnice stavět kapličku. Někdo tam přinesl cihly, jiný zase barvu nebo maltu. Stavěli a stavěli... Když už uplynul nějaký ten čas a kaplička byla postavená, tak se u ní sešli všichni občané Blatničky. Pak se jich starosta zeptal. „Jak kapličku pojmenujeme?“ Všichni najednou začali přemýšlet. Byl tu třeba název „Blatničská kaplička“, nebo třeba „Svatá kaple.“ Starosta promluvil: „Co kdybychom ji pojmenovali Kaplička Panny Marie Sedmibolestné? Jsme věřící, ne?“ Všichni přikyvovali. Potom oslavovali až do příštího oběda. Každý chválil kapličku, vždyť není divu, je opravdu nádherná. Protože v obci neměli kostel, chodili se modlit ke kapličce. Brzo je to modlení ale přestalo bavit. Chodili se tam jen málokdy modlit, ba někdo už vůbec. Po měsíci už nikdo. Přesto Štěpán a Klára byli kapličce věrní. Ti tam chodili pořád. Pokud zrovna neměli povinnosti od rodičů. Modlili se u ní a hrávali, odpočívali... Jednou když u kapličky seděli, tak si povídali: „Nikdo už sem nechce chodit, kromě nás a naší babičky. Je to tu opuštěné...“ Klára přikývla. Najednou uslyšeli rozzlobené hlasy. Blížily se k nim. Byli to jejich rodiče. Křičeli na ně, aby šli domů. Doma jim rodiče řekli, aby k té kapličce už nikdy nechodili. Děti byly smutné, už nikdy ji neuvidí. A tak se kaplička stala utajenou. Hodně let se k ní nikdo nepřiblížil. Až později byla obnovena. Potom si té krásné kapličky začali lidé znovu vážit. Je moc krásná a je dobře, že se zachovala nejstarší památka Blatničky. Pečlivě jsem si sháněla informace a doufám, že se vám můj příběh líbil.

Voda pro lidi

Asi před šesti lety začal být viditelný masivní nesouhlas s plánovanou těžbou štěrkopísku v lokalitě mezi Uherským Ostrohem, Moravským Pískem a Veselím nad Moravou, když se začala vyřizovat na úřadech těžba štěrkopísku v blízkosti pátého největšího zdroje pitné vody v České republice, který zásobuje pitnou vodou celé Hodonínsko a Hornácko, což představuje cca 140 000 lidí.

Přesně před třemi lety se přes 50 starostů obcí Hodonínska vypravilo do Senátu na veřejné slyšení, aby se tato příprava těžby zastavila. I přes negativní stanoviska místních úřadů, životního prostředí JMK, KHS JMK, občanských sdružení bojujících za čistotu životního prostředí, povolil nejvyšší báňský úřad těžbu štěrkopísku v této lokalitě pro podnikatele z Kolínska. Loni se organizovala akce „Pochod za vodu pro lidi“, kterého se dne 13. 6. 2020 účastnilo přes 2000 lidí. Pro občany byly naplánovány tři trasy. My jsme se vycházeli od zámku z Uherského Ostrohu. Nám naproti šel pochod z Moravského Písku a společně jsme se sešli s účastníky pochodu z Veselí nad Moravou, který šel taky od zámku až k místu, kde se má těžit, aby i široká veřejnost viděla, co se potichu chystá. Všichni hosté, včetně politiků, tam vystupovali proti těžbě, včetně hejtmána Jihomoravského kraje JUDr. Bohumila Šimka a také ministryně práce a sociálních věcí Dipl.-Pol. Jana Maláčová. V tu dobu bylo horko, skoro třicet jedna stupňů a malým občerstvením, pohárkem pitné vody, nikdo nepohrdl. Ještě ten večer na Antonínku bylo pěkně. V neděli pak již hodně přišlo a za pár dní bylo vody a vody.

Z celkového množství vody na zeměkouli připadá na sladkou vodu pouhá 2,3 %, z toho tři čtvrtiny tvoří voda zmrzlá v ledovcích. Využitelná sladká voda na povrchu nebo v podzemí představuje pouhých 0,6 % celkového množství vody na Zemi. A tuto vodu je potřeba chránit. Letos čekáme na verdikty soudů. Bojovnou náladu ale neodkládáme a doufáme, že ani Vám nedošla chuť, bít se za vodu pro lidi. Ještě totiž není zdaleka vyhráno a nesmíme se nechat ukolébat sliby politiků.

Ing. Antonín Minařík

Foto: Bc. Kateřina Hanáková

Na fotce: Ing Minařík a Ing Hanák Blatnice.

Technický pokrok nezastavíš

Taky jste si někdy položili otázku, kdo měl něco v dědině úplně první, anebo kdo měl něco jako poslední? Znáte to, ptáte se, kdo měl v Blatničce asi první automobil, telefon, barevnou televizi anebo ústřední topení? Tak zrovna to ústřední topení si první v dědině udělal můj otec instalatér, Alois Hučík v roce 1955 na č.p. 45. Jen stěží bychom dnes po 25 letech pátrali, kdo měl asi první mobil, motorovou sekačku na trávu, plastová okna, no je toho dost, co by stálo za zmínku. Jednou jsem zahlédl paní Marii Kubicovou, jak si to maširovala na elektrickém vozíku dolů po Žlabské cestě. „A šak už tu toho mají lidé dost.“ Pomyslel jsem si, a zajímalo mě, kdo si vozík koupil první. Poptal jsem se všech „vševědů“, co jich tu máme, a všichni se shodli, že první, kdo se na něm vozil, byl v roce 2012 Josef Minařík 146 „Jožena“, a ten mu pořídil syn Josef. Dokud mohl, jezdil do vinohradu se svojí červenou Škodou 120, tak mu nic nechybělo. Jenže pak, když mu bylo 87 roků a pro nás ostatní jeho jízda v autě začala být dost nebezpečná, tak byl nucen odevzdat řidičák. S elektrickým vozítkem jezdil nejvíce do vinohradu. Sjížděl mezi řádkami vinohradu dolů, a protože se dá sedačka otočit do boku, tak přímo ze sedačky obdělával vinici.

Pan Minařík si vozík chválil, a tak není divu, že si „elektrické nohy“ začali pořizovat i další občané. Byly to především ženy. Marie Kubicová č. 4, Marie Žufánková č. 168, a Anna Marková č. 91, která si ho bohužel moc dlouho neužila. Po skonu paní Markové na něm sem tam vyrazí do ulic její manžel Antonín a je rád, že to ještě nepotřebuje, ale veze se jen proto, aby to nestálo. Marii Žufánkové ho půjčil Jožena, ať si to zkusí. Marii se to zalíbilo a vozík si pořídila také. Paní Marie Kubicová z vyprávění jejího syna je taky s vozíkem spokojená. Jednou se mu svěřila, „Tondo, já su tak ráda, že to mám, já jsem se s tím dostala na místa, kde jsem už dvacet roků nebyla.“ Užívá si ho už od prosince 2013. A jak se tomu bránila, že ho nepotřebuje, že má kolo a dnes ho všem doporučuje. Ovšem největší perličkou je už zmíněná Anna Marková, která nikdy nechtěla usednout za volant, protože se bála řídit, dokonce si nekoupila ani pionýr, že by to nedovedla. Ovšem pak, když dostala elektrický vozík darem, tak se s ním rychle skamarádila a jezdila na něm po dědině jako širón. Hned byla na Kútě, hned u sklepa, hned u kostela. Smutno je dnes vozíčkovi bez paničky, věru smutno. A čím si elektrický vozík získal srdce našich seniorek? Lehká odpověď. Můžete s ním jezdit i po chodníku, v podstatě kdekoliv, kam se vejde a kam vyjede. Díky otočnému sedadlu se do něj velmi lehce nasedá a pohodlně se v něm sedí, což ocení nejen invalidé. Není potřeba řidičák, nemusí se s tím na STK a ani platit povinné ručení. Jezdí až 15 km/h., ujede až 45 km, uveze osobu až do 130 kg hmotnosti a nabíjí se asi 10 hodin. Provoz vychází cca 0,10 Kč/km. Myslím si, že jich začne pomalu přibývat, je to dobrý sluha. Tak co, kdo bude další?! Nestydte se.

Marie Žufánková

Marie Kubicová

Jo, a taky vím, kdo první chodil na ulici poctivě s rouškou na tváři v březnu 2020! Jako první jsem zahlédl u mostu Martinu Hruškovou. Tenkrát jsem se tomu jen tak pousmál, ovšem dnes už mě smích přešel.

Pokud vás bude něco zajímat v tomto duchu, kdo, co, kdy, napište o tom, anebo nám navrhněte nějaké téma ke zpracování.

Myslivecký spolek v roce 2020

Byl to rok veselých i smutných událostí. Dva z našich řad oslavili v tomto roce jubileum, a to Josef Marek a Josef Šurýn. Do spolku byl přijat nový člen Petr Moštěk. Celkový počet členů mysliveckého spolku je ke konci roku dvacet osob a jeden čekatel Martin Vaněk. Bohužel nás v tomto roce opustil dlouholetý aktivní člen Miroslav Polách. Myslivosti se věnoval celý život, byl velmi dobrý kynolog a dlouholetý správce majetku mysliveckého spolku. Koncem roku nás opustil i náš bývalý člen a správce myslivecké chaty Miroslav Macek.

V brigádnické činnosti jsme se vzhledem k okolnostem museli rozdělit do menších akčních skupin a každá jednotlivá skupina dostala samostatné úkoly. Jednalo se zejména o likvidaci starých nefunkčních oplocenek v obecním lese, výstavbu i údržbu mysliveckých zařízení, vyklizení a zastřešení nevyu-

žitého prostoru pod Obecním úřadem. Za zmínku stojí nové myslivecké políčko, které se rozléhá mezi Lánskou a Žlabskou cestou. Políčko má velký význam pro zvěř z hlediska zdroje potravy a krytu, především v zimním období, kdy jsou ostatní pole holá. Pěstována byla pšenice a kukuřice. K tomuto účelu nám pozemek bezplatně nabídl místostarosta Bc. Rostislav Němeček. Tento způsob hospodaření se nám osvědčil a hodláme v něm pokračovat i v dalších letech.

V roce 2020 bylo obtížnější, vzhledem k pandemické situaci, sehnat káčata kachny divoké. Nicméně se nám to podařilo a jejich odchov proběhl velmi úspěšně. V minulosti se u nás velmi hojně vyskytovala koroptev polní. Bohužel v posledních letech je její stav u nás minimální, především díky způsobu zemědělského hospodaření a vysokému počtu škodné (kočka, liška, draví ptáci). Proto jsme vypustili do honitby společně s bažanty i několik mladých párů koroptví.

Hony na drobnou zvěř proběhly podle mysliveckého plánu. Při našich honech bychom měli vyzdvihnout především hojnou účast ze strany honců, bez kterých by výřad určitě nebyl tak bohatý. Tak vysoký počet honců je už opravdu k vidění málokde. Jsou u nás i takoví nadšenci, kteří zaječí hon vynechali, jen když byli na vojně (Antonín Marek č.p 67). Výsledkem dobrého hospodaření v honitbě je i ulovení dvou zlatých muflonů. Velký počet zvěře byl usmrcen dopravními prostředky zejména v lokalitě od přehrady po kapličku. Na silnicích ročně zahyne takřka polovina ročního plánu lovu srnčí zvěře.

Staré pořekadlo praví, že myslivec bez psa je poloviční myslivec. Naštěstí se v našem spolku ještě stále nachází pár členů, kteří se této nelehké a časově velmi náročné činnosti věnují.

V následujícím roce máme v plánu velkou stavební akci, a to výstavbu pergoly na myslivecké chatě. Závěrem bychom chtěli poděkovat všem aktivním členům i čekatelům za odvedenou práci a obětování vlastního volného času ve prospěch přírody. Myslivosti zdar!

Ing. Marek Maša, Petr Moštěk
a Bc. Rostislav Němeček

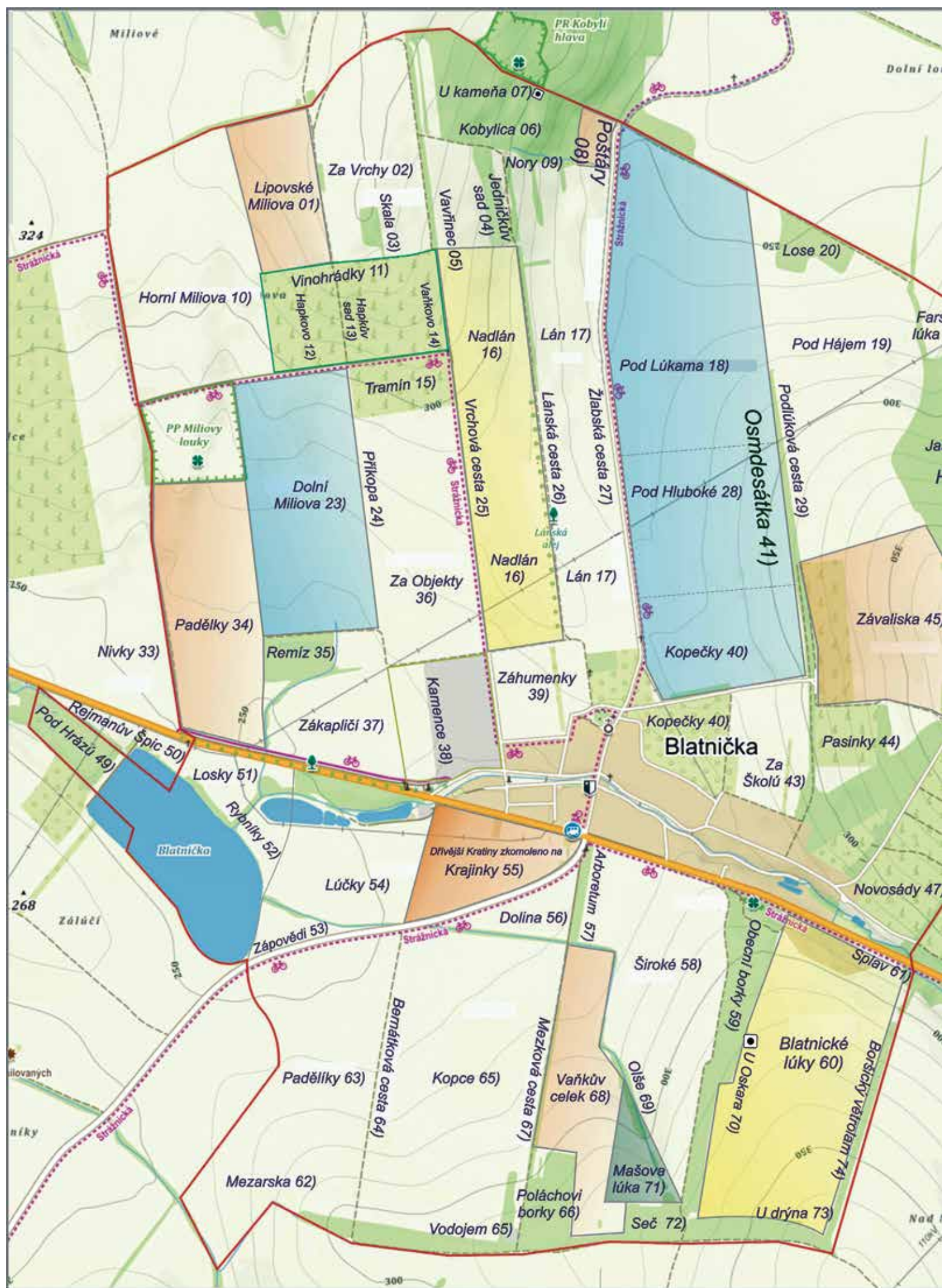

Foto: Ing. Josef Šurýn

Foto: Bc. Rostislav Němeček

Honec Štěpán Maňák

Myslivecké názvosloví katastru Blatničky

Arboretum 57)	Osmdesátka 41)
Bernátková cesta 64)	Pasinky 44)
Blatnické lúky 60)	Pavličkovy borky 46)
Boršický větrolam 74)	Pod Hájem 19)
Dolina 56)	Pod Hluboké 28)
Dolní Miliova 23)	Pod Hrázú 49)
Farská lúka 21)	Pod Lúkama 18)
Háj 31)	Podlúková cesta 29)
Hapkův sad 13)	Poláchovy borky 66)
Hapkovo 12)	Poštáry 08)
Horní lúky 22)	Příkopa 24)
Horní Miliova 10)	Rejmanův Špic 50)
Jasenová 30)	Remíz 35)
Jedničkův sad 04)	Rybníky 52)
Kamence 38)	Seč 72)
Kobylica 06)	Skala 03)
Kopce 65)	Splav 61)
Kopečky 40)	Široké 58)
Krajinky 55)	Tramín 15)
Lán 17)	U drýna 73)
Lánská cesta 26)	U kameňa 07)
Lipovské Miliova 01)	U Oskara 70)
Lose 20)	Vaňkovo 14)
Losky 51)	Vaňkův celek 68)
Lúčky 54)	Vavřinec 05)
Mašova lúka 71)	Vinohrádky 11)
Mezarska 62)	Vodojem 65)
Mezková cesta 67)	Vrchová cesta 25)
Molvý 48)	Za Hájem 32)
Nadlán 16)	Za Objekty 36)
Nivky 33)	Za Školú 43)
Nory 09)	Za Vrchy 02)
Novosádky 47)	Záhumenky 39)
Obecní borky 59)	Zákapličí 37)
Olše 69)	Zápovědi 53)
Padělíky 63)	Závaliska 45)
Padělky 34)	Žlabská cesta 27)

Místní rybářský spolek Blatnička 2020

Rok 2020 nezačal pro naše rybáře nejšťastněji. V lednu nás opustil dlouholetý člen pan Miroslav Polách, který byl nedílnou součástí naší skupiny mnoho let. Byl velmi spolehlivý a pracovitý rybář. Čest jeho památce.

Po výroční schůzi, která se uskutečnila na konci února, jsme se připravovali na ples, který se konal se 7. 3. 2020. K tanci a poslechu hrála skupina Jagr Band. Podařilo se nám nachystat skvělou a hodnotnou tombolu. Celkem bylo 206 cen, z toho se losovalo 22 a zbytek byl v přímých výhrách. Prvních 5 cen byly trofejní ryby, jsme přece na rybářském plese. Víno dodala Marcela Minaříková a firma Víno Hruška. Na jídlo byly tři rybí speciality, plněná vepřová kapsa, kalamáry v křupavém těstíčku a dezert malinová panna cotta. Atmosféra byla jako vždy vynikající, tančilo se do rána.

Bohužel hned po plese propukla v naší republice pandemie Covid 19, se kterou se, jak určitě víte, potýkáme dodnes. V květnu jsme se pustili na Kačáku do opravy naší buňky, která už byla za ty roky v dezolátním stavu. Vykopali jsme nové odpady a trativod. Položili novou podlahu a zároveň jsme si pořídili zánovní kuchyň, ledničku a plynový sporák. Také jsme opravili okno, vymalovali a pořídili nové stoly.

To ale nebylo vše. Koupili jsme si novou kadibudku, uložili ji na nové místo, obehnali ji dřevěným plotem a k ní cestíčku vydláždili zámkovou dlažbou, kterou nám daroval Obecní úřad. Od potoka u hlavní cesty jsme si vysadili stromořadí habrů, teď se jenom modlíme, aby se chytly.

Pod borovicemi na břehu jsou 4 nové lavičky na sezení. Kdokoliv si může sednout a kochat se krásnou přírodou kolem. Do budoucna plánujeme vysadit stromy i na levé straně od Louky. Dále jsme opravili ohniště, za našimi boudami zdvihli svah, aby se tam dalo chodit. Pod tímto svahem jsme vybudovali novou skalku, vysadili ji okrasnými rostlinkami a cypřišky.

Také máme v plánu opravovat levý břeh rybníka, který nám ujíždí, proto jsme v průběhu roku navozili několik fůr kamení a snad se nám to v následujícím roce podaří opravit.

25.července proběhly rybářské závody – dospělí + děti. Akce to byla velmi vydařená, chytalo 54 dospělých a 53 dětí. Tolik rybářů jsme na závodech ještě nikdy neměli. V rybářské nabídce byl grilovaný pstruh, smažené rybí karbenátky, grilovaná cigára, točené limo a pivo. Nechyběly ceny.

Děti:

1. místo – Sečkař Radek – kapr 54 cm
2. místo – Falešník Libor – kapr 52 cm
3. místo – Falešník Tomáš – kapr 51 cm

Dospělí:

- 1.místo – Kusák Jan – kapr 61 cm
- 2.místo – Haša Igor – kapr 59 cm
- 3.místo – Falešník Jan – kapr 56 cm

Na 2. 11. byl naplánován výlov Kačáku. I přes nepříznivé počasí se ho podařilo uskutečnit, a tak završit náš úspěšný rybářský rok 2020. Závěrem bych chtěl poděkovat všem členům za odvedenou práci na rybníku v tomto roce. Nesmírně si jejich práce vážím. Děkuji.

Petrův zdar

předseda – Stanislav Rumíšek ml.

Ty už si chlapečku nekopneš!

A teď už tedy ten slíbený fotbal. Obdrželi jsme pozvánku na vesnický fotbalový turnaj. Byl to Mistřín, kde jsme se měli dostavit a odehrát několik zápasů proti jiným mužstvům. Prvořadým úkolem bylo zajistit dopravu nejen na tuto akci, ale hlavně i zpět. Řídit nechtěl jako vždy nikdo. Volba řidiče byla ale jasná. „Michale, budeš to ty, auto máš veliké a fotbal hrát nechceš, tak budeš řídit“, pronesl nekompromisně kapelník a ještě dodal: „A minimálně 2 kartony k tomu. Nezapomeň!!!“

Vyjeli jsme a postupně nastupovali další spoluhráči většinou se slovy: „Vzál sem letošní“. Cesta ubíhala rychle, a jelikož Mistřín není daleko, stihli jsme pokoštovat akorát Rýňák, Sylván, Pálavu a několik letošních. Z auta jsme vystupovali sebejistě za doprovodu cinkání skleněných láhví, což vyvolalo hned naši oblibu u soupeřů. Byl krásný letní den, hřiště připraveno, obloha bez sebemenšího mráčku, na teploměru 28°C, od udriny se již vanula nádherná vůně a v bufetu se točila 11°. Vypadalo to vše skvěle. Chlapi, kdo z vás je trenér nebo kapitán, vítal nás těmito slovy místní mančaft. Kdosi od nás hned pohotově odvětil. „Na co trenér nebo kapitán, my máme přeca kapelníka!“

Mužstev se sjelo 6 vesměs dlouhodobě připravovaných. Všichni naši soupeři měli trenéry a hlavně náhradníky na střídání. Domácí samozřejmě i svůj kotol fanoušků. Některé týmy se dokonce již rozcvičovaly, zatímco my měli na starost vyzkoušet, zdali je pivo dostatečně vychlazené.

Proběhlo losování. Herní klíč byl stanoven na 5 zápasů + semifinále a finále. V našem týmu poté nastalo velké zděšení. „To přeca nemožeme vydržet“, pronesl jeden z trumpetistů. „Co vy, vám je 18, ale nám s Pavlem je už přes 50 a máme každý víc než metrák“, odpověděl kapelník. Dále nebylo co probírat, protože jsme hned nastupovali k zahajovacímu utkání. Do hry jsme se vrhli s velkým elánem, ale brzy nám došel dech. Slunce pálilo, krůpěje potu stékaly jak po čele, tak na zádech. Hřiště bylo najednou nečekaně veliké a povrch na hranici únosnosti. Hrací plocha byla šikmá, nerovný drnovitý trávník značně přerostlý. Technický úkes nepřicházel v úvahu. Nějak jsem nemohl nalézt své místo ve hře. Začal jsem ve středu pole, poté se stáhl do obrany, zkoušel jsem i chytat. Pustil jsem dva hloupé góly a v bráně mě nahradil Franta, který si natáhl sval a nemohl, nebo spíš nechtěl, nadále sprintovat. Ukázalo se, že to bylo šťastné řešení. Franta nekompromisně likvidoval soupeři jednu šanci za druhou a díky němu jsme prohráli pouze 4:1. Naše popularita touto prohrou značně vzrostla. Byli jsme zvaní na panáky a pivo bylo stále dobře vychlazené.

Hned o této naší pause však kapelník svolal radu. „Tak chlapi, tak to asi nepůjde, co s tím budeme dělat?“ „Žádný strach“, říká naše fotbalové eso, „já vám ukážu, jak to děláme u nás na Suchově“. Vzal do ruky flašku páľavy, půľčika trnkovej a vydal se hledat rozhodčího. Za 20 minut se vrátil s prázdnýma rukama a já se mylně domníval, že je vše, jak má být.

Do druhého zápasu jsme nastoupili s opatrnou defenzivní taktikou. I já se rozhodl pro těsnou osobní obranu a nalepil jsem se na protřele vypadajícího útočníka. Zcela jsem ho vyřadil ze hry. Nesměřovala na něj jediná přihrávka. Cítil jsem, že nastal čas dorazit ho i psychicky a jelikož byl víc jak o 20 let mladší, sykl jsem na něj: „Ty už si chlapečku nekopneš!!!“. Užasle se na mě podíval a pak mě sdělil: „Já jsem rozhodčí, ty vole...“

Za DH Blatnička Miroslav Zalubil a Pavel Marek

Václav Hučík – letecko modelářské soutěže 60 let

Ač k nevíře, jsem celoživotně aktivní sportovec. Je to nakonec znát i na siluetě mojí vypracované postavy. Ale teď vážně. Když jsem byl roku 1970 ve čtvrté třídě (ještě zde v Blatničce), tak starší kluci, kteří už chodili do modelářského kroužku v Blatnici, poletovali s letadélky časně z jara na poli vedle našeho domu. Modely s názvem Miničertík nebo Moraváček jim hezky létaly a ti piloti, co je pouštěli, pro mne byli hrdinové. Ještě dnes cítím tu závist, kterou jsem tenkrát prožíval. Modelářina mě uhranula. Do modelářského kroužku v Blatnici, který vedl učitel Karel Novák, se mohlo začít chodit až od šesté třídy. Jenže já jsem se špatně učil, a tak mě do kroužku učitel Novák nevzal, že až za rok, až si zlepším známky. To mě úplně zdrtilo. Narok mě taky nevzal, protože známky byly ještě horší jak předtím a na celém světě nebyl nikdo jiný, koho bych tak nenáviděl jako učitele Nováka. Teprve v osmé třídě se mu nade mnou ustrnulo srdce se slovy „Ono to stejně nemá cenu, ty se stejně učit nebudeš, tak pojď lepit špejle, třeba se ti to v životě sejde.“ Sešlo se, naučil jsem se číst v plánech a rozvíjet si zručnost a nápaditost. Dnes jsme s učitelem Novákem kamarádi a tykáme si. Ještě zbývající dva roky jsem chodil do modeláku. Nikdo nestavil modely tak rychle jako já. Když jsem měl nějaký model rozdělaný, nedokázal jsem jít spát dřív, než ve dvě hodiny v noci. Pak to taky tak ve škole vypadalo. Tato noční tvorba mi zůstala až dodnes, v noci mám na práci nejvíce klidu.

Odešel jsem do učení a na modelářinu už mi nezbyl čas, protože jsem začal jezdit závodně motokros.

Po vojně jsem se ale hned vrátil k letadélkům. Koupil jsem si dálkový ovladač a začal soutěžně létat s bezmotorovými větroni o rozpětí přes dva metry. V osmdesátých letech jsem dosahoval průměrných výsledků, ale nikdy nezapomenu, jak jsem v Červeném Kostelci poprvé vyhrál soutěž. Čekal jsem na ten okamžik šest let. Vyrál jsem, nasbíral zkušenosti a pak už se pohyboval na žebříčku v první desítce. Když přišla změna režimu, tak jsem začal podnikat a letadýlka musela jít opět stranou. Po deseti letech v roce 2000 jsem se vrátil do Blatničky a rozjel jsem zde sériovou výrobou modelů letadel. Můžete je vidět létat na celém světě. Zároveň jsem začal opět jezdit na modelářské soutěže. Měl jsem obavy, kolik jsem toho za těch deset let zapomněl. Naprosto nic. Přestoupil jsem do kategorie větroňů s elektrickým motorkem na baterie a hned v tom roce jsem byl na Mistrovství republiky druhý. O rok později jsem svůj výkon zopakoval a navíc jsem ustanovil rekord této kategorie „pouze dvě vteřiny motorového startu a přistání s maximálním časem letu!“ Dodnes nikdo tento rekord nepřekonal. Dopomohla mi k tomu poštolka, která 50 m přede mnou vzlétla a zakroužila ve vyhrátém stoupavém proudu vzduchu. Proto jsem to risknul a hned po vypuštění z ruky vypnul motor a ono to se štěstím vyšlo. Až do roku 2010 jsem se pohyboval v republikových žebříčcích do pátého místa. Posledních deset let létám už jen kategorii RCV1, kde se mi moc daří, a v sezóně 2012 a 2018 jsem vyhrál seriál soutěží „O hornácký pohár“. Všichni soutěžící z našeho modelářského klubu z Louky na soutěžích obsazují čelní místa. Jsme silný a zkušený tým a dovolím si tvrdit, že za poslední tři roky nevyhrál v kategorii RCV1 nikdo jiný, než některý z nás z klubu LMK Louka. Jsem vedený v modelářském klubu ve vedlejší Louce a jsme fajn kolektiv, ale srdcem lítám stejně za Blatničku. Od roku 2016 jsme si vybudovali letiště u cesty mezi Blatničkou a Loukou, je to ten palouček, kde stojí světlá buňka, která je vidět ze široka daleka. Pokud si myslíte, že to nemá se sportem nic společného, tak jste na omylu. Model se musí šňůrkou vytáhnout do 150 metrů a to se musí panečku pelášit. Pokud vám ho odnese vítr, tak se taky pěkně proběhnete a někdy na blízké přehradě i zaplavete. Jak někdy půjdete v neděli do kostela a já za autem na vozíku povezu stůl a křesla, tak to se zase jedu vyhrát. Stále chci vyhrávat a úspěchy mi dělají radost.

Dominik Klepáč 12 let

Jak se sedmiletý chlapec stane hasičem? To si vám tak jednou večer prohlížel videa, až narazil na ukázky hasičů a dětských soutěží tohoto ušlechtilého sportu mladých hasičů. Velmi se pro to nadchnul, hasiči v ten okamžik byli pro něj velcí hrdinové. Nedokázal odolat a tak nás požádal, abychom jej přihlásili ke Sboru dobrovolných hasičů do Blatnice pod Svatým Antonínkem. Spolu s babičkou Annou Švrčkovou zajeli v roce 2015 do Blatnice a Dominik se zapsal do kroužku mladých hasičů. Začal trénovat pod vedením Petra a Silvie Buzíkových. „Velitel je přísný, ale spravedlivý, jinak bychom se nic nenaučili“, říkal Dominik. Zanedlouho se dostavily první úspěchy kolektivu, jehož členem byl i Dominik. Jen pro představu jak náročné jsou některé soutěžní úkoly mladých hasičů. Například při běhu na 60 metrů musí po startu nejdříve překonat 150 cm vysokou bariéru, uchopit dvě hadice a přeběhnout s nimi přes kladinu, rozvinout hadice, zapojit je na rozdělovač a na druhou stranu hadice zapojit proudnici a úprkem do cíle. Během roku se Dominik spolu s dalšími dětmi účastnil mnoha soutěží v okrese Hodonín. Jezdili závodit do Kozojídek, Petrova, nebo Mistřína. Odtud vozili domů cenné trofeje. Ale to je bohužel minulost, neboť s příchodem pandemie bylo všemu konec. V loňském roce se blatničtí hasiči zúčastnili pouze čtyř soutěží jednotlivců na 60 metrů, kde se Dominik vždy umístil v první desítce. V této disciplíně (Běh na 60 m s překážkami) obsadil celkové 10. místo v okrese Hodonín. Nejúspěšnější pro něj byla sezóna v roce 2016, když se mladí hasiči zúčastnili závodů Velké ceny okr. Hodonín. Z těchto závodů si přivezli mladší žáci 6 pohárů, z toho dva za 1. místo a dva putovní. Další pohár získali za celkové 2. místo ve Velké ceně. SDH Blatnice dlouhodobě patří mezi nejlepší v okrese ve výcviku hasičů školní mládeže. Loni byl Dominik za pět let členství u hasičů oceněn plakétou. Za těch pět let byly i chvíle kdy, s tím chtěl seknout. Důvodem byla jeho nadměrná tréma a nervozita před soutěží. Stažený žaludek, strach, že se mu něco nepovede a jeho vinou propadne celý tým. Jenže jak na hřišti uslyšel zvuk motorových čerpadel a zahlédl proud vody od konce hadice, už na trému nezbyval čas. K hasičským závodům patří ještě halové závody – kde jsou štafetové závody + vázání uzlů. Venkovní závody – kde jsou štafety a požární útok. Na podzim se běží náročný branný závod – ten má Dominik v oblibě a úspěchy v něm získané patří mezi jeho nejcennější. Dnes s netrpělivostí vyhlíží ukončení tohoto neutěšeného stavu zákazů, aby se již konečně mohl zúčastnit velmi prestižních závodů jednotlivců – TFA. U opravdového požáru ještě nikdy nezasahoval, ale zkoušel si hasit cvičný zapálený cíl pro dospělé hasiče a o tom nám doma nadšeně povídal. Jako rodina se ho v tomto jeho, společností prospěšném, koníčku snažíme maximálně podporovat a úspěchy, nebo i neúspěchy jeho družstva prožíváme spolu s ním. Profesionálním hasičem se stát nechce, ale rád by zůstal v Blatnici u dobrovolných hasičů hlavně proto, že je tam dobrý kolektiv. To je taky jeden z důvodů, proč rád jezdí s kamarády na závody. Jako svou životní profesi by si vybral automechanika, nebo autoelektrikáře.

Foto a text: Petra Klepáčová

Dominik Jahoda – fotbalista 20 let

S fotbalem jsem začal někdy v 6 letech, když jsme se s kamarádem bavili ve škole, že hraje fotbal. Do té doby jsem netušil, že něco takového existuje. Řekl mi, že je v ten den trénink v 6 hodin, ať dojdu, že trenér o mně bude vědět. Tak jsem přišel na první trénink a od té doby mě to chytlo a nadále jsem se fotbalu věnoval. Nejdříve jsem hrál za Blatnici ve starším dorostu, protože nebylo dost mladých hráčů na přípravku. Asi o rok později jsem hrál už za přípravku v Blatnici. Jakmile jsem přešel už do žáků, přestoupil jsem na střídavý start do Veselí nad Moravou. Tam jsem hrál i s dalšími 4 kamarády z Blatnice. Hráli jsme i halové turnaje, jezdil jsem na výběry okresu Hodonín.

Po žácích jsem šel do starších žáků a v tu dobu jsem přestoupil i do Hodonína s jedním s kamarádů z Blatnice. Tam jsem byl spokojený, první polovinu sezony se mi dařilo, trenér nás motivoval tím, že po každém zápase vyhlášoval nejlepší hráče. A po každém měsíci vyhlásil hráče měsíce. Za tu dobu, co jsem měl tohoto trenéra, se mi podařilo vyhrát cca 8x hráče měsíce. Potom jsme šli do mladšího dorostu, kde nás měl nový trenér spolu s starším dorostem. Trénovali jsme spolu s ročníkem 1999.

Ještě před začátkem podzimní sezony jsem už nehrál se svým ročníkem 2000, ale trenér si mě přetáhnul k ročníku 1999. Tam jsem hrál útočníka, přes přípravu se mi dařilo a nastřílel jsem nejvíc gólů z týmu. Ale jakmile přišly mistrovské zápasy, tak jsme chytli hned prvních 5 zápasů nejtěžší týmy, které tam byly. Takže to pro mě nebyl moc dobrý start do sezony.

Pak přišla pauza a následně zimní příprava na jarní část sezony. V přípravě se mi opět dařilo, patřil jsem k těm lepším v týmu. A hrával jsem pravidelně. Po přípravě už nás čekaly mistrovské zápasy, kde jsem měl obavu z toho, že se mi nebude dařit. Opak byl pravdou, dařilo se mi každý zápas, dokonce se mi podařilo střílet i nějaký gól, i když jsem hrál na pozici levého obránce. Gól padnul po faulu ze standardní situace, z půlky hřiště. Po této sezóně, po posledním zápase na domácí půdě, jsem dostal nabídku jít hrát do Zbrojovky Brno, ale i do Slovácka.

Se Zbrojovkou Brno jsem jel na turnaj do Prahy, kde hrály samé zahraniční kluby např. Manchester City. Potom jsem měl na rozmyslenou, kam půjdu. Vybral jsem si Slovácko, tam jsem hrál asi 4 roky, prošel jsem si přes kategorie u17, u19 2 roky, a 1 rok v B týmu.

Přes letní přípravu s B týmem jsem šel na hostování do Osvětiman, abych měl nějaké herní vytížení. Odehrál jsem si tam podzimní sezonu a vrátil jsem se na zimní přípravu do Slovácka. Nakonec jsem se z vlastní vůle rozhodl odejít, protože mě to přestávalo bavit, nebudu říkat proč. Asi 3 měsíce jsem nikde nehrál, věnoval jsem se cvičení a trochu si odpočinul od fotbalu. Před prázdninami se mi ozvali z Blatnice, kde jsme se domluvili, ale ozvalo se mi také Strání divize, takže jsem se rozhodl pro Strání.

Ve Strání jsem byl a pořád jsem velice spokojený. Daří

se mi, fotbal mě začal zase bavit. V jednom zápase se mi podařilo střílet i svůj první gól, který byl zároveň nominovaný na FORTUNA gól měsíce. Nevyhrál jsem to, ale i tak to byl super pocit. V témže zápase jsem po skončení získal i ocenění nejlepšího hráče utkání ze Strání, což jsem opravdu nečekal, ale taky to byl určitě krásný pocit.

Ve Strání jsem doteď a nehodlám určitě odejít a budu se snažit, abych tam hrál i nadále, protože jsem spokojený a zase mě začal bavit fotbal.

Dominik Jahoda

Marek Janás – atletika 17 let

Co přinesla doba covidová sportovcům?

Poslední rok není pro nikoho z nás jednoduchý. Každý z nás přišel o něco, čeho se musel vzdát nebo alespoň omezit. Co se týče sportu, většině sportovců to přináší značné komplikace. Podobně jako mému bratrovi Marku Janásovi, kterému sport vyplňuje velkou část jeho života. Na začátek své „sportovní kariéry“ (v 5 letech) začal chodit do fotbalu, kdy jsme uvážili, že kolektivní sporty pro něj nejsou to pravé ořechové. Nabyli jsme tak dojmu, že sport pro něj bude zřejmě tabu. V 9 letech však začal navštěvovat hodiny bojových umění a později se dostal i k judu. Viděli jsme v něm jistý potenciál, co se týče zápalu v individuálním sportu. Za základní školu se účastnil všech možných sportovních soutěží v lehké atletice. Atletika mu tak postupně začala imponovat a hlavně disponoval jistým talentem. Při přechodu na Střední odbornou školu ve Starém Městě se tak atletice konečně mohl začít naplno věnovat v klubu AC Slovácká Slavia Uherské Hradiště, konkrétně disciplínám hodů oštěpem, vrhu koulí a hodů diskem.

Obdivuji na něm zejména to, že má snahu a vytrvalost se svým cílům neustále co nejvíce přibližovat, i když je to mnohdy cesta na dlouhou trať. V atletice se zúčastnil od roku 2019 nespočtu závodů. Ze začátku to pro něj nebylo vůbec jednoduché, jelikož si kladl příliš vysoké cíle na to, že se tomuto sportu na této úrovni věnoval poměrně krátkou dobu. Ne ze všech závodů tak odjížděl s úsměvem, ale právě to ho motivovalo do toho dávat mnohem víc. Pamatuji si na závody, kdy po cestě domů nepromluvil. Další, kdy se vrátil domů promrzlý a skleslý. Za každým mrakem se však skrývá slunce, což si našťástí celou tu dobu uvědomoval a nevzdával se. Do atletiky dává celé srdce a po malých krůčcích se tak posouvá dál a dál. V jistých směrech mu současná situace hodně vzala, jelikož se nemohl připravovat na závody tak, jak měl v plánu, ale myslím, že k něčemu je ono zpomalení dobrým nástrojem v uvědomění si, co je v životě důležité.

Vzhledem k vzniklým omezením měl Marek sezónu přes celé prázdniny a musel tak trénovat každý den až odpoledne, kdy se vracel z brigády. Přes týden tak trénoval a o víkendu míval závody, kdy mu logicky nezbývalo tolik času na kamarády, z čehož byl mnohdy hodně zklamaný. Dřina se mu díky tomu vyplatila a na Mistrovství České republiky družstev se v Jablonci nad Nisou za klub TJ Jiskra Otrokovice dočkal a v hodu oštěpem přesáhl vzdálenost 60 m, jímž se dostal do širšího reprezentačního výběru České republiky. Taktéž tím význačně pomohl svému týmu k dosažení nejlepšího možného umístění. V tento den překonal také svůj osobní rekord ve vrhu koulí (13,19 m) a hodu diskem (42,57 m).

K výsledkům vede dlouhá cesta a je potřeba hlavně odhodlání a píce. Pro mě osobně je celá jeho cesta za sny velkou motivací a je nezbytné si uvědomit, že žádný úspěšný člověk z nebe nespádl. Překážek je v životě nespočet, je důležité je překonat a nezanevřít na své cíle.

Foto a text: Michaela Janásová

Tomáš Hruška – „Western pleasure“ 12 let

Příběh Toma Hrušky a Winery Ranche se začal psát v roce 2016, kdy si tehdy 8-letý Tom vybral svého prvního koně, l'm Ideal Skip Bar, alias „Skipíka“. Skip byl malé neposedné hříbátko, a tak je spolu čekala dlouhá, ale o to krásnější cesta plná nových úkolů, učení a zvládnání nových věcí od základních dovedností až po obsedání a účasti na prvních závodech. Nejdříve na ruce, tak zvaná „práce ze země“, kdy se kůň učí respektovat člověka a rozumět mu, a poté i pod sedlem. Se Skipem se účastnili „All round“ disciplín, které zahrnují například ukázkou koně na ruce, „Showmanship at halter“, kde rozhodčí posuzují předvedení koně, a to jak přípravu – kůň musí být před soutěží dokonale upraven, což mnohdy zabere dlouhé hodiny. Stejně tak i techniku předvedení – je přesně dáno, jak se kůň vede, jak musí stát a musí být naprosto klidný. Poté „Trail“, což v překladu znamená „Trasa“ a závod je v podstatě takovou trasou plnou překážek – mostek, branka, kavalety, couvání v uličce, atd. Všechny tyto překážky jsou odvozeny z původních potřeb rančerů v Americe, kteří se přesouvali mezi pastvinami a museli toto umět překonávat. Další disciplínou, které se účastnili, je „Western pleasure“, což by se dalo přeložit jako „Jízda pro potěšení“. Kůň i jezdec musí být v naprosté harmonii za použití téměř neviditelných pomůcek. Westernové závody se pořádají po celé republice. Tom se Skipíkem se účastnili závodů v Děčíně, Kostelanech, Královicích, Koryčanech, na Čeladné i v Kozlovicích a na všech se umísťovali na předních příčkách, což dokazují krásná ocenění.

Další důležitou etapou bylo setkání Toma s koněm Sunlight Bellow Hill, alias „Černochem“.

S ním Tom v roce 2020 složil zkoušky pro získání licence, která mu umožňuje účastnit se náročnějších závodů. S „Černochem“ jezdí také all roundové soutěže a mimo jiné se účastnili i „Hunter under saddle“, při které musí sedlat anglické sedlo. Pro jezdce je tato disciplína náročná, během chvilky se musí přeorientovat na jiný styl. Vychází z původních honů a je pro ni předepsán přesný úbor jak

jezdce, tak výstroj koně. Je to velmi elegantní a tradiční disciplína.

Třetím Tomovým parťákem se stal čtyřletý kůň Luigi, se kterým se připravuje na nejnáročnější disciplínu přezdívanou také „královská“ a tou je reining. Reining je velmi dynamický, plný cvalu, rychlost však musí být pod dokonalou kontrolou a nesmí být na úkor přesnosti. Tom to má o to složitější, že má opět mladého koně, tudíž si všemi prvky teprve prochází a učí se spolu, ale o to je to pak větší harmonie a větší radost z každého i malého úspěchu. Jezdí spolu trénovat na ranč do Zádveřic u Zlína, kde se jim věnují přední westernoví trenéři a pořádají se tam i soustředění. Pokud to letos situace dovolí, určitě se budou účastnit závodů. Závodními koňmi pro tuto sezónu zůstali Sunlight Bellow Hill a Luigi. Skipovi se teď věnuje Tomova sestra Niky, která jezdí drezuru. Loni v srpnu úspěšně složila zkoušku výcviku jezdce, která je podmínkou pro účast na závodech, tentokrát drezurních.

Za Winery Ranch startuje v drezuře více jezdců, stejně tak i v parkurovém skákání. Budeme doufat, že situace bude příznivá a budeme moci všichni svoji dřinu zúročit v kolbištích.

Karolína Súpová, aktivní člen Winery Ranche

Michal Minařík – biketrial 13 let

Úvodem bych vás nejprve seznámil s tímto sportem. Biketrial, také cyklotrial, nebo jen trial, je technicky zaměřená sportovní disciplína na speciálních kolech, při které jezdci zdolávají různé umělé i přírodní překážky, aniž by se jakoukoli částí svého těla dotkli země.

Je to sport poměrně mladý, na první pohled vypadá nebezpečně, ale postupným tréninkem jsem se naučil soustředění, zlepšil si motoriku, rovnováhu těla a samozřejmě fyzickou kondici. Je potřeba trialové kolo a cyklistická prilba. Všechno ostatní najdete kolem sebe, neboť překážkou se může stát obrubník u chodníku, schody, pár starých palet, zídka, lavička na zahradě, pokácený strom, nebo kameny v potoce.

S Biketrialem jsem se poprvé seznámil před dvěma a půl lety na akci Veselí v pohybu. Vůbec jsem netušil, že takový sport existuje, a jakým pro mě bylo překvapením, když jsem viděl svého spolužáka, jak na kole skáče přes překážky. Nedalo mi to, hned jsem si od něj kolo půjčil a snažil se přejet přes paletu. Protože kolo je speciálně upravené, nemá sedátko, a stojí se jen na pedálech, bylo to skoro nemožné.

Dnes na to vzpomínám s úsměvem, protože to byla chvíle, kdy mě tento sport vzal za srdce. Hned další den jsem se přihlásil do sportovního klubu Biketrial Veselí nad Moravou a tím vše začalo.

Jelikož jsem začal s tímto sportem až skoro ve dvanácti letech, bylo pro mě náročné vyrovnat se stejně starým klukům, kteří měli náskok i několik let. Ne nadarmo se říká, že trénink dělá závodníky, a tak se i mně po spoustě pádů a neúspěchů podařilo skončit na 4. místě a to na MČR v rakouském Retzu. Loňský rok se sice díky různým omezením zrušila většina závodů, ale díky tomu, že je to sport individuální, nezabránilo mi to v aktivním tréninku. Doufám, že se situace co nejdřívelepší a hodiny dřiny, chuť a vytrvalost uplatním v nadcházejících závodech. Jeden z nich bude pořádat i SK Biketrial Veselí nad Moravou, takže ti, které tento sport oslovil, se mohou v červnu přijít podívat.

Michal Minařík

Velikonoční zamyšlení našeho duchovního správce

P. Zdeněk Stodůlka

Už více než rok žijeme v realitě, kdy nemocnice praskají ve švech a zdravotníci jsou přetíženi nezvyklým množstvím práce. Nějak jsme si na to zvykli, když se to netýká nás osobně. Ale když někdo z nás dostane nevyléčitelnou nemoc, jsme zaskočeni právě tím, že konec života v tomto světě se týká i nás. Podobně, když zemře někdo z našich blízkých, je to bolestná rána, z které se pomalu probíráme.

Nechci přispívat soli do otevřené rány a ještě více rozjitřovat náladu. Naopak chci připomenout, že jsme se narodili do času a prostředí i životních podmínek v míru, bohatství, zajištěnosti a pohodlí. Na operace máme narkózu, na nemoci očkování, na bolest hlavy prášek, na bolest duše terapie. Žijeme si tak, jak se generacím našich předků ani nesnilo. Ale i na nás doléhá bolest duše. Jsme zranitelní v našich vztazích, v našem směřování. Bojíme se udělat vážná rozhodnutí, bojíme se si něco odepřít, něčeho se vzdát. Bojíme se opustit dětství a stát se odpovědnými a dospělými lidmi, kteří něco vydrží.

nám byl nabídnut Tvůrcem světa. Bůh nám v tomto velikonočním čase nabízí východisko nejen z pandemické situace, ale završení lidského života. Nabízí smysl našemu lidskému jednání, aby každá práce, každý pohyb i maturitní zkouška měla svůj smysl.

Požehnané Velikonoce, už bez starostí a radost vzkříšeného Krista Vám přeje a vyprošuje P. Zdeněk Stodůlka, duchovní správce farnosti.

Zprávy z farnosti

Foto: Jarmila Hrušková

Vzhledem k vládním opatřením vlivem koronavirové epidemie je i program plánovaných aktivit v naší farnosti poznamenán.

Pokud to situace dovolí, tak se uskuteční na Antonínku v neděli 30. května 2021 pouť Matice svatoantonínské, a to výjimečně odpoledne v 15 h. Sloužit mši svatou přislíbil páter Vojtěch Radoch, který by po jejím ukončení udělil i novokněžské požehnání.

Také věříme, že se budeme moci účastnit na Antonínku oblíbené duchovní obnovy „Duše Slovácka“.

Rezervujte si termín od 1. července – 4. července 2021.

V letním čase je kaple na Antonínku otevřena každý den v době od 10–17 hodin k soukromé modlitbě.

Doporučujeme sledovat www.antoninek.cz, kde najdete postupně nové informace z celé naší farnosti.

Jarmila Hrušková

Děkovná pouť 2020

Foto: Ilona Sečkařová

Každý rok přijíždějí tisíce poutníků na tradiční děkovnou dožínkovou pouť ke sv. Antonínku do Blatnice, která se koná pravidelně poslední neděli v srpnu.

Jsem ráda, že lidé z naší farnosti a také z Ostrožské Lhoty rádi darují něco ze své úrody jako poděkování Pánu Bohu. Šikovné ruce některých žen pak dokážou z různých druhů ovoce a zeleniny vytvořit úžasné tvary, nad kterými se tají dech. Pohled na vyzdobený venkovní obětní oltář vede snad každého k zamyšlení, že řád přírody musí mít svého autora. Letos veškerou tuto nádheru doplnil klenot koruny z obilí, který nám zapůjčil páter Hubert Wójcik, rodák z Polska, který nyní působí ve Vlčnově.

Krojované procesí poutníků vychází za doprovodu dechové kapely, nábožných písní a modliteb od farního kostela v Blatnici v 9.30h tak, aby hlavní mše na Antonínku mohla začít v 10.30h.

Hlavním celebrantem byl v roce 2020 v neděli 30. srpna při mši svaté rektor kněžského semináře z Prahy, páter Jan Kotas. Zvláště lidem z Blatničky hodně známá tvář. Před 25 lety měl totiž v Blatničce primiční mši svatou. Jeho babička Marie Kotasová se u nás narodila, a tak i při kázání se páter Jan Kotas neubráníl mnohým vzpomínkám.

Při této dožínkové pouti se také prezentují věřící z okolních obcí přinášením obětních darů přímo při mši svaté. Blatnička byla zastoupena rodinou Sečkařovou, která je také z přízně pátera Kotase. Ten měl důvod se v Blatničce zdržet i následující den. Z návštěvy v Tradicích Slovácka, o.p.s. měl radost a odvezl si odsud do Prahy dva ornáty, které mu moc slušely.

Jarmila Hrušková

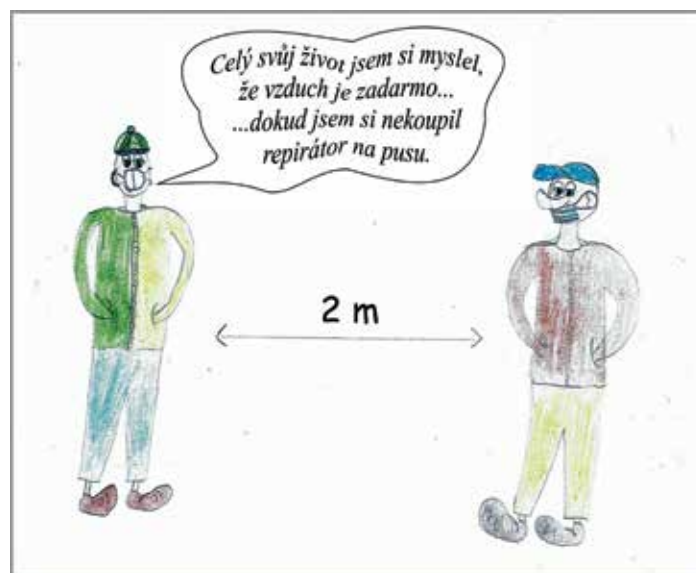
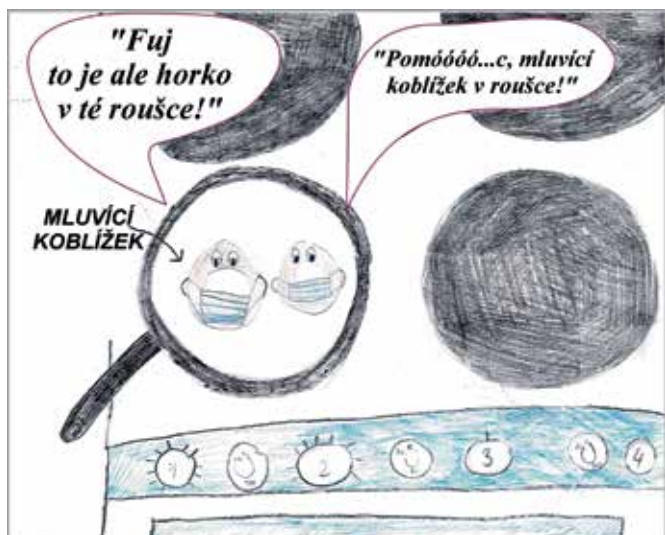

Foto: Jarmila Hrušková

Děti kreslí vtipy

Motivační soutěž a nejen pro děti

Autory kreslených vtipů jsou Amálka, Natálka a Radeček Sečkařovi

Těšíme se na další šikovné kreslíře a malíře, jejichž práce budou zveřejněny v příštím čísle Občasníku i na webu naší obce. Děti Sečkařovy se kreativně zhostily zadání, kromě obrázků tak vymyslely i vlastní vtipy. Na nás dospělých je, abychom co nejvíce podpořili jejich rozvoj. Soutěž není pouze výtvarná, ale i hudební a literární. Tak se zapoj! Těšíme se! Amálie, Natálie, Radek a Ludmila

Soutěž

SOUTĚŽ PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Rád/a kreslíš, maluješ, modeluješ, zpíváš, hraješ na nástroj, nebo dokonce píšeš úvahy či příběhy? Zapoj se do soutěže.

Témata pro inspiraci:

Život v Blatničce během koronaviru

Jak jste prožili poslední rok?

Co se ve vašem životě změnilo?

Přinesla tato krize do vašeho života i něco pozitivního?

Zimní radovánky v Blatničce

Jak jste prožili letošní zasněženou zimu?

Co je v Blatničce nejkrásnější?

Každý příspěvek bude odměněn a zveřejněn na webu obce. Cílem soutěže není hodnotit, ale rozvíjet tvůrčí potenciál místních dětí a náctiletých.

Svůj hotový výrobek, audionahrávku či příběh můžeš poslat na e-mail: blatnickakultura@seznam.cz, nebo přinést na obecní úřad. Čas máš do 30. června 2021 ☺

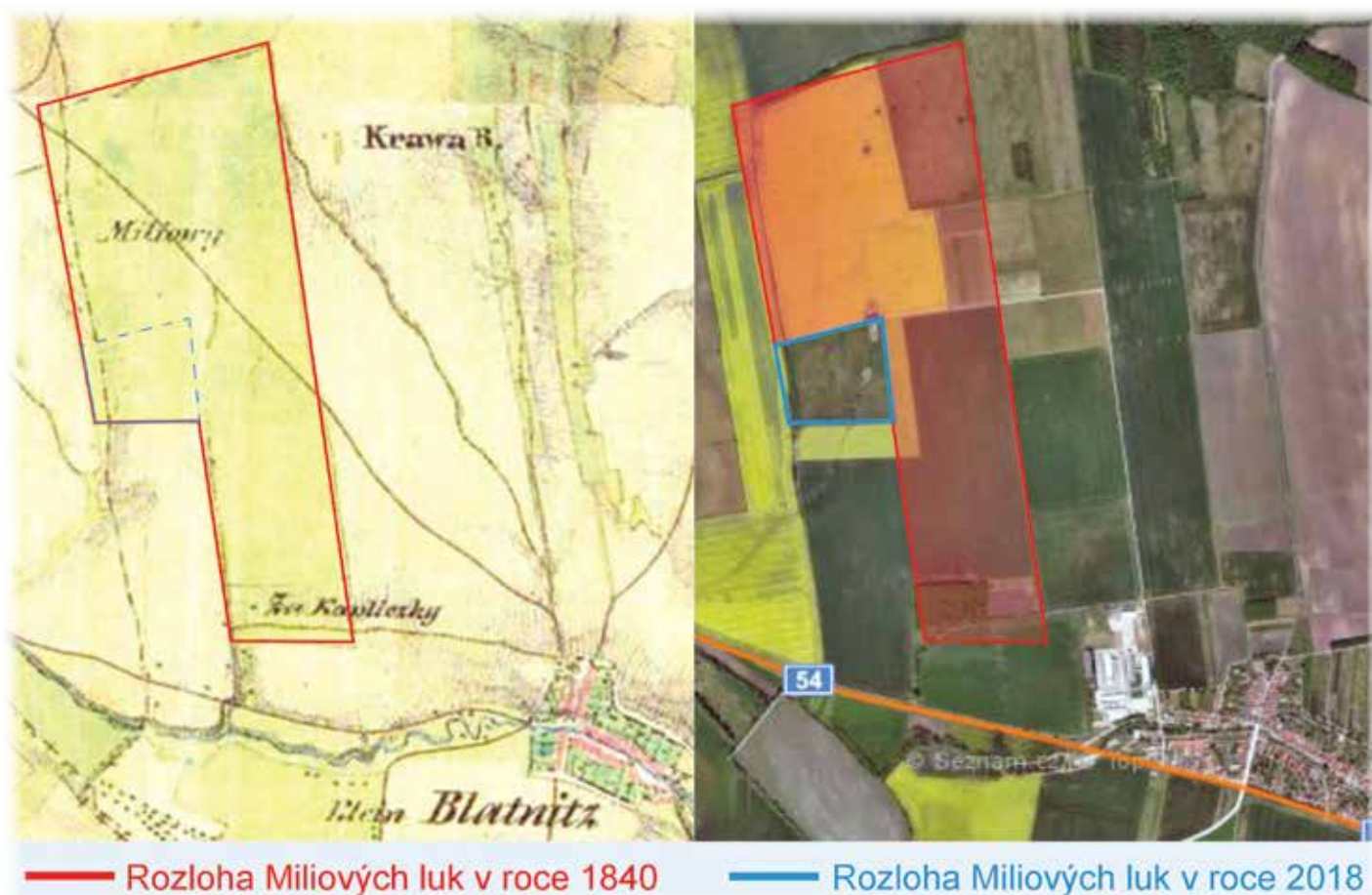

Řekni, kde ty kytky jsou...

Šárka Maňáková, jejíž rodiče pochází z naší obce, je studentkou přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Několik let prováděla botanický výzkum a mapovala v okolí obce zdejší flóru. Děkujeme za krátký úryvek z její obsáhlé diplomové práce, která mapuje stovky květin a jejich výskyt v katastru obce.

Ne nadarmo se v obecním znaku nachází kosa a hrábě. Miliovy louky s Kobylí hlavou a okolními malými loučkami tvořily unikátní, na Moravě největší, území tvořené stepními loukami. Na počátku 18. století byly však tyto louky přiděleny sedlákům z Louky a Lipova. To se samozřejmě místním nelíbilo a na loukách docházelo k potyčkám. Při jedné tahanicí o dobytek dokonce místní použili zbraně a byli za to potrestáni vězením. Bojovali tenkrát o jeden ze svých největších pokladů. Přírodu, která sytí je i jejich zvířata.

Od konce 19. století začalo zalesňování Kobylí hlavy, která byla hlavně tenkrát pro hluckou stranu velmi vzdálená a také půda zde nebyla moc úrodná. Původní stepní louky na Kobylí hlavě a Miliových nebyly však zničeny zalesněním, ale hlavně vývozem močůvky z místního JZD a následným rozoráním. V roce 1962 došlo k rozorání téměř 60 ha luk v naší obci. O pár let později došlo k dalšímu zmenšení Miliových luk kvůli vysazení vinic. Je pochopitelné, že kvůli zemědělství a hospodaření muselo dojít ke zmenšení těchto luk, otázkou však zůstává, zda bylo potřeba ubrat takové množství.

Jediné, co můžeme s jistotou říct, je to, že historii nezměníme. Jediné, co můžeme udělat, je chránit alespoň ten zbytek této krásné přírody pro další generace.

Na loukách v Blatničce jsem 4 roky prováděla botanický výzkum, a i když jsem v této obci jako doma, tak mě bohatost a pestrost okolní přírody opravdu učarovala. Někdy člověk prostě netuší, jakou krásu má kousek za domem.

Nejvzácnější květena naší obce

Rostoucí v květnu

- hadinec červený – v ČR roste pouze na jižní Moravě a u nás ho můžete pozorovat na Miliových loukách a hlavně na louce pod Jasenovou. Je to květina až metr vysoká, červená a opravdu nepřehlédnutelná.
- kosatec různobarvý – přirozeně se vyskytuje pouze na Moravě, silně ohrožený druh. U nás ho můžeme pozorovat na Miliových nebo v remízku u Jasenové louky
- vstavač vojenský – silně ohrožený druh, to dokazuje i to, že se mi v Blatničce podařilo najít pouze pár kusů a to pouze pod vinohrady pod Jasenovou
- růže galská – ohrožená rostlina, malá přízemní růže asi 30cm vysoká. Najdeme ji hlavně na Miliových loukách
- kamejka modronachová – vzácná rostlina, velké množství najdete v lesíku za vinohrady u sklepa lemující katastr Blatničky a Boršic

Kam na bylinky?

- jitrocel kopinatý – sbírá se od května do srpna, sbírají se listy na sirup proti kašli, šťáva z listu pomáhá také při bodnutí hmyzem, hojný na Jasenové
- hluchavka bílá – čaj ze sušených květů se používá při zánětech močových cest, hojně Jasenová
- máta vonná – odvar z listů pomáhá při žaludečních a střevních potížích, Miliovy louky
- vlašovičnick větší – šťáva ze stonků se používá k léčbě bradavic a kuřích ok, hojně u lesíku na Jasenové, Miliovy louky, ale dá se běžně najít i za humny

Zajděte si někdy na procházku na tyto krásné louky a oceňte poklad, který Vám roste přímo za humny. K Miliové i Jasenové louce se dá přijet po zpevněné cestě i autem. Myslete však na to, že se nacházíte v přírodní památce, a tak po louce nejezděte a neodhazujte odpadky, ba naopak, pokud nějaké odpadky najdete, buďte tak laskaví a vezměte je s sebou k vyhození. Vážme si toho, co nám zbylo, za co naši pradědové bojovali a co pro nás chtěli uchovat. Oceňme krásu a historii těchto míst a taky čas, který tady strávíme, protože jediné příroda dělá velké věci zadarmo.

Foto a text: Šárka Maňáková

PRŮVODCE PO LOUKÁCH

vstavač vojenský

kosatec různobarvý

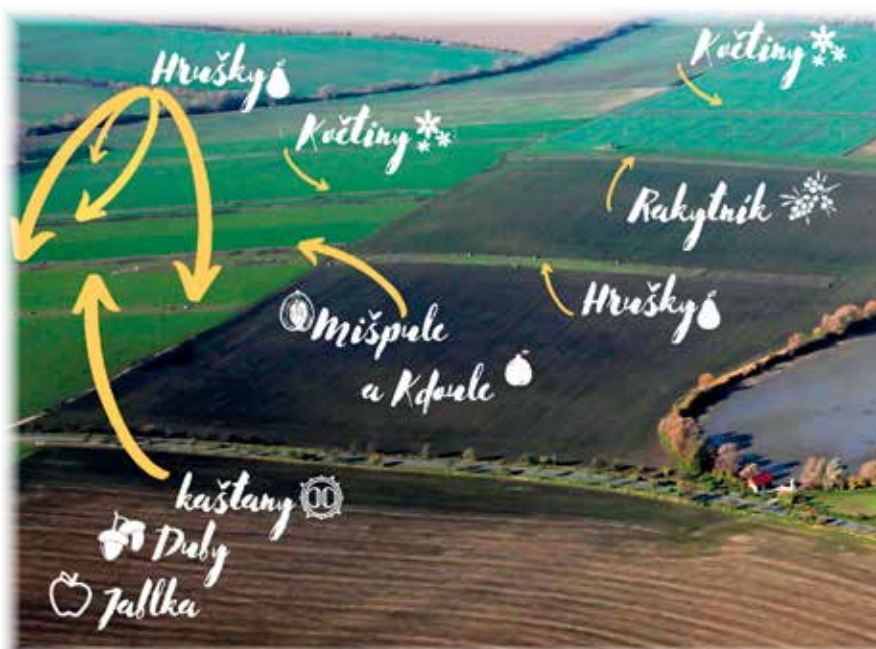

tužebník obecný

Krajina jako místo pro život

Když jsem před 18 lety poprvé procházel Blatničkou, řekl jsem si: „Strašné! Proč to lidi té krajině provedli!“ Nekonečné lány polí od nevidím do nevidím. Jarní prašné bouře a eroze. Později jsem zjistil, že tomu tak nebylo vždy. Ještě v polovině minulého století byla v Blatničce pestrá zemědělská krajina, stovky malých políček a na 200 ha unikátních kavylových luk plných orchidejí. Brněnský profesor Josef Podpěra sem na exkurze vodil účastníky z celého světa. Nedávný výzkum zjistil, že Miliovy louky jsou loukami nejméně posledních 8100 let. Za celou tu dobu zde nikdy nebyl ani les, ani pole. Humusový horizont nikdy neorané prvotřídní černice dosahuje až 1 m. Dnes v Blatničce kavyl úzkolistý („miliové pění“, odtud název luk) ani orchideje už nenajdete. V důsledku intenzivního zemědělství vyhynuly. V období kolektivizace z nejméně 115 malých políček a sadů vznikla dnešní „osmdesátka“ (80 ha pole za Blatničkou).

Je to právě 10 let co jsem se v Blatničce usadil. Za tu dobu jsem se do zdejší krajiny vepsal více než většina starousedlíků za celý život. Pokud tedy nepočítám rozorání výše uvedených luk. Loni jsem to dotáhl až na vystoupení v Senátu Parlamentu ČR, kde jsem mluvil o mé práci v Blatničce a o potřebě změny přístupu ke krajině, pokud chceme odevzdat příštím generacím zdravou a odolnou krajinu.

Pohled z letadla na pestrou krajinu na Zálúčí u přehrady (listopad 2017)

Co jsem za těch 10 let udělal? Začal jsem hospodařit s ohledem na krajinu. Zprvu na opuštěných pozemcích, o které se původní vlastníci desítky let nestarali. Později jsem začal přebírat pole po konvenčních zemědělci. Reakce přišly okamžitě. Po založení meze uprostřed Lánu v roce 2013 se zde okamžitě sestěhovaly všechny koroptve. A za nimi i zajáci a srnky. Ten „bordel“ byl pro ně neodolatelný. Poskytuje jim to, co na okolních upravených polích nemají – potravu a úkryt. Vyseté štetky nabízí potravu pro opylovače v druhé polovině roku, když toho už moc nekvete. Celá mez přes zimu funguje jako bezedné krmítko nejen pro ptáky. Polní kvítí (možná znáte spíš pod zastaralým hanlivým názvem „plevele“) nemají šanci se rozšířit do okolí, protože ptáci všechna semínka vyzobou. Moje mez inspirovala jednoho myslivce, který na svém poli kousek vedle nyní pěstuje plodiny pro

zvěř a vytvořil jí prostředí pro odpočinek. Pro velký úspěch u koroptviček jsem jim letos mez dvojnásobně rozšířil.

Mou srdcovou záležitostí jsou hrušky. Psal jsem o nich v článku „Hrušky v Blatničce“ v občasníku z dubna 2018. Aktuálně roste kolem Blatničky na 160 odrůd hrušní z celého světa. Nejstarší odrůdy jsou více než 600 let staré...

Změnou přístupu k hospodaření se zlepšil také stav mnou obhospodařovaných luk. V létě to už není monotónní anglický trávník bez života. Vrátili se původní kvetoucí byliny, hmyz i ptáci.

Mé hospodaření ohleduplné vůči přírodě zaujalo také některé vlastníky pozemků, kteří se rozhodli mi pronajmout své pozemky. Od letošního roku proto hospodařím také na pronajatých pozemcích a postupně přibývají další polnosti. Svým přístupem inspiroji další vlastníky, obecní zastupitele i zemědělce z celé Evropy, kteří jezdí do Blatničky za inspirací nebo navštěvují mé přednášky (<https://www.nadacepartnerstvi.cz/krajina>), kde sdílím své zkušenosti a pomáhám tak podobná opatření realizovat po celém Česku. Protože hezkou a zdravou krajinu potřebujeme všichni a to nejen když je lockdown. Kdo se chce dozvědět více o mém hospodaření, může navštívit komentované procházky hrušňových sadů, které se konají v červnu a srpnu, kde zájemcům odpovídám na jejich otázky.

Proč to všechno dělám? Protože se nechci stydět za krajinu, kterou jednou odevzdám svým potomkům. Pokud to cítíte stejně, zvažte, komu pronajímáte své pozemky a co se na nich děje

Foto a text: Martin Smetana

Odpusť nám, naše lípo stoletá

Jen těžko už dnes hledat nějaké téma v naší obci, které by už přede mnou nepopsal Miroslav Hudeček. A není tomu jinak ani s významnými lípami u nás. Psát stejný příběh jako on, byť jinými slovy, by bylo pošetilé, výsledek by byl stejný. Jenže slovy našeho pana starosty, „den míjí den“, minul se už i nějaký ten rok, a tak je možná na čase navázat na Mirkovy lípové příběhy. Poslední lípa, o které psal, se slavnostně zasadila za hřbitovem ke stému výročí republiky. O rok později byly vysazené dvě malé lipky u Ludmilky. Jaký osud čeká tyto tři lípy, Bůh sud? To se ukáže, až zase den mine den. Jenže je tu ještě jedna lípa, i když by se zdálo, že už není. Mám na mysli naši stoletou lípu u hřbitova, které jsme 7. 12. 2015 udělali velmi radikální omlazovací řez. První světovou válku si ještě nemůže pamatovat, to ještě nebyla, ale stavbu kostela, odvoz zvonu za Německa, pochování Rusů, pohřeb pátera Vyoralu, znárodnění, stavbu školky, opravu a rozšíření hřbitova, pád socialismu, 2000 let od narození Ježíše, to všechno byly události, při kterých se mohli lidé schovat do jejího stínu. Teprve až při osmdesátiletém výročí kostela už nemusel nikdo zametat listí z její košaté koruny, už byla pokácena. A já se ptám. Zůstal opravdu po ní jen mrtvý pařez? Nikoliv, každým rokem pařez obrůstá, už pět let se nám snaží mlčky říci, že ještě žije, že srdce lípy ještě bije, že tu chce ještě s námi být i přes to, co jsme jí vyvedli. Všimli jste si toho někdy někdo? Já jo. Dodnes mě mrzí, že jsme ji nenechali zřezat jen tolik, aby mohla utvořit novou korunu. Už se stalo.

A nyní opět přicházejí na scénu zapsaná data Miroslavem Hudečkem. Někde v jeho publikacích jsem našel zmínku, že tato lípa byla zasazena snad někdy v roce 1920. V jiné Mirkově publikaci jsme se spolu s Oldřichem Mičulkou dočetli, že někde Miroslav Hudeček zjistil, že byla zasazena v roce 1921. Dá se té Mirkově informaci věřit? Jak to ověřit? Poprvé je lípa vidět na fotce z roku 1936, když se lidé fotili u stavby kostela. Jak asi může být stará podle této fotky, jak to jen zjistit? A ejhle, upomenul jsem se, že jsem v roce 2007 nechal přivést Poutníka. Vedle Poutníka zasadil Mirek v tom roce lipku, a přitom jak si všichni fotili Poutníka, tak je na fotkách vidět i ta jednoletá ratolest Mirkovy lipky. Zajel jsem si tedy dnes vyfotit Mirkovu lípu u Poutníka, a srovnal jsem její velikost s velikostí lípy u kostela z roku 1936. Byly naprosto stejně velké. Lípě u Poutníka je bez pochyby 14 let. Lípě u kostela podle Mirka by tenkrát bylo 15 let, takže Mirkovo zjištění беру jako bernou minci a lípa u kostela byla s největší pravděpodobností opravdu vysazena v roce 1921. Prostě byla! Vau! Dnes by tedy naše lípa měla sto let, kdybychom ji v jejích devadesáti čtyřech nepodřekli. A my nyní chyťme příležitost za pačesy. Zachraňme naši lípu!

Neváhal jsem a začal splétat postup pro její záchranu. Bylo by to dlouhé psaní, tak to přiblížím jen v kostce. Necháme letos lípu obrůst. Pak ji prostříháme a necháme asi tak pět výhonů po obvodu. Až budou dostatečně dlouhé, tak je spleteme do sebe jako kocar, tak jak to udělala Anička Švrčková před lety s výhony mladé vrby u vodníka. Dnes už je ze zápletu vrby jeden pevný kmen. Jak bude lípa růst, tak záplety srostou v jeden pevný kmen s pěti prameny kořenů. Nevím, jak se nám to podaří, ale podle toho, jak se má lípa k světu, tak za sto let by naši potomci o ní mohli napsat, „Zde naše stoletá lípa vysazená před dvěma sty lety“. Tak co, lidičky, půjdete s námi do toho? Nebo je tu snad někdo, komu to bude vadit?

Foto a text: Václav Hučík

Poslední z rodu Hánů

Náš příběh začíná před dvěma sty lety v jednom velkém dlouhém domě č.p. 19 uprostřed jedné malinké dědinky pod Buchlovem zvané Skleněná Huť, ale v té době psáno německy „Glashuten“. Dnes má název Staré Hutě a od Blatničky je vzdálená asi tak 30 kilometrů a najdete ji vedle Stupavy. Psal se rok 1777, kdy se tam rodině Hánových narodil chlapec Jan, pátý v řadě z osmi dětí. O tři roky později – 1780 se ve vedlejší Stupavě narodila holčička Anička do rodiny místního řezníka Blabý. Když vyrostli, pracovali oba ve sklářských hutích, kde spolu malovali na sklo a tam se poznali a zasnoubili. Jan pojal Annu za manželku a měli spolu devět dětí. Hutě začaly upadat a v dědince obklopené jen lesy bylo práce jen tak tak na uživení. Manželé Hánovi nějaké úspory měli, a tak se rozhodli, že se vydají někam za lepším životem. Tenkrát byl v Blatničce hospodský, který sice nepocházel z Blatničky, ale ani ze Starých Hutí, ale byl to bratranec Anny Hánové a tak jim navrhl, jestli by si nechtěli koupit v Blatničce grunt. Tak se stalo někdy kolem roku 1821, že si Hánovi, tenkrát asi čtyřicetiletí, s devíti dětmi koupili půlčtvrtní dům č.p. 50 (dnes Chmelařovi), ke kterému patřilo 5 jiter polí (2,5 ha), a nastěhovali se do něj.

Jejich syn Josef Hána, v té době taky někdy psaný německy Hahna nar. 1811, si v roce 1832 bere Annu Sovišovou nar. 1815 z č.p. 19. Zůstali bydlet na č.p. 50 a měli spolu dvanáct dětí. Třetím narozeným byl roku 1838 Antonín Hána, který si v roce 1866 vzal za manželku Mariánu Mičulkovou nar. 1843 z č.p. 61. Spolu měli čtyři syny. Antonín v roce 1866 dům zdědil, ale musel vyplatit sourozence. Jeho prvorozený syn František nar. 1867 zdědil dům č.p. 50 v roce 1883, jakožto nejstarší syn, když jeho otec Antonín tragicky zahynul v roce 1877. Ve Vídni mu stroj utrhl nohu, bylo mu devětatřicet let. Jeho manželka se zanedlouho znovu vdala. Majitelem domu byl tedy František, který se oženil s Mariánou Chabičovou nar. 1870 z Blatnice. Rok sňatku jsem nenašel, ale první dítě se jim narodilo v roce 1892. Spolu měli šest dětí a dva z nich už jsem osobně na jejich stáří poznal. První se narodila Františka (1892), Josef (1893), o pět let později se narodila Anežka (1898), a to byla naše babička, která ale dožila jako Janůšová. (zem. 1964, mně byly tři roky). Cyril se narodil 1900. František Hána nar. 1902 je ten, který udržel v Blatničce rod Hánů. Pak se ještě narodila Marie roku 1905. Je až Ironií osudu, jako by byl ten dům prokletý. Jejich otec František tragicky zahynul při práci v Uhrách v Magiasalu a taky přesně ve 39 letech, tak jako zemřel jeho otec ve 39 letech tragicky ve Vídni. Jeho manželka Mariána (bylo jí 36) se z toho zbláznila a byla dána pro blbost na obecní náklady do místní pastoušky na č.45 (tak jest zapsáno). Tam taky 14. 9. 1925 zemřela v 55 letech. Děti byly malé, otec po smrti, matka nepřičetná, a tak byl dětem přidělen opatrovník, otcův bratr Josef, který se oženil do Blatnice. Děti byly malé, a tak pro opatrovníka Hánu nebylo těžké je oškubat. Opatrovník dům prodal, aby se dostal k penězům svěřených dětí. Takto rod Hánů došel definitivně o dům č. p. 50. Děti Marii, Františka, Cyrila a Anežku si našťestí vzali na výchovu dobří sousedé do rodiny Štěpána Minaríka (Hanáci) č.p. 48. A tak se najednou ze slušně zabezpečené rodiny, kvůli chamtivosti Josefa Hány z Blatnice se z malých dětí stali chudáci.

Ještě jsem našel někde zapsáno, že Cyril zemřel v sirotčinci v Liptále. Bylo mu dvanáct let a v zápise bylo uvedeno, že zemřel steskem. Nicméně jeden ze sourozenců František (1902) dospěl a roku 1925 si vzal Marii Hnátkovou nar. 1908 z č.p. 111. Spolu měli sedm dětí. Bydleli v domě č.p. 138. František zemřel (83 let) v roce 1985 a manželka Marie (81 let) 1989. Jeden z jejich synů, Antonín Hána nar. 23. 10. 1938, bydlel ve Veselí nad Moravou a po smrti rodičů se vrátil do svého rodného domu č.p. 138 spolu s manželkou a třemi dcerami a zachoval tak ještě na 30 let rodové jméno Hánů, kteří sem před dvěma sty léty do Blatničky přišli. Poslední z rodu Hánů v Blatničce zemřel 14. září 2020. Svou matku přežil o rok a svého otce o rok nedožil. Spolu s ním odešlo z Blatničky i příjmení Hána.

Hánů tu bylo několik rodin a všechny pocházely z jednoho rodu. Ještě v roce 1970 jsem jich znal několik. Například náš soused Antonín Hána, Kotačci bydlí v domě Jana Hány stolaře, jeho sestra Marína bydlela mezi Marií Hajičkovou a Petrem Šuránkem, Olin Kúlú, tak se jim říkalo,

Na fotce Antonín Hána s manželkou Věrou.

ale jinak byli Hánovi a bydleli na č.p. 68, tam kde bydlel Bohuslav Maša. Syn Olina, Pavel (66 let) žije ještě ve Veselí n/M. a k lidem z Blatničky se zná. Jen pro zajímavost, obraz nad oltářem v kapli Sv. Antonína namaloval blatnický kostelník a malíř samouk Josef Hána (1804 – 1877), lidově zvaný „pantáta malář“. Obraz sv. Antonína namaloval kolem roku 1850 a je dodnes umístěn nad oltářem. Jeho dědeček a babička malovali v hutích na sklo, takže měl malování v genech. Jeho otec byl František, třetí dítě příchozích Hánů do Blatničky nar. 1874 ještě ve Starých Hutích.

Pokud byste chtěli vědět, které pokrevní potomky, ale už pod jiným příjmením v Blatničce potkáváte, tak já vám prozradím, kdo to je. Marie Dulová a její synové Radek a Jiří, Václav Hučík a jeho děti Jakub a Jana, Marie a Františka Kotačkovi a nakonec dcera posledního Hány, Iva Koňárková a její děti Jakub a Bára.

Václav Hučík

Jak to bylo tenkrát?

Čím žil náš kostel před šedesáti lety?

Na Nový rok uprostřed druhé světové války roku 1940 ještě zvonil zvon svatého Václava, než jej o rok později zabavili Němci. Na chóru tehdy ještě nehrály varhany a stěny kostela zatím nezdobila křížová cesta. Lidé měli jen velké obavy z rozšíření války. Dnes už víme, že jejich strach byl opodstatněný. Duchovní život v obci se značně zlepšil důsledkem války, a taky tím, že už lidé nemuseli jezdit na mši svatou do vedlejší Blatnice. Jednota Sv. Antonína Paduánského v Blatničce čítala na 108 členů. V tom roce byla zakoupena křížová cesta, a aby vyšla co nejlevněji, byly zakoupeny pouze vyřezávané obrazy. Dřevěné dubové rámy k nim zhotovil zdejší stolař Jan Procházka. Bylo však velmi složité sehnat na rámy kvalitní a dobře vysušené dubové fošny. Nakonec se podařilo zakoupit dřevo v Louce. Pátého dne v květnu byla křížová cesta pověšena po bočních stěnách kostela, která tam visí až dodnes. Sbírkou na vánoce se na tácek vybralo 120,- korun a do zvonečku 50,-. Vybraný obnos byl hodnocen jako dost dobrý. Na kostele už nevázly žádné finanční závazky. Tentokrát už Jednotě Sv. Antonína Paduánského v Blatničce zůstala v pokladně i nějaká malá hotovost.

Zima byla nesmírně krutá, pro faráře se do Blatnice místo vyhřátým autem muselo jezdit se saněmi. Pro kněze, když zpovídal, dávali do zpovědnice vyhřáté cihly, aby tam vydržel. Věřící v té době věřili ve vlastního kněze, pro kterého chtěli postavit faru. Samotná církev však kněze pro filiálku do Blatničky jmenovat nechtěla, protože kněží nebylo dostatek. Mohl zde ale sloužit kněz, který už byl v penzi. Podařilo se najít jednoho ze Strážnice, ten to nakonec kvůli jeho zhoršujícímu se zdravotnímu stavu odmítl. Druhý kněz na penzi byl z Hluku, ale tomu se nezamlouval byt, ve kterém měl přebývat před postavením fary. Přestože věřící měli velké odhodlání faru v Blatničce postavit, tehdejší válečná situace to znemožnila. Za protektorátu nebyl dostatek stavebního materiálu a povolení ke stavbě fary nebylo v zájmu říše. Roku 1940 se ještě věřící z Blatničky kněze ani fary nedočkali.

Na vánoční svátky pozvali tehdy ještě osmatřicetiletého pátera Antonína Šuránka z vedlejší Ostrožské Lhoty, aby zde v Blatničce sloužil semináře. Páter Šuránek nabídku ochotně přijal a zdržel se až do Tří králů. O vánočních svátcích přišlo ke svatému přijímání na tři stovky věřících. Jak tenkrát Jan Kubica podotknul, „nebyť kostela tady doma, tak do Blatnice by došla sotva třetina“. Snad to bylo možná i přítomností charismatického pátera Šuránka. Jak později Jan Kubica uvedl, „Byla to šťastná myšlenka pozvati pátera Šuránka k nám. Teprve letos jsme měli opravdové krásné Vánoce se všemi obřady až do Tří králů“. Zápisem do pamětní knihy kostela ukončil nelehký rok 1940 svým vyznáním ke zdejším věřícím právě jmenovaný páter Antonín Šuránek, který i o několik desetiletí později za sebou v naší obci zanechal hlubokou duchovní stopu.

Foto upravitel a text: Václav Hučík

Půl století tomu na zpět, píše se rok 1970

Toho roku 1970 bylo již 25 let po II. světové válce. Prezidentem ČSSR byl Ludvík Svoboda. KSČ zahájila stranické prověrky a čistky. V prosinci proběhlo sčítání lidu. Hokejisté na MS skončili třetí. Zlatého slávika vyhrál Gott a zakázaná Kubišová. Rozpadla se skupina Beatles. V Uh. Ostrohu zemřel Fanoš Mikulecký, skladatel písně Vínečko bílé. Byla rozpuštěna skautská organizace Junák, do které jsme taky chodili. 10. května zahájil vysílání druhý program československé televize. V JZD se proto ve velkém začaly načerno svařovat antény II. programu.

V obci byl předsedou MNV Jaroslav Šimčík č.p. 132, předsedou JZD byl Ant. Minařík č. p. 1, předsedou ves. org. KSČ byl Ant. Hána č.p. 41, zemřel v Břeclavi 2020. Ředitelem školy byl Fr. Falešník, po prázdninách místo něj nastoupila Hedvika Sečkářová. Učitelkou byla Ludmila Skalková. Kroniku začala psát H. Sečkářová, neboť předešlý kronikář Jan Vykoupil se ohradil v kronice z roku 1968 proti vstupu Sovětských vojsk. Ještě 4. dubna napadlo 30 cm sněhu, zima byla dlouhá. 15. 10. přišla velká vichřice a 80 ha kukuřice se slehlo. Sbírala se ručně téměř až do Vánoc. Výdělky v JZD měli muži 25 000 Kčs a ženy 16 000 Kčs za celý rok a k tomu nějaké odměny a naturálie v hodnotě 300 Kčs. Ředitelka školy si na rodičovských schůzkách stěžovala rodičům na dvojakost výchovy ve škole a v rodině. Pravdou ale je, že to byla dokonce čtyřjakost výchovy. Doma jsme cigánili, že dnes jsme žádné úlohy nedostali, v pionýru jsme lhali, že chceme být hrdí pionýři, co budou budovat vlast, v náboženství jsme cigánili, že se doma modlíme a všem cizím lidem jsme museli tvrdit, že my doma určitě nepálíme. Německy, anglicky ani rusky jsme se moc nenaučili, ale cigánit jsme uměli v pěti světových jazycích. Taková to byla doba.

V tom roku se staly dvě smrtelné autonehody. Koncem prázdnin srazilo os. auto na křižovatce asi 35 letého Štipčáka ze Suchova na pionýru a na Mikuláše přešlo os. auto pod Borkama Růženu Staňkovou 52 let a její dceru Anežku Lagovou 25 let. Byl to smutný závěr roku v dědině.

Ale abychom nekončili tak smutně, byly tu i veselejší dny, třeba ten, kdy se narodil Pavel Kubica, velká to „postavička Blatničky“, na kterou budeme dlouho vzpomínat a možná, že někdo někdy napíše nějakou pěknou vzpomínku na „Paďůdka“ jak jsme mu tu všichni kamarádi říkali.

Václav Hučík

Jan Kubica Sedmdesát

Navrhl jsem, že bychom v každém novém obecním Občasníku napsali vzpomínku na některou z výrazných osobností Blatničky. Jak říká Mira Hudeček: „Dala by sa o každém napsat kniha a o nekom aj tři.“ Osobností je tu dost, ale koho vybrat prvního? Nakonec jsme vybrali Jana Kubicu (1897–1983).

Teprve dnes v mých šedesáti letech jsem zjistil, jak moc byl tento člověk výjimečný svými nápady, odhodláním, trpělivostí, obětavostí, zkušeností, pracovitostí, poctivostí, štědrostí, statečností, životní moudrostí, pokorou a vírou v Boha. Mé vzpomínky na dědu Kubicového – jak jim všichni tenkrát říkali, pramení někdy v roce 1965, kdy jsme spolu s Jarú

Kuřinovým chodili do školky. To už jsme vnímali svět kolem sebe a pomalu se začali osamostatňovat. Děda Kubiců jezdili kolem našeho s kravkou a žebříňákem na rolu za kapličkou. Na mě i na Jaru Kuřinového byli moc hodný. Rádi jsme jim pomohli zapřáhnout kravku do vozu a jeli s nimi na pole. Celou cestu nám vždycy něco zajímavého a poučného vykládali. Největším štěstím však bylo, když nám každému na chvíli půjčili opratě. V tom okamžiku se kravka změnila na dva nejrychlejší koně, žebříňák na dostavník a na kozlíku seděli ti největší hrdinové všech kin, Vinetů, Olčetrhend a děda Hyhy. Takto jsme vždy spolu uprašovali po betonce přeráží až k jejich záhumence.

Léta plynula, my jsme vyrostli, narukovali na vojnu a než jsme se vrátili, už nebylo ani kravky ani dědy Kubicového. Pravda, už měli roky a my už pak vlastní starosti co dál se životem. Asi před rokem jsem byl v jejich stodole a myšlenkami zabloudil k tomu prastarému

Foto poskytl syn Jan Kubica

Jan Kubica se svými vnuky Janem a Pavlem Kubicovými (1975)

obrazu, kdy děda přivedli kravku humnem za stodolu a dali nám ji podržet, aby mohli zapřáhnout vůz. Druhý z nás už zkušeně zahákl řetázek z druhé strany oje, aby děda nemuseli obcházet. „No ty si šikovný, vidíš, jak ti to ide“, pochválili děda každého z nás. Lidi, to byla odměna, to byl tringelt, to hřálo u srdce! Tenkrát to byli pro nás obyčejný děda Kubiců, ale neskutečně hodný a lidský. V té době jsme ani jeden neměli tušení, kdo nás to vozil. Teprve nedávno jsem zjistil, co tento člověk ve svém životě všechno prožil a dokázal, co všechno za sebou v naší Blatničce zanechal.

Janu Kubicovi bylo nějakých pětatřicet roků, chlap v plné síle, ale hlavně s velkou myšlenku v hlavě – postavit v Blatničce kostel. Jako mládenec jsem si říkal, postavit tenkrát kostel, to muselo být jednoduché. V té době byli v Blatničce téměř všichni hluboce věřící, takže to muselo jen frčet. Finanční stránka, že se musel nakoupit materiál a vyplatit odborníky, mně nepřišla ani na mysl. Jenže dnes, když už je mi známo, kolik obětování, dřiny a peněz si stavba vyžádala, vzhlížím k tomuto svatostánku úplně jinak, s velkým uznáním a pokorou. Byl by v Blatničce kostel, kdyby nebylo Jana Kubice? Věřte mi, že nebyl. Oni si tenkrát mysleli, že začínají v nejtěžším období. Byla krize, někteří lidé měli sotva do huby, jenže Kubica nechtěl dále otálet a v roce 1935 se pustili do díla. To bylo stěžejní rozhodnutí. O tři roky později totiž přišli Němci, po válce byly jiné starosti a v osmačtyřicátém nastoupil socialismus. Snad až v devadesátých letech by se kostel mohl postavit stejně jako ve vedlejší Louce. Ale spíš ne. Nakonec fara je toho jasným důkazem, ta už se nepostavila ani po sametu.

Bylo to jejich velké odhodlání dát do kupy lidi se stejným nadšením, vyběhat veškeré stavební formality, církevní souhlasy, přesvědčit tehdejší vedení obce o potřebnosti kostela a co bylo nejtěžší – dát dohromady dostatek financí. Jan Kubica byl jedním z těch, kteří svými rukama odvedli největší díl práce na kostele. Celé to organizoval, řídil a nikdy u ničeho nechyběl. Kromě fyzické práce je nutno k tomu přičíst sehnání peněžních darů, které byly žalostně malé, ale na druhou stranu jich bylo mnoho. Mnohdy velmi prozíravě volili stavebníci při stavbě dražší, ale kvalitnější a náročnější varianty stavebního materiálu, mnohdy s obavou a rizikem, že na to nebudou peníze. Kolik trpělivosti a zdravého selského rozumu musel Jan Kubica vynaložit, když jim vedení obce, ač taky křesťané, házeli nesmyslně klacky pod nohy. Dokonce i samotná církev byla někdy neoblomná a tvrdě trvala na dodržení církevních náležitostí spojených s vysvěcením kostela.

Nakonec se dílo v roce 1938 zdařilo a bylo vysvěceno. Jan Kubica nebyl sám, kdo to dokázal, ale byl ten, kdo to vedl a svůj dávný životní sen proměnil s pomocí Boží ve skutečnost. Zanechali nám tu velkolepé dílo pro několik dalších generací. Kostel je bezesporu nejvýznamnější dominantu obce. Konec konců, vybrali i to nejvhodnější místo pro tak ušlechtilou stavbu.

Válkou zmítaná naše země neobešla ani náš kostel. Jen ten kdo zná pravdu, jak těžce hledaly před válkou zvony cestu do kostelní věže, pochopí, jak asi muselo být Janu Kubicovi, když se zvony musely sundat a odvézt na výrobu kanonů pro německou armádu. O to větší radost měl, když se po válce jeden zvon našel a byl vrácen z Prahy. Kniha o stavbě kostela, kterou zanechal na paměť potomkům, je cenným pokladem samotného kostela i Blatničky jako takové. O pár let později se Janu Kubicovi naše socialistická společnost „odměnila“ kriminálem. Z politických důvodů strávil nějaký ten měsíc za mřížemi.

Já jsem ho poznal v době jeho stáří, to mu bylo asi šedesát osm a věřte mi, nebyl to žádný zatrpklý nebo nepříjemný dědek. Jak už jsem napsal, byl to hodný, veselý, příjemný a moudrý pán. Jeho měděný hlas se opravdu dobře poslouchal. Pokud by si dnešní mladí chtěli představit, jak Jan Kubica vypadal, podobou mu byl nejbližší jeho vnuk Pavel Kubica (+2018).

Ještě nedávno bylo Kubiců v Blatničce jako máku, proto jejich příjmení doplňovalo přídomkem čísla popisného. Když se řeklo například Kubica čtverka, Kubica dvanáct, Kubica sedmnáctka, Kubica sedmdesát, každý hned věděl, o kom je řeč. Příště zde bude uveden třeba „Jednička“. Dnes už v dědině chlapy Kubicovy spočítáte na dvou prstech. Od té doby proteklo už mnoho vody ve Svodnici, ale žádný z Kubiců nenadobyl takového uznání a věhlasu, jako Jan Kubica sedmdesát.

Václav Hučík

Foto poskytl syn Jan Kubica

Na fotce: Jan Kubica
s manželkou Kateřinou Kubicovou (1980)

Jak se vám tu s námi žije?

Radek Belant

Velmi mne potěšilo, že jste se za mnou zastavil ohledně příspěvku do Občasníku ohledně nových občanů. Byl jsem velmi mile překvapen a rád Vám o sobě, o nás, něco napíšu. Jmenuji se Radek Belant, moje přítelkyně je Iveta a její dcera Karolína. Koupili jsme si domek č.p. 52 po Josefu Pinkavovi.

Kdy jsme k Vám přišli? Přesné datum si nepamatuji, ale bylo to někdy po létě 2019, když jsem koupil tady u Vás v Blatničce malý domeček. Ze začátku probíhaly rekonstrukce, takže skutečně bydlet jsem zde začal až někdy na podzim. Během loňského roku se ke mně přistěhovala přítelkyně Iveta s dcerou Karolínou. Ještě z kraje loňského roku jsme adoptovali z útulku dva pejsky z velmi špatných podmínek se sladkými jmény. Karamela a Frapéé. Jména jsme jim nechali. Takže to jsme celé osazenstvo naší domácnosti.

Odkud jsme k vám přišli? Já osobně jsem jezdil po světě, takže jsem bydlel všude možně, a toto je můj první a doufám, že i poslední skutečný domov. Jinak původem jsem z Ostrožské Nové Vsi. Přítelkyně Iveta je původem ze Vnorov.

Proč právě do Blatničky? Hledal jsem nějaký malý dům ke koupi v nějaké malé vesničce. Měl jsem záběr po celé Moravě, ale jelikož tady v Blatničce se mi dům líbil nejvíce, proto jsem se rozhodl usadit právě u vás. A dobře jsem udělal. Tady to mám kousek k rodičům do Ostr. Nové Vsi, tenkrát kousek k přítelkyni. Práci jsem si našel v místní firmě, takže ke štěstí už mi nic nechybí. Přítelkyně pracuje jako pečovatelka ve Tvarožné Lhotě, takže to má do práce taky relativně kousek.

Navíc jsem se dozvěděl, že z Blatničky pocházel i můj děda, který už nežije. Jmenoval se Tonda Lekeš, Možná ho někdo bude ještě pamatovat.

Jak se nám tu s vámi žije? Naprosto úžasně. Zamilovali jsme si tuto krásnou vesničku a doslova si to bydlení zde užíváme. Máme skvělé sousedy a také lidé jsou zde velmi milí. Nemám nejmenší výhrady.

Co nás v Blatničce těší? Líbí se nám celá Blatnička, která je opravdu krásná a čistá. Líbí se mi místní lidi, kteří vás pozdraví. Dosud jsem na to nebyl zvyklý. A co nejvíc miluji na této vesničce. To neskutečné ticho. To jsem opravdu nikde nezažil.

Ptáte se mě, co by se mělo v Blatničce změnit k lepšímu? Dlouho jsem přemýšlel, ale jediné co mě napadlo, tak je podélná nerovnost na dlažebních kostkách u obecního úřadu. Jinak nemám absolutně žádné další výhrady.

Jsem rád, že jsme se mohli alespoň touto cestou v době karantén představit a budu se těšit, až nám otevřou hospody a zajdu si s vámi na pivko. Přejeme všem hodně zdraví a to ostatní už záleží na každém z vás

Zdraví vás Radek, Iveta, Karolína a dvě biglí holky Karamela a Frapéé

Dana a Jan Smiščíkovi

Poprvé jsme do Blatničky přijeli v roce 1999 a vyhlédli si zde rozestavěný rodinný dům na horním konci u sklepa č.p. 178, který jsme si dostavěli. Nastěhovali jsme se v roce 2002 a začali si náš nový dům užívat. Původně jsme bydleli v Kunovicích a v Uherském Hradišti. Blatnička se nám ihned zalíbila jak okolní přírodou, tak i milými lidmi. Přišli jsme sem vlastně bez dětí, neboť v té době byly už dospělé. Dnes už máme od nich tři vnoučata a jezdí za námi nepravidelně na návštěvy.

Co se týká vztahů se sousedy, tak ty jsou přátelské a i ostatní obyvatelé Blatničky nás snad přijali v pohodě. Co nás baví – sport, stolní tenis, jezdeckví, cyklistika, plavání a ze zálib například rybaření, zahradničení, rádi si přečteme pěknou knížku. Také se občas rádi zúčastňujeme místních akcí, plesů, obecního dne a podobných.

Připomínky nemáme, snad jen to, že se poslední dobou stává nešvarem rychlá jízda aut uličkami vesnice a z ohledu na bezpečnost by nebylo od věci vystavení zpomalovacích retardérů.

Dana a Jan Smiščíkovi, Blatnička 178

Společenská kronika 2020

Narození

Stodolák Robin

26.10 Hruška Antonín 160

K 1. 1. 2020 měla Blatnička 420 obyvatel

K 31. 12. 2020 má Blatnička 414 obyvatel

V Blatničce je trvale obydlených 151 domů

V nich žije trvale 171 rodin

40 domů je obydleno jen po jednom občanovi

Zemřelí

15. 1. Krábková Marcela 30

22. 1. Janásová Marie 115

24. 1. Polách Miroslav 60

22. 2. Hána Antonín (41) – Břeclav, bývalý agronom

10. 3. Nezval Leoš (146) – Rohatec

2. 7. Hučíková Marie 45

9. 8. Aubrechtová Nina 108 – V. Hučík o ni pečoval

15. 9. Hána Antonín 193 (138)

19. 10. Macek Miroslav 144

26. 10. Šimčíková Antonie 36 (2)

11. 11. Soviš Ludvík 152 – Uherský Ostroh

20. 11. Laga Josef 160

Nejstarší občanka

Nejstarší občankou naší obce je Anastázie Minaříková, která se v tomto roce dožívá 89. narozenin. Přejeme jí mnoho sil do dalších dnů, zdraví a stálý úsměv ve tváři. Anastázie Minaříková vychovala spolu s manželem šest dětí a radost jí v současné době dělá čtrnáct vnoučat a šestnáct pravnoučat. Pomyslné žezlo nejstaršího občana převzala 20. 11. 2020 po Josefu Lagovi. Na počátku roku byl nejstarším mužem Josef Laga a nejstarší ženou Marie Hučíková. Oba dva byli spolužáci narození v roce 1930. Zatímco pan Josef Laga oslavil 90. narozeniny 5. února, paní Hučíková se devadesátin, které by oslavila 8. října, už nedožila. Zemřela o tři měsíce dříve. Pan Josef Laga byl nejstarším občanem od 27. 5. 2017 po Miladě Minaříkové č. 1, a kraloval tak tři roky, pět měsíců a dvacet čtyři dnů. Paní Anastázii Minaříkové přejeme, aby na trůně zůstala nejméně do roku 2032, do svých stých narozenin. Nejstarším mužem je pan František Škodák 1934.

Od narození Antonína Vašíčka, nar. 1984 uplynulo dlouhých 36 let. Teprve v říjnu 2020 se opět v Blatničce narodil nejmladší Antonín Hruška 160. V den jeho křtu vznikla tato fotografie v náručí nejstaršího Antonína, pana Marka 91, nar. 1938, se symbolickým názvem „Nejstarší a nejmladší Antonín.“ Foto pořídil Toníkův dědeček Stanislav Hruška st.

Foto poskytl: Mgr. Ondřej Maňák

Foto poskytl: Petr Hruška

Úmrtí 2020

Marcela Krábková, roz. Blatná

13. 01. 1945–15. 01. 2020

Narodila se v Blatničce, kde také vyrůstala v malém domku s rodiči a bratrem Jaroslavem. Do měšťanské školy chodila v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Učení jí šlo a její zálibou byly ruční práce. Vyučila se v Otrokovicích na dámskou krejčovou. Šití ji velmi bavilo, pracovala v podniku Vkus ve Veselí nad Moravou. Šila pro celou svoji rodinu i známé a přátele. Vždy měla spoustu nápadů a ráda pro své zákaznice vymýšlela moderní a originální modely. Když jí zbylo chvíli času, sledovala pořady s její oblíbenou herečkou Jiřinou Bohdalovou. Velmi ráda vařila a pekla, neustále zkoušela nové recepty. Ráda si zazpívala lidové písně a zatančila.

Její oblíbená píseň byla Morava krásná zem. Se svým nastávajícím manželem Zdeňkem se potkala na pouti v Blatnici. Zde je seznámili kamarádi Marie Hrabalová a Antonín Možíš, kteří se také po čase vzali. Vždy říkala, že si svého manžela přišla na kopec sv. Antonínka vyprosit. Sňatek uzavřeli ve Veselí nad Moravou na Městském úřadě i v kostele. Svým dětem Radkovi, Miroslavovi a Marcelle šla vždy příkladem. Před důchodem pracovala ještě jako uklízečka mateřské školy v Blatničce.

Byla pracovitá, hodná, milá, všechny nás měla moc ráda a my ji. Celá rodina na ni vzpomínáme, moc nám chybí.

Marcela Šustková dcera

Marie Janásová, roz. Turčínková

28. 6. 1937 – 22. 1. 2020

Naše babička se narodila v Ostrožské Lhotě manželům Marii a Jiřímu Turčínkovým jako druhá ze čtyř sester. Při vzpomínkách na dětství říkala, že si ráda hrávala s hadrovými panenkami, které vyráběla ze zbytků látky. Ve škole měla úhledné písmo a učení jí šlo, na měšťanskou školu chodila do Ostrožské Nové Vsi, poté pracovala ve Zlíně. Stejně jako její tři sestry uměla plést, šít i vyšít. Než se vdala, za letních večerů zpívala ve vídánku rodného domu i na podiu s muzikou. Zнала nepřeborné množství lidových písní – Stokrát sem sa zaríkala byla jednou z jejích nejoblíbenějších.

V polovině padesátých let přijela do Blatničky na taneční zábavu, kde se potkala se svým budoucím manželem Ondřejem. Svatba se konala v červnu 1956, většinu svého dospělého života pak strávila v Blatničce. Mnoho let pracovala v místním JZD, na důchod vypomáhala ve vinohradě. Měla ráda vše úhledné a hezké, často opakovala, že „vinohrad mosí byt srovnaný, jak vojáci v řadě“.

Babička pekla výborné trubičky, koláčky i preclíky. Nás děti vždy nechala vyškabovat sladký bílkový sníh, pomastovat koláčky i ujídat nepovedence. Všechny své děti a vnoučata měla velice ráda. Vždy jsem ji obdivovala pro její pracovitost a skromnost. Než o vesnické klepy se raději zajímala o mše, poutě a pobožnosti. V pomněnkově modrých očích měla nehasnoucí dobrotu. Velice ráda zpívala mariánské písně, růženec se modlila několikrát denně. Chodila pěšky za synem do Blatnice i do rodné Ostrožské Lhoty. Nikdy nevydržela dlouho sedět a často říkala, že je člověk živý, dokud chodí. Její životní cesta skončila 22. ledna 2020. Bc. Ludmila Janásová vnučka

Miroslav Polách

13. 7. 1953 – 2. 1. 2020

Narodil se v Nivnici jako prvorozený syn manželům Poláchovým. V dětství se jeho rodina mnohokrát stěhovala. Až jednoho dne se manželé i se svými dětmi, Miroslavem a Danou, přistěhovali do Blatničky. Miroslav se vyučil jako strojní zámečnick v Uherském Brodě, následně zamířil na vojnu.

Po návratu z vojny se na svatbě v Louce seznámil s Ludmilou Sečkařovou. V září 1974 se vzali a vychovali spolu tři děti, Lenku, Jarmilu a Romana. Miroslav byl dětem vzorovým a milujícím otcem. Spolu s manželkou Ludmilou prožili krásných 45 let v milujícím manželství.

Můj dědeček Miroslav Polách byl skvělý člověk, který si dokázal získat vaši i moji lásku a úctu. Jeho náhlá ztráta bolestně zasáhla každého, kdo ho znal a pro jeho vřelé srdce miloval. Svět bez něj pro mě již nebude stejný, naše společná milovaná místa se jeho odchodem navždy změnila. Lesy Blatničky navždy ztratily svého obrovského zastánce a milovníka, který v nich mnohokrát hledal útěchu a klid.

Miroslav Polách byl vášnivým myslivcem i rybářem. Přírodu i zvěř měl nadevšechno rád, vždy budu krásně vzpomínat na chvíle strávené s ním v lesích milované Blatničky. Mimo jiné byl velmi zručný ve všech manuálních pracích, rád houbařil, zahradničil a trávil čas s rodinou a přáteli. Byl milující manžel, otec a dědeček, skromný a pracovitý člověk se srdcem na pravém místě. Vždy nám byl oporou, zkušeným rádcem a učitelem, jeho úsměv nás vždy zahřál u srdce. Miroslav Polách nás opustil 24. ledna 2020.

Jak smutno je bez Tebe, jak dlouhý je nám čas, jak rádi bychom Tě spatřili a slyšeli Tvůj hlas. Loučit ses nestihl, tolik jsi chtěl žít, nás milovat a mnoho toho ještě říct. Lesy stále šumí, které jsi měl tolik rád. Tvůj hlas se ztratil, úsměv vítr vzal. Pro Tebe přestaly hvězdy svítit, slunce hřát, ale ten, kdo Tě nejvíc miloval, nepřestane na Tebe vzpomínat. Byl jsi plný života, Tvá mysl plná snění a nikdo z nás se nenadál, jak rychle se vše změní. Utichly kroky i Tvůj hlas, ale Tvůj obraz, zůstává v nás.

S láskou milující rodina Poláchova, Supova a Kasardova.

Michaela Kasardová vnučka

Marie Hučíková, roz Janůšová

8. 10. 1930–2. 7. 2020

Narodila se v Blatničce na čísle 76. Její matka Janůšová pocházela z Blatničky a otec ze Suchova. Vyrůstala se dvěma bratry. Provádala se 1. dubna 1951 za Aloise Hučíka z Modry u Velehradu. Přestože toto manželství bylo uzavřeno na „apríla“, s výchovou čtyř dětí už to taková legrace nebyla. Děti Josef (1952) žije v Kladně, Marie Dulová (1953) v Blatničce, Ludmila (1956) v Benešově nad Ploučnicí a Václav (1961) v Blatničce.

Pracovala jako dělnice ve firmě Baťa Zlín, Slezan a naposledy v místním JZD. Bylo jí 40 let, když v roce 1970 onemocněla a následkem nemoci měla narušenou motoriku.

Zůstala už doma v plném invalidním důchodu. V mládí byla členkou Červeného kříže a pak Svazu invalidů v Blatnici. Všechny nás měla ve velké lásce, ke všem byla štedrá a až do své smrti nás chtěla všechny dirigovat. Dočkala se 10vnoučat a 17pravnoučat. Posledních 17 let života byla upoutána na invalidní vozík. Největší radost jí dělali lidičky z obce, kteří za ní přicházeli na „besedu“, a kněz Z. Stodůlka, s nímž si pokaždé ráda zazpívala Mariánské písně.

Marie Dulová, dcera

Antonín Hána

23. 10. 1938 – 14. 9. 2020

Antonín Hána se narodil 23. 10. 1938 v Blatničce Marii a Františkovi Hánovým na č. 138 jako páté dítě ze sedmi sourozenců. Dětství prožil ve skromnosti a rád si na ně zavzpomínal. Od šesté třídy chodil do školy na Suchov. Vyučil se soustružníkem ve Vsetíně a v roce 1957 narukoval na vojnu. Po vojně pracoval v NHKG Ostrava a v PSG Gottwaldov. Od r. 1963 pracoval 35 let až do důchodu v Železárnách ve Veselí nad Moravou. Za tu dobu prošel několika pracovními profesemi od dělníka přes mistra až po vedoucího provozu. Dálkově vystudoval večerní průmyslovou školu v Brně ukončenou maturitou. V letech 1977–79 dokončil studium s červeným diplomem na Institutu pro vedoucí provozu v Ostravě. V zaměstnání byl oblíben pro svou kamarádskou a upřímnou povahu. Rád se vesele bavil a zpíval.

V roce 1974 vstoupil do manželství s Věrou Goláňovou z Veselí nad Moravou a vychovali spolu tři dcery. Gabrielu, Vladimíru a Ivu. Bydlel s rodinou na Hutníku a jeho koníčkem byla velká zahrada, o kterou se s radostí staral. Na důchod se vrátil bydlet do Blatničky do svého rodného domu, který si se ženou upravovali podle vlastních představ. Pokud mu zrovna nesoužilo zdraví, tak se věnoval svým osmi vnoučatům. Rád se pravidelně ve čtvrtek po kostele scházel s kamarády v hospodě, kde si zavzpomínali na staré dobré časy a zanedávali na dnešní dobu. Společnými silami s manželí Koňárkovými zbourali svůj starý dům a postavili si nový. Pěkného a spokojeného bydlení s námi si užíval až do 14. září 2020, toho dne mu jeho nemocné srdce dohlouklo naposled.

Manželka Věra

Miroslav Macek

2. 7. 1935–19. 10. 2020

Slavil se tehdy svátek Navštívení Panny Marie, když přišel na svět prvorozený syn drobných živnostníků z Dubňan Miroslav Macek. Na Hradě seděl stále jeho krajan Tomáš Garrigue Masaryk a byť prvorepublikové Československo již mělo na kahánku, ne tak malý Mirek. Bylo mu deset let, když skončila válka. Nebál se často vzpomínat, jaké lotroviny prováděl ve škole, kde propadal z němčiny, což bylo považováno za urážku Třetí říše, stejně tak na to, jak se před hrůzami bombardování Hodonínska schovávali s rodinou v tamních dolech. O tom, jak si jako desetiletý po skončení války hrál s kamarády s vsudypřítomnými zbraněmi a nevybuchlou municí radši před svými dětmi a vnoučaty pomlčel. Po válce se vyučil natěračem a dodnes by se nejen v Blatničce našly okenní rámy, které prošly jeho pečlivou rukou. Jako syn živnostníka, který s jedním koněm vozil po okolí uhlí od domu k domu, byl „povýšen do šlechtického stavu,“ stal se totiž černým baronem – příslušníkem Pomocných technických praporů (PTP).

Jako zručný muž se pracovníně podíval i do Blatničky, kde poznal svou životní lásku Marii, se kterou žil v harmonickém manželství více než 58 let. Z tohoto svazku vzešly dvě děti, dcera Dana a syn Rostislav. O jeho schopnostech bagristy i obsluhy rýhovače se přesvědčily podniky Plynostav i Zemědělské stavby. Čím více trávil celé týdny v maringotce, kdy s kolegy stavěli letiště, přehrady či prováděli meliorace po celém Československu, tím radši se vracel domů, do domu, který zvelebil, k rodině, kterou založil, k ženě, kterou miloval. Postupně do rodiny přibyla vnoučata – nejstarší Ra-

dim, jediná vnučka Deniska, jako dárek k šedesátinám pak nejmladší Dominik. Jak všichni rostli, bral je do zahrádky, do lesa, který jako vášnivý a dlouholetý myslivec tak dobře znal, na „teru“, na „pionýra“, vozil je do vinohradu, a dokonce bral i do vinného sklepa. Dožil se úspěchů svých dětí i vnoučat, byl čestným hostem jejich svatebních dnů i křtin. Dvěma pravnoučatům, Viktorce i Marečkovi, dal do vínku svou lásku a laskavý humor. Jeho svíčka života náhle zhasla 19. října 2020.

Dominik Macek vnuk

Antonie Šimčíková, roz. Pančíková

1. 7. 1931 – 26. 10. 2020

Narodila se jako druhé dítě ze sedmi sourozenců manželům Josefu a Františce Pančíkovým. Po ukončení základní školy pomáhala rodičům v domácím hospodářství a na poli. V roce 1950 se provdala za Bohuslava Šimčíka a spolu vychovali tři děti Marii, Miroslava a Janu. Spolu s manželem pracovala nejprve v domácím hospodářství a poté v JZD Blatnička. Ve svých 38 letech ovdověla a prožívala nejtěžší období svého života. Ale nevzdávala to a prala se statečně s nelehkým osudem. Dočkala se 6 vnoučat a 6 pravnoučat, která jí dělala radost až do posledních dní jejího života.

Pocházela z muzikantské rodiny, takže od mala pěstovala lásku k hudbě a od útlého dětství zpívala v chrámovém sboru, který vedl její tatínek. Lásku k hudbě předávala dále svým vnukům a pravnukům.

I když jí paměť už tak dobře nesloužila, dokázala nazpaměť odzpívat mše, které zpívala ve sboru. Vždy se mě ptala, jakou mši budeme zpívat a spolu jsme si pak notovali známá slova krásných skladeb slavných vánočních i velikonočních mší. Největší radost měla, když jí pravnuci zpívali a babička byla hrdá na to, že láskou k hudbě hoří nejen ona, ale i ti nejmladší z jejích potomků. Ty slzy štěstí v jejích očích vidím dodnes, a i když už tu není mezi námi, v našich srdcích zůstane napořád.

Mgr. Jülie Chovancová vnučka

Josef Laga

5. 2. 1930 – 20. 11. 2020

Životopis Josefa Laga se začal psát 5. 2. 1930 v Blatničce, když se narodil do rodiny rolníka. Dalších sourozenců se ani později nedočkal. Jako jediné dítě byl ale přísně vychováván a veden už od malička k práci v hospodářství. Po splnění každodenních povinností trávil volný čas s kamarády při dětských hrách. Svá tajemství si vzájemně sdělovali s Josefem Šimčíkem, pozdějším salesiánským knězem. Jejich přátelství rozdělil na dlouhé roky osud, ale dopisy ze Švýcarska, kde páter Šimčík působil, měl od něho uschované až do své smrti.

Nevěstu si našel v nedalekém Hluku. Svatba se konala r. 1954 a před oltářem stáli ženich i nevěsta ve svátečním kroji. S Mařkou, jak jí začali v Blatničce říkat, pracovali společně s jeho rodiči na jejich hospodářství. Jeho láskou byli zejména koně, které po vstupu do JZD zaměnil za koně pod kapotou. S traktorem jezdil 25 let a byl úžasně pracovitý. Pokud byl slyšet brzy ráno nebo pozdě v noci v Blatničce traktor, každý věděl, kdo v něm jede.

V manželství se jim narodily dvě dcery, Marie a Jarmila. Své přání mít syna, se mu naplnilo až na 4 vnucích. S těmi trávil hodně času ve vinicích. Po smrti manželky, se kterou prožil 50 let společného života, převzal s láskou péči o její chryzantémy, které pěstoval v zahradě za domem. Také litoval, že odešla předčasně a že s ním nemůže sdílet radost ze tří pravnoučat.

Josef Laga zemřel ve věku 90 let a 9 měsíců, jako nejstarší občan Blatničky a s ním odešlo z této obce i příjmení Laga. Poslední měsíc svého života se ale ještě těšil z narození čtvrtého pravnoučete Antonína, který přišel na svět předčasně. Osobně se už nesetkali, ale když Charita po jeho odchodu odvážela z domu polohovací postel, z porodnice přišla zpráva, že Antonín dostal přidělenou svou postýlku a už dýchá bez přístrojů. Jak symbolické!

Jarmila Hrušková dcera

Ludmila Pančíková **ZLATÁ SVATBA** Jaroslav Nezval

Jaroslav: „Já jsem sem dojel na hody, sem za školu a potřeboval jsem si někde schovat motorku a už to bylo.“

Ludmila: „On auto tenkrát neměl, pravda, a my už jsme spolu osm měsíců chodili, když jednu došel, že esi ho chcu, ať si ho vezmu, že on sem v zimě na motorce jezdit nebude.“

Ludmila Hrabalová **ZLATÁ SVATBA** Stanislav Chmelař

Stanislav: „Já už jsem roků měl dost a za sestrů chodili furt kamarádky, aj ona. Jednou sem si řekl, která ostane dnes poslední, tá bude moja. Ostala poslední a je moja. A tak jsem zas já ostál v Blatničce. Byla to láska na první pohled. Co na první? Na tisíc pohledů! Ráno jak staneme, tož první pohled mám dycky na manželku.“

Ludmila: „Pozval mňa do Strážnice, do vinárny a tak jsme začali spolu chodit.“

Božena Šrahůlková ZLATÁ SVATBA Petr Šuránek

Petr: „My jsme spolu dělali v práci aj s jejím tatú, v Prefje. Až za delěj jsme sa dali do kupy“.

Božena: „Já ti to povím, ale nikde to neříkaj. Mě sa on lúbíl, byl to krasavec, ale nedolézala jsem za ním. On k nám dojel na hody a tančil enom se mnú, najedl sa u nás kačeních játer a už jsme si patřili. A potom už jsme si museli patřit.“

Věra Grňáková DIAMANTOVÁ Antonín Pomykal

Před šedesáti lety 17. 9. 1960 vstoupili do manželství Věra Grňáková č. p. 6 s Antonínem Pomykalem z Boršic u Blatnice. Blahopřejeme.

Ludmila Staňková DIAMANTOVÁ Jaroslav Maňák

14. květen 1960 byl svatebním dnem Ludmily a Jaroslava Maňákových. V roce 2020 tak společně slavili diamantovou svatbu. Vraťme se tedy v čase a zavzpomínejme s nimi v krátkém rozhovoru.

Jak jste se poznali? Oba dva pocházíme z Blatničky, takže jsme se znali. Jako všichni mladí v té době jsme se pravidelně procházeli v nedělním odpoledni po „betonce“. Scházeli jsme se také s partou kamarádů. Něco se upeklo, bavilo se, nějaká štamprla. Potkávali jsme se jednou za týden. Oblíbené byly také návštěvy zdejšího kina. Dodnes mi zní v hlavě tatínkovy slova: „Děvčice, po kině hned doma!“

Jak dlouho jste spolu chodili před svatbou? Jeden rok, od Velikonoc. V květnu 1960 jsme měli svatbu společně s Marií a Václavem Šimčíkovými.

A co rodiče? Nebránili ve svatbě? Ne. Spíš se rozcházelí lidé kvůli majetku. Babička byla z rodiny sedláků a my ne, ale v naší době to už nevadilo.

Jak probíhal svatební den? Svatba byla veliká, měli jsme moc hostů z rodiny. Nejprve šla muzika pro ženicha, pak šli k nevěstě a do kostela. Oběd byl dříve u každého doma, ale jako manželé jsme už obědvali společně u nevěsty. Všechny místnosti jsme měli vystěhované včetně návratí, abychom se vlezli. Odpoledne se házelo do koláče. Navečer se všichni sešli v hospodě, kde byla muzika. Celý den nám hrála muzika z Hluku. Druhý den byl ještě oběd a převážely se peřiny od nevěsty do místa, kde měla bydlet. Zpívalo se, chlapi chtěli většinou peřiny ukrást a dělala se různá sranda. Večer se všichni rozjížděli domů.

Vzpomenete si, co jste měli na oběd? To už si nepamatujeme. Slepíčí polévka, nějaké pečené maso. Také se zabíjelo před svatbou. Vařily sousedky. Týden před svatbou se peklo cukroví, různé buchty, trubičky. Jako hlavní „cukrářka“ byla v našem případě Blatná a Růži matka.

Kde jste byli na svatební cestě? Druhý den už jsme byli okopávat, plet řepu. To byla naše svatební cesta.

Jaká byla v životě pro vás nejtěžší doba? Žili jsme normálně, jak bylo. Musel si člověk zvyknout. Nejtěžší okamžik byl v roce 1970 na Mikuláše, kdy zemřela moje maminka a sestra. Srazilo je auto.

Byli jste v nějakém spolku? V Červeném kříži a děda v Zahrádkářích.

Na co rádi vzpomínáte? Na mládí, školní léta, výlety se školou, cesty na poutě na vozech – žebřiňácích. Pěkné vzpomínky mám také z doby, kdy jsme přes léto jezdili s kluky do Hluku, Vlčnova na kolech na muziky.

Mgr. Ondřej Maňák

Jubilejní 85 narozeniny

Miroslav Macek Františka Minaříková
Ludmila Smějsíková Božena Vaňková

Jubilejní 90 Josef Laga

Jubilejní 80 narozeniny

Stanislav Žufánek
Jaroslav Minařík
Ludmila Mičulková

Každá žena na léto fotografii se jmenuje Ludmila. Zleva: Matušková (druhým křtícím Ludmila), Polášková, Holasová, vzadu za Holasovou Adamcová z Ostr. Lhoty, Chmelařová, Poláchová, Šimčíková, Václav Hučík, Štěpán Maňák, Smějsíková, Mičulková, Maňáková, za ní stojící Pančíková, Kuřínová, Sečkařová z Louky, Šumová (Hučíková) z Benešova n/Pl. a vzadu stojí dvě poupata, Šumová v kloboučku a Janášová